

IN HET GAREEL

DOOR

EMMY BELINFANTE-BELINFANTE

ALKMAAR-GEBR. KLUITMAN

IN HET GAREEL

Mary zat zwijgend rond te kijken, naar al dit vreemde om haar heen.

EMMY BELINFANTE-BELINFANTE
IN HET GAREEL

GEÏLLUSTREERD DOOR HENRI PIECK

ALKMAAR — GEBR. KLUITMAN

**Geïllustr. Meisjesboeken
van Emmy Belinfante-
Belinfante:**

In prachtb. à f 2.90, Ing. à f 2.—.

MIES DEMMING. Geïllustreerd door
W. HESKES.

IN HET GAREEL. Geïllustreerd door
HENRI PIECK.

In prachtband f 1.75.

Ingenaaid in gekleurd omslag f 1.—.

LILIAN. Geïllustr. door W. HESKES.

EERSTE HOOFDSTUK.

Voor het witte hek van „de Brem” stond de kleine two-seater klaar.

Vlug stapten Lodewijk en Walter Martens in en beiden draaiden zich nog eens om naar het frêle figuurtje in het lichte japonnetje, dat aan het hek hen stond na te wuiven.

„Denk aan m’n D. M. C. 150,” riep de heldere stem van hun zuster hen na, terwijl Lodewijk den motor al aanzette en de two-seater zich met korte plofjes en rukjes in beweging zette.

„En o, zeg, de zoute amandeltjes! We hebben niets meer. En het hondenbrood voor Turc. Jullie hebt het nu al een week lang vergeten!”

Ze hoorden haar al niet meer, maar het hoofd van den jongsten broer knikte maar steeds ja en z’n hand, die hij in joligen groet naar boven stak, wenkte bedarend, als om haar woordenvloed te stuiten.

Mary Martens bleef het auto’tje nazien, tot het in een bocht van den weg verdwenen was. Toen, de honden tot zich roepend, het kleine, witte Malthezer leeuwte en den grooten, goedigen herder, wandelde ze een eind de laan met hen in, een dagelijksche gewoonte, waaraan de honden gewend waren, die hun al rustig deed wachten, tot de auto met de broers vertrokken was en Mary het sein gaf tot de morgenwandeling.

Met Turc's vochtigen snuit vlak tegen haar rok gedrukt en Curly, die in jolige sprongetjes voor haar uit dartelde, liep zij de lange, zonnige laan in, die uitkwam in het bosch.

De nog vroege morgenzon scheen door de boomen en kuste schuchter de teer-groene blaadjes, bescheen de gele brem, gaf er een gouden gloed aan.

En de vogels zongen en twetterden, door niets gestoord, hipten over de zonnige paden, heel niet schuw voor het lichte figuurtje en de honden, die nu rustig naast haar liepen.

Het was iederen morgen weer een genot, dit kleine wandelingetje, vóór zij begon aan haar huiselijke bezigheden. En of de zon scheen, de wind wild door de boomen joeg, de regen malsch neer klaterde op al die hernieuwende voorjaarspracht, of de sneeuw als een mollig tapijt de boschpaden dekte, zij stapte er met de honden op uit en genoot van de statige rust van het bosch.

Toen Mary dien morgen terug kwam van haar wandeling, ze de honden naar hun manden had gebracht, ging ze niet als anders den ontbijtboel afwasschen, maar zette ze zich neer in den kleinen, gebeeldhouwden stoel, die voor het antieke damesbureau stond, en haar hoofd, steunend op de ineengeslagen handen, keek ze met weemoedige oogen naar de twee kabinetportretten, die op het bureau stonden.

Mary Martens had van huis uit een zonnige, gelijkmatige natuur en voor de groote slag kwam, die het gezin Martens zoo wreed uiteenrukte, was er geen levenslustiger meisje denkbaar, dan zij was.

Als jongste van het drietal, Lodewijk was acht, Walter drie jaar ouder dan zij, werd zij door de twee broers vertroeteld en verwend en moesten de ouders zich geweld aandoen, om de schaal in evenwicht te houden.

Tot haar zestiende jaar was haar leven een aanenschakeling van blijde dagen geweest.

De familie Martens was gefortuneerd en bewoonde de mooie villa „de Brem,” waarin reeds de ouders van meneer gewoond hadden.

Toch leefden ze zeer eenvoudig, en had meneer niet voor zijn zaak in de stad een auto noodig gehad, dan zou hij deze, als te groote luxe, van de lijst geschrapt hebben.

Maar de verbinding met de stad was nog niet al te best en het was daardoor, dat de mooie auto aangeschaft werd, de auto, die hun ongeluk zou worden.

Meneer Martens chauffeerde zelf en men kon zich geen voorzichtiger chauffeur denken. Lodewijk en Walter moesten het ook leren, om hun vader zoo noodig, te kunnen vervangen.

Lodewijk, die in de zaak van zijn vader was — een bloeiende im- en export-handel, ging iederen morgen mee naar de stad en toen Walter zijn eindexamen gymnasium achter den rug had en student in de medicijnen werd, ging ook deze mee in de ruime auto, waar plaats voor zes was.

En zooals nu Mary hen iederen morgen stond na te wuiven, stond toen de slanke, nog jeugdig uitzijnde moeder aan het tuinhek en wuifde hen na.

Vaak gebeurde het, bij hun terugkomst 's middags, dat ze een eind op den weg moeder en doch-

ter innig gearmd tegenkwamen en ze dan allen samen naar huis reden.

Er was geen hartelijker, liever gezin denkbaar, dan dat van de Martensen.

In het dorp waren ze geëerd en bemind en wie raad of hulp noodig had, klopte bij hen aan, in het zeker besef liefderijk ontvangen te worden en steun te krijgen.

Er was een groote eenheid bij de ouders en de kinderen en waren er, zooals in ieder gezin, moeilijkheden op te lossen, dan ging dit op een tactvolle wijze en zóó, dat het hen altijd weer dichter tot elkaar bracht.

Het scheen of bij de Martens' altijd alles van een leien dakje moest gaan. Sukkelden anderen nog eens met kinderziekten, bij hun was daar geen sprake van geweest en de huisdokter, die een groot vriend van de familie was, beweerde wel eens lachend, dat hij z'n praktijk wel neer kon leggen als hij allemaal zulke patiënten had als de Martensen.

Toen was op een dag, een zonnigen, blijen dag in Mei, het vreeselijk ongeluk gebeurd, dat zoo onverwachts, zoo wreed een einde maakte aan hun ongestoord geluk.

't Was op een Zondag. Mary en de jongens waren aan het tennissen met een troepje vrienden, achter het huis, waar de heerlijk beschutte en ruime tennis-baan lag, de baan, die hun vader had laten aanleggen, toen Mary vijftien jaar werd.

Meneer en mevrouw waren, zooals hun gewoonte was, als de kinderen Zondags tennisten, wat om gaan toeren.

In een gematigd gangetje, zooals meneer's gewoonte was, reed de mooie wagen langs de zonnige wegen.

Mevrouw, naast haar man aan het stuur, wuifde vanuit de auto naar de kennissen, die ze op den weg tegen kwamen en die, als altijd wanneer ze hen zagen, blij terug lachten, omdat het zien van geluk en harmonie blij maakt.

Midden op den weg, vlak onder de oogen van vrienden, die daar in hun tuin zaten, was een klein kindje, ontsnapt aan de hand van een kindermeisje, den weg overgestoken.

Het was een kort oogenblik vóór het vreeselijke gebeurde.

Meneer Martens, om het kind te sparen, gooide met een zwaai het stuur om, zoodat hij als het ware om het kind heen reed, maar in den schrik nam hij den afstand te kort en reed in volle vaart tegen een boom op, die aan den kant van den weg stond met het noodlottig gevolg, dat de auto in elkaar gedrukt werd en de beide inzittenden door de toesnellende vrienden zwaar inwendig gekneusd, opgenomen werden.

Toen in allerijl de dokter kwam, hadden beiden reeds den geest gegeven.

Een kwartier later stond dokter van Voorden, met krijt-wit gelaat, op de zonnige tennis-baan, waar juist een hoera'tje opging voor Mary en Walter, die een Set gewonnen hadden.

Lodewijk zag hem het eerst en naar hem toeloopend, vroeg hij, hem den vertrouwden naam gevend, waarmee ze hem van hun kindertijd af noemden:

„Dokkie, wat is er gebeurd? U ziet er zoo ontsteld uit!”

Dokter van Voorden, de man, die zooveel leed meegemaakt had, die zoo vaak droeve tijdingen had moeten brengen, die zich op den weg naar hen toe voorgenomen had, volkomen kalm te zijn en de kinderen langzaam voor te bereiden, was plotseling zichzelf niet meer meester en z'n beide armen om Lodewijk heen slaande, zei hij, met verstokte stem:

„Ga mee naar binnen, m'n jongen.”

De anderen, ziende hoe fel bewogen dokter van Voorden was en hoe hij Lodewijk in z'n armen had genomen, bleven sprakeloos, dicht tegen elkaar aangedrongen staan, tot Mary, met de intuïtie van iemand, die een onheil plotseling voelt, met een rauwen kreet, die hen allen deed ontstellen, gilde:

„Er is iets met vader en moeder gebeurd, ik weet het zeker!”

En vóór ze haar tegen konden houden, vloog ze de tuinkamer in, waar ze Lodewijk vond, die als een kleine jongen stond te huilen tegen den schouder van den dokter, die den arm als in bescherming om hem heen geslagen had.

Ze schrokken beiden op, toen Mary binnen kwam hollen, haar groote oogen als in verdwazing naar hen opgeslagen en achter haar, Walter, die haar hand pakte, als om haar te steunen.

„Wàt is er?” gilde ze als in wanhoop en dokter schuddende bij z'n arm, „zeg het, ik wil het weten! Wàt is er met vader en moeder? Zijn ze...”

En toen, als bij ingeving, Lo en Walter zich

over haar heen bogen, hun armen om haar heen, alsof ze haar wilden bergen in een veilig nestje, toen zacht, op haast monotonen toon, begon dokkie haar te vertellen van het vreeselijk ongeluk, dat over hun gekomen was.

Het was niet tot haar doorgedrongen. Ze was als een klein kind, dat benauwd gedroomd heeft en plotseling wakker schrikt, met oogen die staarden naar één punt, stokstijf blijven zitten.

Niet de tranen van de broers, de snik waarmee dokkie zijn droeve mededeeling eindigde, waren in staat haar te wekken uit die verdooving. De witte handjes ineengewrongen, bleef ze zitten, zonder tranen, zonder woorden.

Machinaal ging ze mee met de goede vrienden, die hen kwamen halen om mee te gaan naar hun huis en er te blijven, tot...

Maar toen ze 's avonds in bed lag en de twee broers, ieder aan een kant zaten en zacht haar handjes streelden, toen Lodewijk het dek wilde instoppen, zóó, als moeder het nog iederen avond bij haar meisje deed, toen, als een stortvloed, kwamen de tranen en de broers, dankbaar, dat eindelijk een einde kwam aan dit starre zwijgen, deden niets om den tranenvloed te stuiten.

Zoo bleven ze zitten met hun drieën, tot laat in den nacht en toen eindelijk het woeste huilen bedaarde, begonnen ze fluisterend te spreken over het vreeselijke, zóó zacht, of hun praten de rust kon storen van de twee, die nu voor eeuwig sliepen.

Moe van het huilen, afgemat van het martelend denken, viel ze eindelijk in slaap en de twee

broers, bang voor het ontwaken, als de smart feller nog zou doordringen, bleven zitten bij haar bed, als twee trouwe wachters. En zonder woorden zeiden ze tot elkaar in dien droeven nacht, hoe hun leven verder één wake moest zijn voor het jonge zusje, dat moeilijke jaren tegemoet ging, zonder den ouderlijken steun.

Die dagen vóór de begrafenis, ze gingen voorbij als in een droom.

Zoo onwezenlijk was alles. Was het niet, of vader en moeder op reis waren en ze weer thuis moesten komen in het huis, dat nu leeg stond.

De familie, de vrienden, ze waren steeds om hen heen en ze hielpen Lodewijk met alle formaliteiten.

Mary was omringd door al haar vriendinnen, die de grootste moeite deden haar te krijgen uit het starre zwijgen, waarin ze telkens weer terug viel.

De morgen van de begrafenis was een van die zalige Mei-ochtenden, waarin de vogels zich uitputten in zoeten zang, de bloemen geuren en de heele natuur er uitziet, of er geen leed is, en het leven één blijde dag.

Mary, die heel laat in slaap was gevallen, sliep dien morgen lang door en toen Jannie Forster, haar meest intieme vriendin, zachtken binnen kwam, omdat ze nu toch op *moest* staan, toen, wakker schrikkend uit een zoeten droom, waarin ze samen was met vader en moeder, kon ze niet gelooven, dat ze heengegaan waren voor goed, nu, juist nu, terwijl de zon zoo fel door de neergelaten gordijnen scheen en de kamer in zoo vroolijken gloed zette.

Maar over Jannie's arm hing de zwarte jurk met het doffe krip en het zien ervan deed Mary met een gil terug vallen in de kussens.

Het kostte Jannie heel wat moeite en overreding om Mary aangekleed te krijgen. Telkens weer barstte het meisje in een huilbui uit en toen ze eindelijk de sombere jurk aan had, waartegen haar krijt-wit gezichtje zoo pijnlijk afstak, wilde ze niet mee naar de huiskamer.

Jannie was ten einde raad. Ze zag er zelf zoo vreeselijk tegen op, de droeve gebeurtenis bij te wonen en wist niet, hoe ze Mary moest steunen, waar ze zelf voelde niet sterk te staan.

Een zachte klop op de deur deed haar opkijken.

„Mag ik even binnen komen?” vroeg de goedige stem van dokter van Voorden.

„Dokkie!” snikte Mary en ze vloog naar hem toe.

Als toen ze nog een klein kindje was, nam dokkie haar op schoot en z'n zware stem dwingend tot zacht spreken, zei hij:

„Weet het kleine meisje nog, hoe trotsch moeder was, als ze zag, dat haar dochtertje flink was? Herinner je je nog, toen je eerste kies getrokken moest worden en je zoo gilde, nog vóór ik de tang ingezet had? Weet je nog, hoe dapper je plotseling was, omdat moeder zei: „O, maar ze is wel flink, geef haar maar even tijd om flink te worden.”

Mary's betraande oogen keken in het goedige gezicht van dokkie, naar het grijze hoofd, waar al zooveel leed overheen gegaan was.

„Moeder vraagt nu ook van je om flink te zijn, om het onafwendbare te aanvaarden, het te dragen met moed. Kijk eens, liefje, de jongens hebben net zooveel verloren als jij, er zullen zulke moeielijke tijden komen, vooral voor Lodewijk, die plotseling aan het hoofd staat van die heele groote zaak. Zul je hem steunen, kind, en net als het onvergetelijke moedertje deed, als hij 's middags thuis komt, alles licht en blij maken, zoodat hij de zorgen van den dag vergeet? Er ligt zoo'n mooie taak op je te wachten. Aanvaard moeder's nalatenschap, kind.”

Jannie had zacht de kamer verlaten en Mary bleef bij dokter zitten, haar handje in zijn sterke, breede hand.

Langzaam kwam er een groote rust over haar. En 't was of die rust overal was, of de vogels zwegen en alles verstomde.

„Zet je hoed op, kind,” zei de kalme stem naast haar. „We gaan naar „de Brem,” waar vader en moeder nu voor de laatste maal zijn en dan zullen we samen ze brengen naar hun laatste rustplaats. Kom.”

Dit alles speelde zich weer af voor Mary's geest, toen ze dien morgen, net zoo'n blijen, zonnigen ochtend als toen, voor het bureautje zat en opkeek naar de twee portretten.

En ze zag zichzelf weer gaan, naast dokkie, het hek in van „de Brem,” waar de perken vol violen en vergeet-mij-nieten stonden, al de bloemen bloeiden, die moeder en zij met zooveel zorg gezaaid hadden.

Vóór ze de tuinkamer in gingen, zei dokkie, ter-

wijl hij steviger nog haar hand drukte:

„Moeder eischt flinkheid van haar meisje.”

't Was wel noodig, dat hij het zei, en ze moest zich geweld aandoen, het niet uit te schreeuwen toen ze de rouwkamer binnen kwam, waar, bedolven onder een schat van bloemen, de twee kisten stonden, omhangen met rouwfloers.

Maar daar zag ze de bleeke gezichten van Lodewijk en Walter, die haar zoo vol angst aankeken en met een geweldige overwinning op zichzelf, ging ze naar hen toe en haar jong gezicht in een oneindig teederen glimlach naar hen opgeheven, gaf ze hen ieder een innigen kus.

Zoo vreemd was het, toen ze tusschen hen in plaats nam in de koetsen met de gesloten gordijntjes, die in langzamen cadenz voortgetrokken werden door de zwart-bepluimde paarden.

En toen ze voor den ingang van het kerkhof, dat even buiten het dorp lag, aankwamen, daar honderde vrienden en kennissen vonden, die aan twee kanten van het groote hek geschaard stonden, met witte bloemen in de handen.

Alsof ze achter den lijkstoet van vreemde menschen liep, zoo was het haar te moede, toen ze langzaam aanschreden achter de beide kisten, een onafzienbare rij menschen in doodsch zwijgen, een stilte, alleen gestoord door het grint, dat kraakte onder al die gelijkmatige stappen.

Mary trachtte zich in te denken, dat in die zwart-glimmende kisten met het zilveren beslag vader en moeder lagen. Vader en moeder, die ze niet meer gezien had, nadat ze blij-wuivend en lachend hun auto-toertje gingen maken.

Want zóó had dokkie gewild, dat haar laatste indruk van hen zou zijn en ondanks haar aandringen, had hij niet goed gevonden, dat ze met de jongens mee naar het ziekenhuis zou gaan waar haar ouders na het ongeval gebracht waren.

En toen ze dien morgen op „de Brem” terug kwam, waren de lijkkasten die er vroeg in den morgen gebracht waren, al dicht geschroefd.

Het was voor de eerste maal, dat Mary een begrafenis bijwoonde en het maakte een vreeselijken indruk op haar.

Vooraf, toen de kisten langzaam zakten in de open groeve.

Met opengespalkte oogen zag zij ze steeds dieper zakken en juist voelde ze, dat de krachten haar gingen begeven, toen dokkie, zacht haar arm pakkend, zei:

„Geef jij vader en moeder deze bloemen mee. Strooi ze maar neer, kindje.”

Het was of die kalme stem haar plotseling de oude kracht terug gaf en de witte latherus, moeders' lievelingsbloemen, in bei haar handen nemend, liet ze langzaam bloem voor bloem in het geopende graf vallen.

Er bleef geen oog droog, toen daar het teere figuurtje in de zwarte jurk, de blonde haren wuivend in den zachten voorjaarswind, haar laatste groet bracht aan de dierbare ouders.

Op verzoek van Lodewijk, die wist daarmee in den geest van zijn vader te handelen, werd er niet gesproken aan het graf, maar toen allen in eerbiedig zwijgen nog even bleven toeven, was dit zwijgen welsprekender dan vele woorden.

Als de maand Mei, zooals nu, zulke blijе, zonnige dagen had, dan speelde voor Mary zich weer heel die droeve tijd af, maakte zij alles weer door van begin tot eind.

Twee jaren waren voorbijgegaan, jaren waarin telkens weer gevreesd werd, dat de plotselinge slag te zwaar was geweest voor het meisje, dat juist op een leeftijd was, waarop dergelijke slagen slecht te dragen zijn en ze zou vervallen in een zwaarmoedigheid, die niet paste bij haar jeugd.

Op de H. B. S. waar ze sinds haar twaalfde jaar was, kwam ze met meer moeite mee, dan anders en hadden de jongens 's avonds niet ijverig meegholpen met het huiswerk, dan zou het te bezien zijn geweest, of ze de twee klassen nog had doorgekomen, zonder te blijven zitten.

Toen ze haar eindexamen gedaan had en men zich angstig afvroeg, wat nu, was Mary's liefste wensch, thuis te blijven en voor de jongens te zorgen, iets dat tot nu toe gedaan was door een huishoudster, waarmee ze geen van drieën op vertrouwelijke voet waren gekomen.

Er werd beraadslaagd met vader's broer en den trouwen dokkie, want schoon Lodewijk voogd was over de minderjarige Mary, deed hij toch niets, zonder den raad van deze twee beproefde vrienden in te winnen.

Dokkie, Mary het best kennende, gaf den doorslag. Ze zou haar zin krijgen, maar eerst moest ze eenige maanden naar de huishoudschool, om alle huiselijke bezigheden en vooral het koken grondig te leeren.

Hij wist wel, hoe die tijd met allemaal jonge,

vroolijke meisjes om zich heen, een uitstekende afleiding voor haar zou zijn.

En inderdaad had de tijd op de huishoudschool haar veel goed gedaan. Het gezonde huiswerk, het boenen en wrijven, plassen, strijken, koken, het had haar bleeke wangen kleur gegeven, terwijl het samen werken met de meisjes tot de dolste tooneeltjes had gevoerd.

Ze had niet meer, als op de H. B. S., gelegenheid gehad tot piekeren. Als daar haar werk klaar was, dan had ze door de ramen naar buiten getuurd en had, als een telkens weerkeerende melodie, het vreeselijk ongeval met al wat daaraan verbonden was, zich voor haar afgespeeld.

Maar als ze hier met een van de meisjes een kamer moest doen en ze was klaar met haar aandeel in het werk, dan werd ze eens flink door elkaar gerammeld en als ze ging zitten piekeren was het:

„Toe, vooruit, piekerhannes, help mij nog een handje.”

Toen ze de cursus afgeloopen had en een groote dosis handigheid en opgewektheid opgedaan had, werd ze door Lodewijk, zooals hij lachend beweerde, officieel aangesteld tot huishoudster.

Was er wel ooit zoo gesmuld, als toen Mary de toetjes maakte? De jongens waren dankbare proefkonijnen, vond ze, want altijd waren ze uitbundig in hun lof, en aten ze de gerechten op, tot er niets meer van over was. En of Mary al zei, dat ze er op gerekend had nog wat tot den volgenden dag te bewaren, het gaf allemaal niets, de schaal was leeg vóór ze het kon verhinderen.

Hoe hadden ze haar taak vergemakkelijkt, de jongens. Waren ze niet met alles tevreden, zelfs met dat, waarvan ze voelde, dat het nog niet was, zooals het wezen moest.

Met de huishoudster was ook het tweede meisje weggegaan en juist die was zoo'n handige hulp, die het klappen van de zweep in alle opzichten kende, want Mary's moeder had haar, toen ze als kind in dienst kwam, gevormd tot een bruikbare kracht.

Opgestoot door de huishoudster, die danig het land had, dat ze het gezin moest verlaten, waar ze anderhalf jaar de schepter had gezwaaid, had het meisje met de noodige praats gezegd, dat ze niet bliefde gecommandeerd te worden door de juffrouw.

Mary deed nog eenige pogingen om haar te overtuigen, dat ze haar niet zou commandeeren, maar met haar om zou gaan, als haar moeder het gedaan had. Maar het jonge ding, trotsch op de voorkeur van de huishoudster, verkoos met die mede te gaan in de nieuwe betrekking waar zij kwam.

Zoo stond Mary dus plotseling met een nieuwe kracht, die van toeten noch blazen wist, voor alle huiselijke bezigheden en voelde ze aan den lijve, dat het heel wat anders was in theorie een huishouden te voeren, dan in de praktijk.

Het keukenmeisje, een goed en gewillig dorpsmeisje, hielp haar zooveel mogelijk, maar deze was gewend alleen te koken en wat lichte bezigheden te doen, terwijl verder alles wat tot de werkzaamheden in de groote villa behoorde voor rekening van de tweede meid kwam.

Maar het moet gezegd, Mary sloeg zich er dapper doorheen en was in het begin niet alles zóó precies en geregeld als het was toen haar moeder nog leefde, niemand maakte er een aanmerking op en allen wachtten ze geduldig af, tot Mary de routine kreeg, die noodig is om aan het hoofd van een huishouden te staan.

Ze had Lodewijk verzocht, niet, zooals ze het moeder had zien doen, maandelijks het huishoudboek met haar te verrekenen, maar dit liever ééns per week te doen.

„Ik ben zoo bang, dat ik tekort kom,” zei ze angstig. „En dan weet ik het liever als de week om is.”

Lodewijk lachte haar hartelijk uit, maar deed toch haar zin, omdat hij niet wilde, dat ze er zorg over zou hebben.

Ze voelde zich onbehagelijk dien eersten keer, toen ze, gewapend met het huishoudboek, achter Lodewijk aan naar diens kamer toog en bij hem ging zitten aan het groote bureau.

Angstig volgden haar oogen de lange optelling, die ze zeker wel vier keer nageteld had, of ie wel klopte.

„In orde,” zei hij, „geen halfje teveel of te weinig. Je bent een knapperd.”

„Hè, gelukkig!” zei Mary opgelucht. „Ik heb wat je noemt in den piepzak gezeten.”

„Dat hoef je nooit, kind,” stelde hij haar gerust. „Als 't eens niet klopt, dan heb je iets vergeten te noteeren en als je dan goed nadenkt, kom je er wel.”

„Ja, dat is wel zoo, maar ik kan me toch wel

eens vergissen met geld wisselen, of teruggeven. Je weet niet, hoe 't me agiteert, als Neeltje staat te wachten wanneer er iets afgerekend moet worden."

„Tel je dan, net als vroeger, even gauw op je vingers?" plaagde hij.

„Kan je denken," lachte ze. „Dan zou ik toch mijn prestige verliezen. Maar ik heb er iets opgevonden. Ik tel met m'n teenen! Als ik die maar even voel bewegen in m'n schoenen, dan vergis ik me niet."

Mary, die nog steeds voor de portretten van haar ouders zat, schoot onwillekeurig in den lach, toen ze over dien eersten tijd van haar huishoudelijk beheer nadacht.

En met dien lach namen haar gedachten een vroolijker wending, veerde ze op uit haar stoel en begon ze den ontbijtboel af te wasschen en weg te ruimen.

Een zacht klopje op de deur; en op haar „binnen" verscheen Neeltje, tot de gewone bespreking over het menu van den dag.

„Ja, wàt zal het vandaag nu weer zijn," zuchtte Mary. „Wat hadden we gisteren?"

„Postelein, juffrouw. En kalfslapjes, en..."

Neeltje's geheugen schoot even te kort.

„Drie in de pan," vulde Mary aan.

„Nee, juffrouw, dat hadden we eergisteren. Wacht es effentjes, ik weet het al, we hadden mangeltjespudding met bessensap."

„O, ja, de lievelingskost van meneer Walter. Maar wàt zal 't nu vandaag weer zijn? Hè, dat menu opmaken vind ik het ergste van de heele

huishouding!"

„Als u vandaag misschien voor den pot kunt zorgen," stelde Neeltje voor, „dan konden Aagt en ik de achterkeuken eens 'n extra beurt geven. Maar, als u niet kunt, doen we 'm een anderen dag."

„Welneen, gaan jullie je gang maar. Ik zal vandaag wel kokerellen. Dan moet 't maar eens 'n lekker menu'tje worden, dat ik eer van m'n werk heb."

„Wel ja," lachte Neeltje, „als *ik* kook, komt 't er niet op aan."

„Dan kom *ik* alleen te gast als de juffrouw kookt," zei een vroolijke stem uit den tuin.

„Dokkie!" riep Mary verrast. „Heeft u daar zoo netjes staan luisteren naar ons huishoudelijk babbelje?"

„Ik stond hier al een heel poosje," zei hij, terwijl hij de tuinkamer in kwam, „En ik weet nu precies waar ik me aan te houden heb. Als ik weer eens ten eten gevraagd wordt, dan informeer ik wie er voor den pot zorgt."

„Dan vraag ik u voor vandaag te gast," lachte Mary. „Dan is u tenminste zeker van een extra'tje."

„Je weet wel, kind, een invitatie van jou sla ik nooit af. Je kunt op me rekenen."

„Afgesproken," zei Mary blij en hem bij de schouders pakkend: „laat me u nu eerst in een stoel planten, want anders loopt u direct weer weg. Ik zal gauw koffie zetten, dan krijgt u „een bakkie" voor u naar de kolonie gaat."

„Kind," zei hij bedenkelijk, terwijl hij z'n horloge raadpleegde, „ik ben al laat vanmorgen. Ik

geloof niet, dat ik er op wachten kan."

Maar Mary had het waterketeltje al aan het stop-contact gezet en was aan het koffie malen geslagen en als dokkie de lucht van gemalen koffie rook, dan moest er al een spoedgeval in z'n praktijk zijn, om hem weg te krijgen.

„Dok,” zei Mary, terwijl ze vertrouwelijk naast hem kwam zitten, „weet u, dat u sinds moeder er niet meer is om op u te letten, zoo langzamerhand in al uw oude zonden terug valt?”

„Wat is er dan, kind?” vroeg schuldig de dokter.

„Nu gaat u toch weer in uw trui naar de patiënten,” berispte het meisje hem.

Dokkie's grijze oogen, die meestal een en al humor waren, keken nu met den blik van een geslagen hond naar haar op en verontschuldigingend zei hij:

„Ik was in de serre bezig, ik heb al m'n cactus-
sen verpot en toen zag ik ineens, dat het tijd was
om naar de vakantie-kolonie te gaan.”

„En hij is niet eens erg schoon,” ging Mary voort met haar inspectie, „de kraag is gewoon vet! Daatje had hem wel eens 'n sopje kunnen geven.”

„Daatje had geen tijd, kind,” zei hij deemoedig. „Ze is aan het wekken van spinazie en je weet...”

„O, ja,” lachte Mary, „dan weet ik er alles van. Arme dokkie, nu is het oppassen, want het humeur van Da is zeker beneden peil. Maar, weet u wat, brengt u die geliefde trui nu vanmiddag mee, dan wasch ik hem gauw even voor u uit en krijgt u hem morgen schoon terug.”

„Heel lief van je kind, maar dat moest je maar

liever niet doen. Daatje zou onmiddellijk zien, dat ie schoon was."

"Die is prachtig!" stoof Mary op. „Zelf heeft ze er geen tijd voor, maar een ander mag het niet doen! Dok, u is heusch veel te lankmoedig, u zit gewoon onder de plak van die oude Da!"

"Ja, wel een beetje," gaf hij toe. „Maar, weet je, kind, ze is buitengewoon goed en 't is heusch niet zoo'n plezierig baantje om bij een rommel-maker als ik ben te dienen."

"Och, wat," weersprak Mary hem, „zoo is u heelemaal niet."

"Dat lijkt maar zoo, maar als Da niet altijd aan het opruimen en schoonmaken was, dan zou je eens wat zien. Je goede moeder wist het wel. Als ze 's avonds met je vader bij me kwam en ze zag in mijn studeerkamer de herrie, die ik in een paar uur gemaakt had, dan zei ze altijd: „houd Da maar in waarde, dokkie, een andere meid zou ervoor bedanken om al die herrie op te ruimen."

"Nou, maar dat doet u dan ook! U danst gewoon naar haar pijpen en u schikt u in alles, wat Da goed vindt te doen. En hoe was het dan als moeder, zooals ik toch wel eens zag, dassen voor u streek, of zakdoeken voor u kocht..."

"Ja, weet je nog," lachte dokter, „ik was 's avonds bij jullie en snoot tot groote ontzetting van je ouders m'n neus in een servet. Ik had het heelemaal niet gezien en een servet van het stapeltje genomen en in m'n zak gestoken."

"Had u dan geen zakdoek meer?"

"Neen, dat geloof ik niet. In ieder geval, je moeder zorgde voor twee dozijn nieuwe, borduur-

de er keurige letters op en inspecteerde telkens of de twee dozijn nog compleet waren."

„En vond Da dät allemaal goed?"

„Van je moeder kon ze alles velen. Je moet ook niet vergeten, dat ze bij je moeder in betrekking kwam, toen die pas getrouwd was. Tien jaren heeft ze bij jullie gediend en je moeder heeft haar mij afgestaan, toen m'n vrouw stierf en ze zag, hoe scheef de huishouding ging en hoe ik langzamerhand begon te verwilderen toen er geen lieve, trouwe zorg meer was, die alles voor me in orde hield."

Hier stokte dokter's stem even en Mary, in warm meevoelen drukte even zijn breede, grove hand.

„Da vond het heelemaal niet zoo prettig, weg te gaan van je moeder, die ze aanbad, maar omdat het haar wensch was, ging ze en geloof me, kind, ze heeft in die jaren heel wat moeten werken om den boel zoo netjes te houden als het was toen m'n lieve vrouw nog leefde. En dat ik er vaak niet behoorlijk uit zie, tja, daar kan Da niets aan doen. Ze is baas in alle kamers, behalve in *mijn* kamer en... je weet, ik zelf zie niet zoo gauw of 't wel of niet netjes is."

Mary schaterde het uit om dokkie's verlegen gezicht.

„Ik zie het al," zei ze, „ik zal eens meer op u moeten letten. Mag ik *die* nalatenschap van moeder dan ook aanvaarden?"

„Graag, kind. Als je dan met evenveel tact en zachtheid te werk gaat als zij, dan zul je Da ook naar je hand kunnen zetten en zal ze het best

vinden als je haar slordigen meneer wat op de vingers tikt. Kom je dan eens gauw? Ik heb een paar bloeiende cactussen voor je te zien, zóó mooi als je ze zeker nog nooit zag. En ik ben aan een klein olieverf-schilderijtje bezig, dat wou ik je ook graag laten zien. En, ja, dat had ik je laatst al willen vertellen, ik heb de achtste van Mahler voor vier handen. Ongelooflijk zwaar! Je moet hem instudeeren, dan kunnen we die samen spelen."

Mary luisterde lachend naar des dokters woordenvloed. Ze kende dit zoo goed van hem. Als hij over zijn bloemen, schilderen en muziek begon, dan vergat hij alles. Hoe vaak had ze moeder niet hooren knorren, dat hij weer veel te laat aan z'n werk begon, er boodschap op boodschap van de patiënten kwam en dokter droomverloren in zijn studeerkamer aan den vleugel zat en Chopin, zijn lievelingscomponist vertolkte.

„Hij is meer artist, dan dokter," zei haar vader vergoelijkend.

Ach ja, Mary keek naar het goede gelaat, naar de grijze, half-omfloersde oogen, waar zoo oneindige teerheid uit sprak. Was het wonder, dat hij vaak uren zat te droomen aan den vleugel? Paste al wat fijn en teer was niet veel meer bij hem, dan de ruwe werkelijkheid?

Moeder had het zoo vaak verteld, hoe zijn vrouw, die juist den goeden dosis practischen zin bezat, altijd weer moest strijden, om hem met twee voeten op de aarde te houden.

Het grootste deel van z'n patiënten hield veel van hem en ze namen het hem niet zoo erg kwalijk, als hij gezegd had „nog eens naar den

patiënt te komen kijken," dat hij dan heelemaal niet meer terug kwam. Ze wisten toch ook zoo heel zeker, dat bij een werkelijk ernstig geval hij altijd voor hen klaar stond en dan was er geen serieuzer dokter denkbaar.

Men was dan ook gewend den graad der ziekte af te meten naar des dokters bezoeken en twee visites per dag beteekende niet veel goeds voor den patiënt.

Ze waren ook niet boos, als er een keelpijn-drink bezorgd werd voor iemand, die een ingewands-stoornis had en het gebeurde vaak, dat dokter opgebeld werd met de vraag:

„Staat er een cactus in bloei, of is er muziek op zicht gekomen?"

Dan lachte hij z'n goedmoedigen lach en vroeg:

„Wat heb ik vergeten?"

Nooit vergat hij echter iets waar het bepaald op-aan kwam en werd nu maar eens boos, als hij, bij een klacht over een verkeerd gestuurden drink — als echte dorpsdokter had hij nog de apotheek aan huis, — met kostelijk humoristischen trek op zijn gelaat zei:

„Och, 't is net zoo goed voor 't een als voor het ander, de hoofdzaak is toch water!"

Maar de oude dorpelingen dachten er anders over en ze waren vaak boos op hem. Een dokter moest zich niet vergissen, vonden ze. Evenmin moest een dokter zeggen, zooals hij deed, als hij twijfelde:

„U moest eens naar een specialist gaan. Ik ben maar een eenvoudigen dorps-esculaap."

Ze voelden niet zijn groote eerlijkheid, zijn dur-

ven bekennen van niet zeker te zijn.

Zijn voorganger, een dokter, die door de bevolking aangebeden werd, had nooit getwijfeld en nimmer een patiënt naar een ander gestuurd.

Hij had *altijd* een zwarte, gekleede jas aan en een hoogen hoed op en was mild in het recepten schrijven.

En dit was, wat de domme bevolking noodig had.

Als Geurt bij Mie op ziekenbezoek kwam en Mie vertelde, hoe dokter pillen, poeders en een drankje voorgeschreven had, dan schudde Geurt meewarig het hoofd en was ze ervan overtuigd, dat het slecht stond met Mie.

En dit was, wat ze juist gaarne hadden. Het moest erg zijn, het mocht niet zoo heelemaal niets zijn.

Wat had je nu aan een dokter, die lachend zei: „Och, mensch, je mankeert niets! Neem eens 'n half lepeltje maagzout, dan is de brand gebluscht. En ga vanmiddag eens 'n paar uurtjes in de zon zitten, dan voel je je een ander mensch.”

„Die wil warentig alles beter maken met z'n zon,” zei kwaad dan het vrouwtje en ze nam zich voor tòch niet te doen wat hij haar voorgeschreven had, maar naar den dokter in het naaste dorp te gaan, want *die* nam dan toch maar wat meer notitie van een mensch.

Zoo had dokter van Voorden heel wat patiënten verloren. Hij wist het wel, maar hij kòn niet anders, dan strikt eerlijk zijn.

Toch gebeurde het vaak, dat patiënten, die naar een anderen dokter waren gegaan, weer bij hem

terug kwamen en dan was het kostelijk zijn gezicht te zien, als hij vroeg:

„Kon hij 't ook niet?”

Zonder eenige rancune behandelde hij ze weer en nooit maakte hij een aanmerking of vroeg hij iets, zelfs niet, als hij zag, dat er een fout begaan was.

„Je koffie was best en nu ga ik,” zei dokter, terwijl hij z'n onafscheidelijken stok en instrumenten-tasch opnam.

„Tot vanmiddag, kind, en ik zal niet in m'n trui verschijnen.”

TWEEDE HOOFDSTUK.

De groote tuin achter „de Brem” stond in vollen zomer-bloei.

Het was Mary's trots en glorie om tezamen met Hein, die haast te oud was geworden voor het werk, er voor te zorgen, dat de tuin er bleef uitzien, zooals hij was, toen moeder nog leefde. Ze had zooveel samen gewerkt met haar moeder, die een groote liefde voor het werk had en die haar meisje leerde, hoe de planten en bloemen te verzorgen.

En iederen morgen weer ging ze langs de stammen de struikrozen, bond hier wat op, snoeide daar iets weg, verlustigde zich in de groote haag met kleurige latherus, zoo dicht en vol begroeid, ging naar het achterste gedeelte van den tuin, waar ze

het werk volbracht, door vader en moeder opgezet.

Dáár, afgeschut door een haag van *lugustrum*, was een groote, aparte tuin, waar grillig door elkaar, tusschen steenblokken, witte lelies, *Delphinums*, anjers, violieren en papavers bloeiden, waar een stil vijvertje tusschen lag, waarop waterlelies dreven.

Het was een sprookje, en er ging geen avond voorbij, waarop ze niet met de jongens bij het vijvertje zat en ze elkaar vertelden wat de dag hun gebracht had.

Zoo zaten ze ook nu weer met hun drieën in het kleine paradijs, beschenen door de laatste stralen van de ondergaande zon.

Ze waren stiller dan gewoonlijk en vooral Lodewijk was zwijgzaam en streek soms, als in vermoeidheid met de hand over het hoofd.

Lodewijk zag er ouder uit, dan noodig was voor zijn zes en twintig jaren. Hij had, toen hij drie jaar geleden, zoo plotseling aan het hoofd van de omvangrijke zaak kwam te staan, een zorgelijken trek gekregen, die hem ouder maakte, dan hij was.

Terwille van Mary, die vooral den eersten tijd zoo terneergeslagen was, had hij zich opgeschroefd tot een opgewektheid, die niet echt was en hem moeite kostte om vol te houden.

Walter, die van nature de vroolijkste was, kon de beide anderen vaak doen schateren van het lachen en dat waren eigenlijk de eenige oogenblikken, waarop Lodewijk van harte vroolijk was.

Nu Mary opgewekter begon te worden en de inzinkingen, waarbij ze soms weken achtereen stil en somber was, verminderden, leek het wel of

Lodewijk stiller en stiller werd en het kostte de twee anderen vaak moeite hem op te beuren.

Zoodra zag hij echter niet, dat Mary er over piekerde, of zijn opgeschroefde vroolijkheid kwam terug en hij deed alsof geen zorgen hem kwelden.

Maar dezen avond was hij stiller nog dan anders en keken Mary en Walter elkaar aan met oogen die vroegen: wat zou er zijn?

Mary hakte den knoop door en haar hand zacht op de zijne leggend, vroeg ze:

„Hindert je iets, Lo? Toe, houd er ons niet buiten. Je ziet toch, hoe flink ik tegenwoordig ben, ik kan best een stootje velen.”

De zachte hand en de blik uit die twee lieve, donkere kijkers, moeder's oogen, misten hun uitwerking niet.

„Er is iets op kantoor, dat me héél erg hindert,” begon hij haperend.

De twee anderen wachtten rustig af, tot hij door zou gaan.

„Ik ben er achter gekomen, dat Leendertz niet te vertrouwen is.”

„Leendertz!” schrokken ze op.

„Die al meer dan twintig jaar in de zaak is?” verbaasde Walter zich.

Lodewijk knikte moeizaam.

„Heeft hij zich aan fraude schuldig gemaakt?” vroeg Walter.

„Hij is na Vader's dood aan het knoeien in de boeken gegaan,” zei zijn broer zacht. „Ik had niet de minste verdenking op hem, liet hem dezelfde vrijheid, die hij had, toen vader nog leefde. Door een toeval kwam aan het licht, dat hij ver-

schillende oneerlijkheden heeft gepleegd.”

„Vreeselijk,” zei langzaam Mary. „En waarom zou hij het gedaan hebben? Hij heeft toch een goed salaris en kan er best van komen met z’n gezin.”

„Dat heb ik me ook afgevraagd, toen ik het ontdekte,” zei haar broer. „Nu weet ik de oorzaak. Vandaag is de bom losgebarsten. Ik kan jullie niet zeggen, hoe ik er tegen op heb gezien, maar ik *moest* ingrijpen. Vanmiddag heb ik hem bij me laten komen. Dat tooneel zal ik niet licht vergeten.”

Lodewijk wachtte even, het was hem haast teveel om door te gaan.

„Stel je ook voor,” hernam hij, „iemand die twintig jaar in je zaak is, waar je denkt huizen op te kunnen bouwen.”

„Ontzettend,” zei langzaam Walter.

„Hij heeft gespeculeerd,” vertelde Lodewijk verder. „Door een vriend zich laten verleiden om wat geld te wagen. Het gewone verloop. Eerst wat winnen en dan verliezen. Telkens weer probeeren, in de hoop het nog te kunnen redden, dan er niet meer uit kunnen komen en zich vergrijpen aan het geld, dat hem toevertrouwd is.”

„Die arme vrouw,” zei Mary zacht, „en z’n kinderen, die nog zoo jong zijn!”

„Daar dacht ik ook aan, en vooral daarom was het zoo vreeselijk voor me hem erover te spreken. Toen ik het zei, werd hij lijkleek en er kwam iets zóó wanhopigs en stars in z’n gezicht dat het me angstig maakte. Ik kreeg het absolute gevoel, dat de man een wanhoopsdaad zou doen als hij

niet geholpen werd."

„En je *hebt* hem natuurlijk geholpen," zei Mary, haar gezichtje vol vertrouwen naar hem opgeheven.

„Ja, dat heb ik en ik ben blij, dat je het van me verwachtte. Even heb ik getwijfeld. Mòcht ik het doen, tegenover het andere personeel? Maar ik kon hem niet in de modder stooten."

„En wat doe je nu?" vroeg Walter. „Het lijkt me wel gewaagd hem nog met geld te laten omgaan, of hem de boekhouding over te laten."

„Dat was ook juist de groote moeilijkheid. Maar ik heb er iets op gevonden. Met geld mag hij niets meer te maken hebben, doch de boekhouding blijft hij doen, alleen, er komt iedere maand een accountant, die alles geregeld controleert. Ik zelf heb er geen tijd voor, de drukte loopt me toch soms over den kop. Ik zal er nu iemand bij moeten nemen als kassier en dan is de zaak weer geschikt."

„Intusschen heb jij er je braaf nerveus over gemaakt en zie je er uit, of een tijdje vacantie geen weelde voor je zou zijn," vond Walter.

„Dat zei dokkie ook al. Hij vindt het onverantwoordelijk, dat je sinds vader's dood er heelemaal niet eens uittrok," zei Mary.

„Jullie toch ook niet! En je hebt het net zoo goed nodig. Vroeger gingen we ieder jaar."

„Laten we 't dan weer doen," stelde Walter voor. „Ik heb een reuze-idee, lui! Laten we in September gedrieën naar Parijs gaan. We zijn er geen van allen geweest en Lo, ik weet, hoe 't van jou een lievelingswensch is."

„Jullie moet er ook voor voelen,” ging Lodewijk direct op zijn voorstel in.

„O, stel je voor,” lachte Mary. „Wie zou dáár niets voor voelen. Maar,” weifelde ze, „zou 't voor Lo niet beter zijn ergens heen te gaan, waar hij het rustig heeft?”

„Welneen, kind,” viel hij haastig in, „rust moet ik niet hebben, afleiding en vooral eens even heelemaal uit zaken. Ik voel zelf, dat ik een hoop frisscher terug zal komen. En buitendien, we hoeven niet aldoor in Parijs te blijven. We kunnen na Parijs nog 'n dag of wat op een rustig plaatsje gaan zitten.”

„Hoe lang kun je vakantie nemen?” vroeg Walter.

„Nu, ik denk wel een maand, maar dat lijkt me voor den eersten keer wat heel lang. Als we nu eens drie weken gingen?”

„Zalig!” juichte Mary. „O, jongens, ik kan den tijd haast niet afwachten!”

„Je zult zooveel in orde te maken hebben voor onze reis, dat de tijd om zal vliegen,” lachte Walter.

„Wat doen we met de meisjes?” vroeg zorgelijk, Mary.

„Die geven we kostgeld,” bepaalde Lodewijk. „Ik denk, dat ze zoo'n herfstvacantie heel best zullen vinden.”

„En de honden? Wat doen we daar mee?”

„Hoor nu zoo'n piekeraarster!” lachte Walter.

„Je doet net, of we nooit uit de stad gingen. De honden geven we bij Hein in den kost, z'n dochter houdt veel van beesten en zal best voor

ons stel zorgen."

„Hoe zit het met je garderobe?" vroeg Lodewijk. „Denk je er aan, Parijs is chique en aangezien ik meteen van de gelegenheid gebruik maak eenige zaken-relaties te bezoeken, zullen die, als ze hooren, dat we met ons drieën zijn, ons zeker uitnoodigen hen te komen bezoeken en dat zijn deftige families, hoor!"

„Dan zeg je niet, dat wij er ook zijn," stelde Mary voor, die er tegen op zag in een vreemd land bij menschen op bezoek te gaan, die ze niet kende.

„Als ik dat verzwijg, vragen ze me alleen en leggen beslag op me. Ik moet dan in hun auto toeren en naar de opera met hun. Dat ging ook zoo als vader en moeder in Parijs waren. En buitendien, vind ik het wat aardig hen mijn zusje voor te stellen."

„Ik ben niet in tel," deed Walter quasi beleedigd.

„Jij!" plaagde Mary, „je zult eens zien, hoe 'n furore je maakt bij de Pariennes. Je ziet er zoo gezellig oker-achtig uit, net een sinjo en je weet, het is mode er in het najaar verbrand uit te zien."

„Wat ben jij op de hoogte! Waar haal je al die wijsheid vandaan?"

„Uit het Fransche modeblad waar ik op geabonneerd ben en waaruit ik de robes denk te halen, die ik tezamen met juffrouw van Santen, onze onsterfelijke huisnaaister in mekaar zal flansen, om niet de kans te loopen, dat Lo's zaken-relaties den neus verachtelijk voor me optrekken en elkaar

zachtjes toefluisteren: „provence!”

„Hoe vind-je 'r?” lachte Lo vermaakt. „Ze begint het te pakken te krijgen. Maar, hoor eens, kind, ik vind 't heel best, dat je een paar aardige jurken in huis maakt, doch ik laat me de pret niet ontnemen een mooie avondjurk en een tip-top tailor made in stad met je te gaan koopen.”

Mary straalde.

„Neen, zeg! Stel je voor! 't Is gewoon een sprookje! Ik heb nog nooit iets uit de stad gehad, tenminste geen mooie dingen, wel eens 'n leuke schooljurk of zoo.”

„Dank den hemel, zuster, dat je zoo weinig blasée bent,” zei op deftigen toon Walter. „Andere meisjes van jouw leeftijd vinden dat iets heel gewoons, draaien er hun hand niet voor om! Maar, zeg eens, nu we toch over die toilet-kwestie bezig zijn, doen we niet veel verstandiger alles in la ville lumière te koopen? Je krijgt dan de nieuwste snufjes.”

„Natuurlijk,” stemde Lodewijk in, „daar heb je groot gelijk aan. We gaan gezellig met het kind winkelen en ze krijgt alles wat ze noodig heeft, om er in de puntjes uit te zien.”

„Hoe zit 't met jullie spullen?” vroeg Mary. „Ik kijk natuurlijk al het goed na, maar heb jullie niets nieuws noodig?”

„We nemen onze smokings mee,” bepaalde Lodewijk, „een licht pak aan en een donker in den koffer, voila tout!”

„Hê-je 't in de gaten,” lachte Walter. „Hij is nu al op weg z'n Hollandsch te verleeren.”

„Daar zeg je zoo wat,” zei Mary een beetje

huiverig. „Ik mag wel eens probeeren, of ik niet àl te groote bokken schiet.”

„Van nu af aan geen woord Hollandsch meer,” beval Lodewijk. „Wie het vergeet, krijgt een boete, daar maken we een potje van voor extra luxueuse uitspattingen bij ons verblijf in de lichtstad.”

„Ik pas er voor,” lachte zijn zuster, „de pot zou alleen gespekt worden door mijn bokken. Ik zal me er wel doorheen slaan en de Franschen zijn galant genoeg om me niet te laten merken hoe’n uil ik ben.”

„We moesten maar meteen een datum vast stellen,” zei voortvarend Walter.

Zijn broer ging er echter niet op in en zei, dat hij eerst een goede kracht gevonden moest hebben, die in Leendertz’s plaats werd aangesteld.

Toen echter al gauw een plaatsvervanger was aangesteld en deze de rechte man op de rechte plaats bleek te zijn, begonnen de Parijsche plannen vasteren vorm aan te nemen en brak er vooral voor Mary een tijd van bedisselen en beredderen aan.

De broers genoten er van, haar zoo fleurig in de weer te zien en iederen middag, bij Lodewijk’s thuiskomst, werd er een trouw verslag gegeven van wat er weer klaar was voor de op handen zijnde gebeurtenis.

Walter, die in z’n vacantie werkte voor een examen dat hij in het najaar moest doen, wipte af en toe uit zijn studeerkamer als hij Mary zoo bedrijvig bezig hoorde, maar op zijn aanbod haar te helpen werd hij altijd weer naar boven gejaagd met een:

„Ga jij maar werken, jô, ik kan het best alleen af.”

Op den avond vóór hun vertrek, een mooien najaarsavond, met al wat kilheid, waren ze samen bezig geweest de laatste hand te leggen aan hun bagage, want ze moesten heel vroeg van huis om den Parijschen trein, die half negen uit Amsterdam vertrok, te halen.

„We gaan bijtijds naar kooi,” zei Lodewijk. „’t Is morgen vroeg dag.”

„Toe, laten we nog even genoegelijk in de huiskamer gaan zitten?” vroeg Mary.

„Krijg je spijt, bij ’t scheiden van de markt?” plaagde Walter.

„Heelemaal niet. Maar, we zullen in eenige weken niet knussig bij elkaar zitten, dus nemen we het er vanavond nog eens van.”

„Daar voel ik wat voor,” stemde Lodewijk in. „We gaan nog een uur gezelligheid plegen. Ik zal nog even onze naamkaartjes in de labels steken en dan kom ik.”

Ook Walter scheen nog iets te doen te hebben en Mary ging dus vast naar de huiskamer.

’t Was er kil toen ze binnen kwam en door het half-donker leek de kamer somberder dan anders.

Een huivering overviel Mary en overgevoelig als ze nog steeds was, kwam er een angst over haar, dat ze hun warme, lieve huis ging verlaten om voor den eersten keer naar het buitenland te trekken.

Vader had nooit gewild, dat ze te vroeg het buitenland zouden zien.

„Eerst je eigen land goed leeren kennen,” zei

hij altijd. En iedere vacantie, 's zomers en 's winters, waren ze naar een ander deel van het land getrokken.

„Nu heb ik den leeftijd er voor,” dacht Mary, „en *nu* zijn ze er niet meer om met me mee te gaan,” en met een weemoedigen blik nam ze de twee portretten van het bureautje en kuste ze innig.

Dan, rillend, ging ze naar den electrischen haard en stak dien aan.

De tuindeuren liet ze open staan, maar ze schoof de zware gordijnen half dicht en ontstak alleen de schemerlamp, die in een hoek bij den haard stond.

Op het lage tafeltje vóór de drie groote clubfauteuils, waarin ze iederen avond zoo gezellig een poosje zaten te praten, zette ze den grooten, grijzen gemberpot met Oost-Indische kers er in.

„Hè, wat is het *hier* behagelijk!” riep Lodewijk uit, toen hij handenwrijvend binnen kwam.

En Walter, die achter hem aan kwam, prees:

„Een reuze-idee van je, mereltje, den haard aan te steken. Ik ben zoo koud als een kikker.”

„Heb je, ter volmaking van al die knussigheid nog thee?” vroeg Lodewijk.

„Ik heb nog eens versche gezet. Ik dacht wel, dat jullie er trek in zouden hebben.”

„Wat een roekeloosheid!” plaagde Walter. „Kan het wel met je huishoudgeld? Kom je nu toch uit?”

„Ja, kind,” viel Lodewijk in, „dat had ik je straks al willen vragen. Heb je alles betaald? 't Is zoo vervelend als je terugkomt en je krijgt allemaal oude rekeningetjes te voldoen.”

„O, de beren dansen om het huis bij onze thuiskomst,” lachte ze. „Neen, hoor, alles is betaald en we beginnen weer met een schoon leitje over drie weken.”

De kopjes dampende thee stonden nu voor hen op het tafeltje en Mary had hun twee onafscheidelijke kalabaspijpen en de aschbakjes er bij gezet.

„Zoo knus als bij ons mereltje,” zei Lodewijk, terwijl hij z’n pijp stopte, „zullen we het toch nergens hebben.”

„Wacht maar tot je getrouwd bent,” lachte zijn zus, „dan krijg je het pas goed en zie je al mijn tekortkomingen.”

„Trouwen! Ik denk er niet aan! Ik heb het veel te best bij jou.”

„’t Is eigenlijk mal, dat we daar nooit aan denken,” vond Walter, behagelijk aan z’n pijp trekkend, „maar ik zou me jou ook waarachtig niet verloofd of getrouwd kunnen voorstellen en je hebt er toch den leeftijd voor.”

„Net of dat iets met leeftijd te maken heeft,” lachte Mary, „je bent verliefd, of je bent het niet. In het eerste geval trouw je, in het tweede natuurlijk niet.”

„Zoo is het,” zei Lodewijk, „en aangezien m’n hart nog nimmer heftig in beroering is gebracht door een beminnelijke joffer, trouw ik niet.”

„Nu,” lachte Walter, „*mijn* hart is minstens drie maal per maand in beroering gebracht, maar ik trouw toch niet.”

„Jij hebt er den leeftijd nog niet voor,” zei Mary.

„Dan had ik toch gelijk, het is wèl een leef-

tijds-kwestie! Merel, merel, je spreekt jezelf tegen."

„Waar zitten we morgen om dezen tijd?" vroeg Mary.

„Tien uur? Ik denk, dat we dan kennis gaan maken met den grooten boulevard en we vóór la Paix ons kopje thee drinken. We zullen te moe van de reis zijn om naar een theater te gaan," zei Lodewijk.

„Heb je een programma opgemaakt, dat je al zoo precies weet wat we den eersten avond zullen doen?" vroeg Walter.

„Zooiets van „hoe ziet men in acht dagen Parijs?" Neen, ik heb hier en daar m'n licht eens opgestoken en put ook nog uit wat vader en moeder me ervan vertelden. Je zult eens zien, hoe'n betrouwbare gids ik ben."

„We verwachten ook niet anders van je. En mocht je onze verwachtingen teleur stellen, dan neem ik de leiding."

„Dan ga *ik* als een haas naar huis terug," lachte Mary, „ik ben er zeker van, dat *jij* ons overal zoude brengen, waar we niet moeten zijn."

„In duistere nachtholen, waar apachen met fonkelende oogen je geld of je leven eischen," lachte Walter.

„Geef *mij* nog een kopje thee, merel en dan gaan we, *hoe* gezellig 't hier ook is, naar kooi," zei Lodewijk.

„Saai!" vond z'n broer, „ik kan zoo vroeg niet slapen."

„Dat zeg je altijd, maar als je vijf minuten in bed ligt, kan *ik* niet in slaap komen door *jouw* vervaarlijk gesnork."

„Hebben we in Parijs kamers naast elkaar?” vroeg Mary quasi verschrikt.

„Geloof hem toch niet! ik snurk nooit,” verdedigde Walter zich.

„Dat zal ze dan nu eens hooren, want we hebben inderdaad ineenlopende kamers.”

„Gelukkig maar! Ik had het niets prettig gevonden jullie niet dicht bij me te weten.”

„We zullen je voortaan geen merel, maar wezel noemen,” plaagde Walter. „Wees echter onbevreesd, schoone jonkvrouw, twee koene ridders waken over je wel en wee.”

Mary waschte vlug de kopjes af, ruimde de kamer op en dan toog het drietal naar boven.

Nog geruimen tijd lag Mary wakker. Ze kon het haast niet gelooven, dat ze morgen al op reis zouden gaan. Al dien tijd had het haar nog zoo ver af geleken. Ze verheugde er zich ontzettend op, maar tusschen haar blijdschap en opwinding lag een niet te zeggen gevoel van onrust, angst.

„’t Is weer m’n malle overgevoeligheid,” berispte ze zichzelf. „Als dokkie hier was, zou hij m’n onrust weg praten. Wàt is het? Ik ben toch zoo dolblij, dat we gaan en soms lijkt het me, of we beter deden thuis te blijven. Ik durf het de jongens niet te zeggen. Misschien, als we terug zijn, lach ik om m’n gepieker van nu.”

’t Was laat in den nacht toen ze eindelijk in slaap viel en in haar droomen zag ze apachen met wreede gezichten, die in woesten dans haar meetrokken.

Toen de wekker op haar nachtkastje om half zeven met vervaarlijk gerinkel af liep, schrikte ze

wakker uit haar benauwden droom en glimlachend dacht ze.

„Dat kwam door Walter's onzin over apachen.”

Maar ze was blij wakker te zijn en vlug maakte ze toilet en stond een half uur later in de eetkamer, waar ze de jongens al vond en ze gedwongen werd iets te eten. Het ging met moeite, want door de opwindning van al wat komen ging, was haar eetlust gering.

Mary zou nooit de emotie vergeten, voor de eerste maal in den Parijschen trein te zitten, den trein, met de breede ramen, waar ze een hoekplaatsje had.

Lodewijk had haar voorzien van treinlectuur en Walter van fruit en chocolade.

„Ik heb het gevoel, of ik een prinses ben,” zei ze en haar oogen straalden.

Nu begon het gezellige volloopen van de coupé's en stroomde het in de doorgangen van reizigers, die hun plaatsen zochten.

„Wat een heerlijk geroezemoes,” lachte Mary, „het geeft je zoo heelemaal het gevoel, dat je naar het buitenland gaat.”

Hun coupé vulde zich nu ook en de reizigers, om beurten, waagden een oogje aan het meisje, dat daar in extase haar eerste reis in den Parijschen trein maakte.

Mary was het aankijken ook dubbel en dwars waard.

Ze had haar reishoedje in het net boven de koffers gelegd en streek met de tengere, haast doorschijnende handjes door het blonde, korte haar.

Ieder ander meisje had bij het afzetten van

haar hoed gauw even een spiegeltje en kam ter hand genomen, maar Mary was één van die uitzonderings meisjes, die weinig in den spiegel kijken.

Toch was ze dolgraag netjes en kon ze kinderlijk blij zijn met een nieuwe jurk.

De reismantel, die haar ook al te warm werd, hing ze achter zich op en nu kwam de gratie van haar slank en lenig figuurtje pas goed tot haar recht.

„De merel is de uk van de familie,” had Walter vaak geplaagd, toen hun ouders nog leefden.

En dit was ook zoo. De ouders hadden beiden een respectabele lengte en de twee broers verdienden den naam „reuzen,” zooals Mary ze noemde, toen ze nog een kleine meid was, ten volle.

Twee zwaar-gebouwde goed geproportioneerde kerels waren het, door sport en gezond leven geheel uitgegroeid.

Juist die tegenstelling met de tengere zuster, was, als ze met hun drieën naast elkaar stonden, zoo aardig om te zien.

„Zit je goed?” Lodewijk vroeg het en in zijn oogen was zooveel innige hartelijkheid, dat ze hem even blij toeknikte.

„Ik zit fijn!” zei ze. „En ik verlang er naar om over de grens te zijn, ik heb het gevoel, dat het zooiets héél anders dan het gewone zal zijn.”

„In het begin nog niet zoo heel erg, maar als we een eindje door België zijn, dan zie je toch wel, dat het iets heel anders is.”

Ja, dat merkte ze goed, toen de trein in Antwerpen stopte en er heel wat reizigers instapten.

Het Fransch gaf er direct zoo'n bekoring aan en

Mary genoot van het radde, vlugge kwekken van een paar Belgische dames, die hun familie goede reis toewenschten.

En daartusschen door klonk weer het gemoedelijke Vlaamsch.

Die heele reis naar Parijs gaf Mary haar oogen en ooren den kost en de lectuur, die Lodewijk haar gegeven had, bleef ongelezen.

Toen in Brussel twee jonge dames in hun coupé kwamen in diepen rouw, de sluiers ten voeten uit, betrok haar gezicht even.

„Ze rouwen hier om een oom, een tante, of een verren bloedverwant,” fluisterde Lodewijk haar in, die haar ontroering zag.

Toen de rouwsluiers terug geslagen waren en twee kersroode mondjes te zien kwamen, tè rood om echt te zijn, toen Mary hen ijverig gebruik zag maken van hun poederdonsje en lippenstift, verwijdden zich haar oogen in één verbazing en hun rouw, die haar eerst even droef gestemd had, leek haar nu minder erg toe.

De jongens amuseerden zich kostelijk met de verschillende aandoeningen op Mary's gelaat.

Bij de lunch, in de restauratiewagen, waar ze een tafeltje met hun drietjes kregen, kwam Mary even los.

„Neen, maar, zooiets! Hoe durven ze! zoo maar in het openbaar! En waarom hebben ze 't nodig? Ze hebben heel fijne, lieve gezichtjes. Begrijpen jullie het?”

„'t Is een voorproefje van wat je in Parijs te zien zult krijgen,” zei Lodewijk. „Daar zie je bijna geen vrouw, die niet opgemaakt is.”

„Ik vind 't vreeselijk,” vond Mary. „En die hel-roode monden? Vinden jullie 't niet afzichtelijk?”

„Mooi is 't niet,” gaf Walter toe, „en ik zou niet graag willen, dat jij het deedt, merel, maar ik kan niet ontkennen, dat ik het die Brusselsche meisjes pikant vind staan. 't Hoort eigenlijk bij hun frivool type.”

Maar Mary was niet te overtuigen, ze vond het een naar gezicht en kon er met geen mogelijkheid iets aardigs in vinden.

Haar verbazing kende geen grenzen, toen ze bij hun aankomst in Parijs aan het gare du Nord uitstapte en ze haar eerste kijkje kreeg op de heerlijke lichtstad.

Als in een droom volgde ze haar broers naar een taxi, waar de porteur hun bagage al in had gedragen.

Met wijd opengesperde oogen keek ze naar de overweldigende drukte van al die bussen en taxi's, die in duizelingwekkende vaart langs elkaar snorden. En lachen moest ze, toen hun taxi op een van de drukste punten in een knoedel van andere voertuigen verward zat en het verkeer stop werd gezet.

Vol belangstelling keek het drietal naar dien kwieken verkeersagent, die, het witte stokje opgeheven in de hand, het drukke verkeer zoo kalm en flink regelde.

„Ik dacht, dat we er nooit uit zouden komen,” lachte Mary.

„Was je bang?” vroeg Lodewijk.

„Nu, ik zat niet wat je noemt op satijn!”

Op den grooten boulevard, waar de voertuigen in rijen van drie aan iederen kant voortsnelen en de chauffeurs in een respectabel vaartje rijden, greep Mary de broers vast.

„Ik vind het eng!” zei ze.

„Daar wen je wel aan,” troostte Walter haar. „Er gebeuren hier veel minder ongelukken dan bij ons, het verkeer is zoo schitterend geregeld en er zijn haast geen fietsen, die bij ons toch een groot gevaar voor het verkeer opleveren.”

„Ik zal hier nooit durven oversteken.”

„Ook dat valt mee,” zei Lodewijk, „je ziet toch, hoe het verkeer telkens stop gezet wordt en het publiek dan bij bosjes oversteekt.”

Mary was blij, toen ze behouden en wel in hun hotel afstapten, een gezellig, gemoedelijk hotel, in een straat achter den grooten boulevard, waar ze in het centrum zaten en het toch rustig hadden.

Lodewijk had speciaal dit hotel uitgezocht, om Mary, als ze moe van hun dwalen door Parijs naar huis kwam, volkomen rust te laten hebben.

Hun kamers kwamen uit op een cour en men zou kunnen gelooven, in een stil dorp te zijn, zóó rustig was het er. Niets van het rumoer van den grooten boulevard drong er door.

„Zoo,” zei Lodewijk, die de leiding van de geheele reis op zich genomen had. „Nu gaan we ons heerlijk opfrisschen, het mereltje legt zich een uurtje op den divan neer en wij gaan eens pools-hoogte nemen, wat er hier te bikken valt, want na die vermoeiende reis lijkt 't me beter in ons hotel te dineeren.”

Dus ging Mary, nadat ze zich verfrist en haar

koffer ontpakt had en al de aardige japonnen op kleerenhaken in de groote spiegelkast gehangen had, rusten op den divan, die voor het bed stond.

Maar ze kon den slaap niet te pakken krijgen. Alle indrukken van de reis woelden door haar hoofd.

Ze stond weer op, verfrischte haar slapen met eau de cologne en sloeg dan de zware overgordijnen op om in het donker naar buiten te kijken.

Waar ze keek, op alle étages, die rondom de cour liepen, scheen hel licht. Vlak over haar raam keek ze in een kamer, waarvan de gordijnen open waren en de bewoonster, in weelderige onderkleeren, bezig was haar toilet in orde te brengen.

„Nee, maar, zooiets!” dacht Mary, toen ze zag, hoe het vrouwtje, dat klein en gracieus was, zich vol ijver poederde en daarna haar oogleden met een stift bewerkte.

Op een andere kamer, ook al met open gordijnen, was een hel-blond meisje, in onderkleeren, bezig met kamer-gymnastiek.

„Geweldig!” prevelde Mary, „wat is *die* lenig!” en ze volgde vol belangstelling het blonde meisje, dat haar lichaam in alle mogelijke bochten wrong en toen ontelbare keeren met haar armen maaide, of ze aan het hout hakken was.

„*Die* zal geen angst voor d'r lijn hoeven te hebben,” lachte Mary in zichzelf en ze schoof haar gordijnen zorgvuldig dicht.

Net had ze zich weer neergelegd, toen een vreemd geschuifel aan de kamerdeur en een geluid of er iets neerviel haar deed opschrikken. Angstig keek ze naar de kamerdeur, waar ze opeens een

gezellig, koperen brievenbusje ontdekte, waar iets in geschoven werd.

Groot was haar vreugde, toen ze er een kaart en een brief aan haar adres in vond.

De kaart was van dokkie, die hen welkom heette, en ze nog verschillende aanwijzingen gaf, waar ze vooral niet mochten verzuimen heen te gaan.

De brief was van Jannie Forster, die haar eveneens verwelkomde en een praatje hield, dat Mary weer even heelemaal verplaatste in hun genoegelijk, klein dorpje.

„Hartelijke schatten,” zei ze zacht en de correspondentie in haar handen gedrukt, viel ze in een diepen, droomloozen slaap.

Zoo vonden haar de broers, toen ze boven kwamen, na in dien tusschentijd zich op de hoogte te hebben gesteld, van wat men in de komende dagen op tooneelgebied aan schoons kon genieten.

„We zullen haar nog maar even laten rusten,” zei Lodewijk en ze gingen in de kamer naast de hare zitten.

Na een half uur hoorden ze haar roepen en toen ze binnen kwamen, zat ze lachend en haar oogen uitwrijvend op den divan.

„Ik wist werkelijk niet, waar ik was, toen ik wakker werd,” zei ze lachend.

„Schiet op, merel!” gebood Walter, „ik rammel van den honger!”

„Och stakkerds! Waarom zijn jullie niet vast gaan dineeren?”

„’t Had je, denk ik, niet meegevalen, als we dat gedaan hadden,” lachte Lodewijk.

Vlug knapte ze zich nu wat op en met hun drieën gingen ze de groote eetzaal binnen, waar het vol zat van gasten uit alle mogelijke landen.

Mary vond het wel even een griezelig idee, langs al die tafeltjes met menschen, die hen van top tot teen opnamen, naar hun eigen tafeltje te gaan, wat de maître d' hotel voor hen gereserveerd had.

Lodewijk ging naast haar zitten en Walter over haar en alle drie moesten ze hun lach bedwingen, toen de maître d' hotel het menu met een hoofdsche buiging voor Mary neerleggend, vroeg, welke gerechten madame wenschte.

„Hoe krijgt hij het in z'n hoofd?” lachte Mary, „ik zie er toch niets mevrouwelijk uit.”

„Och,” zei Walter, „de vrouwen van vijftig zien er in dit land als bakvisschen uit, jij zou dus met gemak een vrouwtje van dertig kunnen zijn, dat er heel jong uitziet!”

Het diner smaakte overheerlijk en het glas goede roode wijn — Lodewijk had vastgesteld, dat ze in een land waar de wijn zóó goedkoop was, zich de weelde van wijn aan tafel zouden permitteeren — tooverde een blosje op Mary's anders wat matbleeke wangen en gaf een ongewone schittering aan haar oogen.

„De merel krijgt de sfeer van Parijs te pakken,” lachte Walter, terwijl hij haar toeklonk.

Toen ze van tafel opstonden en in de hall nog even gingen zitten, stelde Lodewijk voor om den grooten boulevard op te wandelen en voor een van de café's hun kopje koffie te gaan drinken.

„Ga gauw je hoed en mantel halen, merel,”

gebood Walter, „ik snak er alweer naar, dat drukke gewoel van Parijs te zien.”

Mary steeg in de lift omhoog naar de tweede étage, waar ze hun kamers hadden.

Toen ze uit de lift stapte, keek ze even onrustig om zich heen, moest ze naar links of naar rechts, ze wist het in haar agitatie niet.

Wacht eens even, zóó waren ze uit de lift gekomen, rechts stond die rood fluweelen canapé met de frissche planten en ze waren er langs gegaan toen ze naar hun kamers gingen.

Dus toog ze den langen corridor door, tot ze aan de twee treedjes kwam, die ze af moest, want daar vlak bij waren hun kamers.

O, hemel! het nummer!

Ze keek hulpeloos rond. Was het 115, 117, of 119? Ze wist het niet meer. Ze weifelde tusschen die drie nummers. Op 115 hoorde ze praten. Daar was het dus zeker niet.

Afschuwelijk! Op 117 meende ze iets te hooren en 119 leek ook al bewoond.

Hulpeloos stond ze rond te kijken. Aan het einde van den corridor stonden een kamermeisje en een huisknecht te praten.

Zou ze 't die vragen? Neen, dat stond al te gek.

Juist hoorde ze de lift aankomen en gauw drukte ze op het belletje om zich weer naar beneden te laten brengen.

In de hall liepen de jongens al ongeduldig heen en weer.

„Ik ben het nummer van onze kamers vergeten,” zei ze met een half verlegen lachje.

De jongens schaterden het uit.

„De merel in nood!” plaagde Walter.”

„We hebben immers 118 en 119,” zei Lodewijk.
„Denk er nu aan, jouw kamer 119, jijzelf 19, nu kun je het niet meer vergeten.”

„Ik hoorde toch iemand loopen op 119,” zei ze en haar stem klonk angstig.

„Dat was het kamermeisje, dat 's avonds de spreien af komt nemen, bange haas.”

„Ik ga niet weer met de lift. Die lift-boy hoeft niet te weten, hoe'n stommerd ik ben.”

„Malle meid,” lachte Lodewijk, „denk je, dat die man zich daarom bekommert? Vooruit, stap in en haal je goed.”

Weer steeg Mary omhoog en nu was ze in een wipje terug en toog ze met de broers de straat op.

Ze waren, zooals Walter lachend opmerkte: „drie echte boertjes van buiten!”

Hun verbazing kende geen grenzen, toen, komend uit de rustige zijstraat, in alle straling en levendige kleur-effecten de groote boulevard voor hen lag.

Vóór „la Paix,” het groote café, waar de rieten stoeltjes nooit onbezet zijn, vonden ze nog een tafeltje waar twee plaatsen vrij waren en een hoffelijke Parijzenaar aan het tafeltje naast hen direct een stoel, die leeg stond, bijschoof.

Mary zat zwijgend rond te kijken naar al dit vreemde om haar heen, de licht-reclame's in felle kleuren, het voorbij trippelen van de slanke françaises, al in bontmantels, het vlugge spreken aan de tafeltjes rondom haar, de levendige gebaren. 't Was alles zoo heel anders, dan in hun stille dorp en het maakte een geweldigen indruk op haar.

Een beetje schuw was ze van alle bedelaars, die zoo vlak langs hun tafeltje schoven en er zoo haveloos uitzagen.

Maar toen een oud vrouwtje, met bibberig stemmetje een liedje ten beste gaf, was ze haast tot tranens toe bewogen.

't Was ook zoo'n zielig gezicht. Het vrouwtje had nog iets van vroegere glorie aan zich. Over het hoofd droeg ze een zwart kanten doek, die vol gaten was, maar de wijze waarop ze dien droeg, was vol elegantie.

De zwart-zijden mantille, gerafeld en vol ingezette lappen, had ook betere dagen gekend.

En in de gebarsten, dunne stem lag nog iets heel liefs.

„Geef haar veel,” smeekte Mary, „misschien was ze vroeger een gevierde zangeres.”

Met een buiging dankte het oudje en ze tripelde voort naar een ander tafeltje.

Een oogenblik later kwam een donkere Zigeunervrouw aan hun tafeltje en brutaal Mary's hand pakkend, vroeg ze haar of ze de toekomst uit haar handlijnen zou lezen.

Met haar donkere oogen keek ze Mary dwingend aan.

Het meisje weifelde, maar Lodewijk, kort, beval de Zigeunerin door te loopen.

„We moesten nu maar huis toe gaan,” vond hij. „Mary krijgt kleine oogjes, haar bedje roept.”

„Zeg,” fleurde ze op, „maak nu niet zoo'n heel klein schaapje van me. Ik kan nog best wat opblijven.”

Maar Walter was het roerend met z'n broer

eens en het drietal marcheerde op.

„Morgen om negen uur ontbijten en om half tien op stap,” schreef Lodewijk voor.

„Tot uw orders, kolonel!” lachte Walter en tot Mary: „allo, recruijt, onder je wolletje!”

„We laten de tusschendeur op een kiertje,” zei de bezorgde Lodewijk.

„Nacht! nacht!” klonk het een kwartier later uit de twee kamers.

De jongens sliepen onmiddellijk in, maar Mary kon den slaap niet vatten en woelde heen en weer in het vreemde bed.

Alle nieuwe indrukken van dien dag stormden op haar los en ze beleefde nog weer eens alles, van het begin tot het einde.

En ze bleef denken aan de brutale zigeunervrouw met de dwingende oogen, die haar toekomst had willen lezen.

Een rilling ging door haar leden. Zou het waar zijn? Zouden die vrouwen dat kunnen?

Als vader en moeder vooruit geweten hadden...

Daar kwamen de tranen, die ze langen tijd zoo goed had weten te bedwingen, en met die tranen het denken aan hoe het geweest zou zijn, als ze met hun vijven in Parijs hadden kunnen zijn.

Nu niet verder denken, dwong ze zichzelf. Morgen moet ik frisch en vroolijk zijn voor de jongens, die zoo in-lief en hartelijk voor me zijn.

Maar de klok had al lang drie slagen laten hooren vóór Mary, vermoeid van het pijnigend denken, in slaap viel.

DERDE HOOFDSTUK.

Ze waren vier dagen in Parijs en hadden al heel wat gezien van al het schoone, dat deze stad zonder weerga te zien geeft.

Mary was sprakeloos geweest, toen ze, door Montmartre, langs vele zijstraatjes de enorme trap bereikten, die voert naar het groote kerkgebouw le Sacré Coeur.

Want toen ze boven aankwamen, zag ze in een nevel Parijs aan haar voeten liggen, stegen de klanken, het geroes naar haar op van heel die groote wereldstad.

Als betooverd stond ze daar en toen op dien wondervollen morgen de nevels optrokken en in één zonne-klatering de lichtstad voor haar lag, voelde ze een van die machtige ontroeringen, die het spreken onmogelijk maakt.

Als de jongens haar vroegen, waarvan ze in die vier dagen het meest genoten had, dan gaf ze zonder bedenken ten antwoord:

„Van dien morgen, waarop we van de Sacré Coeur naar beneden keken, van Musée Rodin en het Panthéon.”

Maar toen kwam de dag waarop Lodewijk zei, dat het nu toch tijd werd den zakenvriend van hun vader op te zoeken.

„O, Lo!” schrok Mary op, „ik dacht er al heelemaal niet meer aan. O, wat afschuwelijk! 't zal onze heele reis bederven.”

„Niets aan te doen,” zei haar broer onverbid-

delijk. „Ik heb het je vooruit gezegd, maak het me niet al te moeilijk.”

„’t Zal misschien erg meevallen,” troostte Walter. „Vooruit, zeg maar meteen wanneer we er heen moeten.”

„Ik zal hem even opbellen.”

Daar kwam na eenige oogenblikken Lodewijk al terug, met de voor Mary minder prettige tijding, dat ze er den volgenden dag te dineeren waren gevraagd.

Haar gezichtje betrok.

„Morgen al?” vroeg ze.

„Of ze naar het schavot moet,” schaterde Walter. „Cheer up, malle merel, je zult eens zien, hoe ’t meevalt.”

„Weet je wat we nu vanmorgen gaan doen?” vroeg Lodewijk. „We gaan een piekfijn toiletje voor de merel uitzoeken, dan kan ze morgen geuren met de pracht.”

Mary moest geen echt meisje zijn, als dit vooruitzicht haar niet prettiger stemde.

„Ik ben van plan in de bus te blazen,” zei Lodewijk, die anders niet zulke roekeloze bevliegingen had, maar die nu eens echt met het knappe zusje wilde geuren.

Ze gingen dien morgen naar één van die mooie fransche modehuizen, die er uit zien als een paleis en waar het is, of men bij een vorst op bezoek komt.

Mary voelde zich heelemaal niet op haar gemak. ’t Was of de patroon van het huis, die er uitzag, of hij op het punt stond om naar een groot feest te gaan, en alle mannequins, die in de meest

schitterende toiletten door de salons zweefden, haar met minachting aankeken en haar stijf en slecht-gekleed vonden.

Niets was minder waar dan dit, want Mary, met haar teere schoonheid, zag er zóó fijntjes en gedistingeerd uit, dat men met welgevallen naar haar keek.

Het op dit gebied zoo geöfend oog van den modekoning zag direct, dat hier een sober, maar apart toiletje gewenscht was.

En hij liet zijn goed gedresseerde mannequins voorbij zweven in een reeks van fijne toiletjes, alles als voor Mary ontworpen.

„Ik weet 't heusch niet,” zuchtte Mary, die het kiezen uit zooveel moois een lang niet gemakkelijk werk vond. „Wat vinden jullie ervan?”

„Hoor eens, kind, *jij* moet het dragen,” zei Lodewijk, die Mary eens wilde afwennen om altijd een ander te laten oordeelen.

„Geloof u niet,” zei de patroon en hij wenkte de mannequin met de donkere oogen en het figuur van Mary, „dat deze robe voor mademoiselle de meest flattante is?”

Heupwiegelend, met den gang van een luien tijger, toonde de mannequin hen telkens weer het beeldig toiletje van fijne écru-kant, met het rokje van volants, waarvan de eenige garneering bestond uit een toef rood fluweelen geraniums, die op den linkerschouder gehecht waren.

Ja, ze moesten het alle drie toegeven, dit was wel het mooiste van alle.

Mary, vóór ze de verkoopster naar de paskamer volgde, deed angstige pogingen Lodewijk te be-

duiden de robe toch niet te nemen, als de prijs te hoog was.

Maar hij scheen haar niet te kunnen of te willen begrijpen en praatte rustig door met den chef van het huis.

Maar Walter, die haar angstig pogen zag, lachte haar geamuseerd toe en stak, toen niemand het zag, den tong tegen haar uit.

„Mispunt!” beduidde Mary’s gezicht en toen verdween ze in de paskamer, waar ze als in extase bleef kijken naar de wand-schilderingen en den rijkdom van de geheele aankleding van dit weelderig vertrek.

En bezorgd huismoedertje als ze was, tobde ze er over wat wel de japon zou kosten, die uit een zóó schitterende omgeving kwam.

Toen de robe haar over het hoofd werd geworpen, bleek, dat er niets aan te vermaken viel en de verkoopster putte zich uit in complimentjes over mademoiselle’s ravissante figuurtje.

Weer voelde Mary zich onbehagelijk, toen ze uit de paskamer naar den salon gedirigeerd werd, waar de chef en de verkoopsters om haar heen draaiden om het effect te zien.

En in alle toonaarden werd het haar voorgezongen, hoe mignonne, hoe charmant en distinguée ze wel was.

Lodewijk, die haar wanhoop zag, maakte er een eind aan, door te zeggen, dat ze deze robe dan zouden nemen.

Maar daarmee was hij nog niet klaar.

Of mademoiselle dan geen avondmantel of shawl er bij moest hebben en als bij tooverslag kuierde

nu het regiment mannequins voorbij, omhangen met avond-capes, of gedrapeerd in de meest exotische shawls.

„Neen, neen,” fluisterde Mary heftig, bang als ze was, dat Lodewijk nog meer geld zou uitgeven.

Een écru-zijden shawl met lange franjes, die op één schouder een groote rood-geborduurde klaproos had, scheen als te behooren bij het uitgekozen toilet en de chef, in gloedvolle bewoordingen, bracht Lodewijk aan het verstand, dat het een halve misdaad zou zijn als hij z'n p'tite soeur deze shawl niet zou schenken.

En vóór ze 't zelf wisten, was de mooie, Spaansche doek al weggegoocheld, als behorende bij de robe van mademoiselle.

„Ga je nu alsjeblieft mee!” Mary trok hem bij z'n mouw, met, zooals Walter naderhand vertelde, een klank in haar stem of ze in een roovershol terecht waren gekomen.

En toen ze, om te bekomen van dezen ongewonen morgen, hun kopje koffie gingen drinken op een terras aan den grooten boulevard, zei Mary vastbesloten:

„We koopen niets meer in Parijs, ze zouden ons ruïneeren!”

Maar Lodewijk lachte en herinnerde haar aan den beloofden tailleur, die ze den dag daarop zouden koopen.

„Je gaat nu maar vanmiddag oefeningen voor den spiegel maken, om je shawl met evenveel zwier te dragen als die mannequin het deed,” lachte Walter. „Ik zie je anders nog je entrée maken met de shawl als een sleep achter je aan,

en wij struikelend over de franjes.”

„Hou op!” zei Mary. „Ik krijg kippenvel als ik er aan denk!”

„We zijn tòch boertjes van buiten,” plaagde Lodewijk. „Ik geloof heusch, dat stadsmenschen anders tegenover alles staan.”

„Ja, we *moeten* in 't vervolg meer uitgaan, meer onder de menschen komen,” stelde Walter direct vol vuur voor. „Merel, we zullen dezen winter menschen ontvangen en uitgaan. Je moet leeren recipieeren, kind.”

Maar Mary ging er niet op in, haar blikken volgden geboeid het gezellig boulevard-leven, iets waarvan ze nooit genoeg kon krijgen.

„Kijk eens, wat een aardig type,” zei ze en ze keek naar een slanken, al grijzenden man, met lang, bijna tot op z'n schouders vallend haar en een profiel als een fijn-besneden camée, die aan een tafeltje vlak vóór hen plaats nam.

Een breed gerande, zwarte vilthoed dekte z'n hoofd en een zwarte, lange cape hing nonchalant van zijn schouders af.

Met bijzondere zorg werd hij bediend en de Gérant van de zaak kwam direct naar buiten om hem te begroeten.

„Cher maître,” hoorden ze hem zeggen.

„Zeker een dirigent of een schilder,” veronderstelde Lodewijk.

Drie jongelui, ook al met slappe hoeden en lange haren, passeerden, zagen hem zitten en direct de hoeden eerbiedig naar beneden, groetten ze hem.

Hij, met een wenk van z'n slanke hand, riep hen bij zich.

Ze namen plaats aan z'n tafeltje en hij wenkte den kellner, vroeg hem koffie te brengen en direct ontspon zich een levendig gesprek met de jongeren over schilderijen en exposities.

En niet altijd waren de jongeren het met hem eens, zeiden onbevangen hun oordeel, dat hij rustig aanhoorde, niet trachtend hen zijn eigen meening op te dringen.

Soms, met een kinderlijk-lieve beweging, sloeg hij zijn arm om den hals van een der jongelui en vertelde hem van een nieuw doek waaraan hij bezig was.

En de anderen luisterden in diepst respect.

„Wie is die heer?” vroeg Walter den kellner.

„Ah, meneer!” zei deze in extase, „dat is onze groote schilder Alfred Brulot. Hij heeft pas de gouden medaille op de groote expositie verworven.”

„En die anderen?” vroeg Lodewijk.

„Dat zijn élèves van hem.”

Het drietal keek elkaar aan en lachte.

„Stel je voor,” zei Walter, „dat een van onze Hollandsche grootmeesters met z'n leerlingen een kopje koffie ging verschalken! Wat is de afstand hier veel kleiner.”

„Ze leven heelemaal veel soepeler, dan wij,” vond Lodewijk, „wij nemen 't leven zoo zwaar, 't is eenmaal onze aard; niets aan te doen.”

„We laten de merel een jaar in Parijs,” plaagde Walter, „dan zul je eens zien, hoe ze verandert, dan is ze in no time een vluchtig levend wezen.”

„En niet zoo'n zwaar op de handsch meubel als nu,” zuchtte ze.

Daags daarop, na vele repetities voor de spiegel-

kast, hoe Mary wel op bevallige wijze de Spaansche shawl zou dragen, brak dan het uur aan, waarop ze naar het gevreesde diner zouden gaan.

Reeds waren hun gastheer en -vrouw hun opwachting in het hotel komen maken, maar hadden ze — „oef! gelukkig!” zei Mary opgelucht — niet thuis getroffen.

„Rue Legendre,” gaf Lodewijk den taxi-chauffeur op, die hen er heen zou brengen.

„Ik rammel van den honger,” geeuwde Walter.

„Ik vind 't ook een idiote instelling, om half negen pas te dineeren,” mopperde Mary.

„'s Lands wijs, 's lands eer,” zei bezadigd Lodewijk, maar ook zijn maag kriebelde.

„Rue Legendre?” vroeg Walter, „waar is dat ongeveer?”

„Bij Parc Monceau.”

„Deftige buurt, zeg! Zal 'n tip-top diner worden.”

„De Franschen eten mondjes-maat,” plaagde Lodewijk. „Ze zijn bang voor hun lijn!”

„Ik wou, dat 't al voorbij was,” piepte een benauwd stemmetje.

De taxi stopte voor een groot huis.

„We zijn er!” zei Lodewijk, die vlug uitsteeg, afrekende en aanbelde.

Mary, den Spaanschen doek krampachtig om haar schouders trekkend, volgde met een gezicht, of ze naar het schavot moest.

„Trek 'm niet zoo strak!” waarschuwde Walter, haar een por in d'r rug gevend.

„Uil!” zei boos Mary.

„Filou! Denk aan je Fransch,” plaagde hij.

Een deftige huisknecht opende de deur en ze stonden in een zee van licht, in een hall, waar wit marmer, veel verguld en spiegels, een vreemden indruk op hen maakten.

In een rococo salon, „één kluit wit met bouquetjes,” zooals Walter naderhand zei, wachtten hen reeds monsieur et madame Tournelle met hun gasten.

Natuurlijk waren ze „enchanté”, la petite soeur te zien en Mary werd overstroomd door een vuurwerk van galante, lieve uitroepjes. En toen ze, tamelijk schuchter, een vriendelijk zinnetje terug zei, werd er onmiddellijk vastgesteld, dat ze haar Fransch in de perfectie sprak en men haast niet kòn gelooven, dat ze een Hollandsche was.

„Lariekoek!” dacht Mary en ze keek met wantrouwende oogen naar het slanke den-mevrouwkje in het mouwlooze, zwarte avond-toilet, dat bezaaid was met kleine diamantjes, die schitterden als dauwdruppels in het zonlicht.

En vandaar gingen haar blikken naar de helblonde haren, de koolzwarte wenkbrauwen en wimpers, de kersroode lippen.

„Haar dochter moet nog ouder dan ik zijn,” dacht Mary. „Hoe kan het? Ze lijkt zelf wel even in de twintig.”

Mijnheer Tournelle, een tengere man, met een smal gezicht, donkere oogen en een puntbaardje, zag er ook al zoo jeugdig uit en hij gebaarde naar Lodewijk, om hem te zeggen, *hoe* ravissante hij mademoiselle sa soeur wel vond.

En toen stelde madame hen voor aan, zooals Mary bij zichzelf zei, een troep poppen, want zóó beschouwde ze de Fransche heeren en dames in

diner-toilet.

Daar ging de deur open en binnen zweefde, in een wolk van zachtrose tulle gehuld, de blonde dochter des huizes.

Mary zou nooit de beweging vergeten, waarmee het frêle schepseltje haar begroette.

„Ik wist niet waar ik met m'n hand heen moest,” zei ze naderhand tegen de jongens.

Het gladde jongenskopje, dat blank en blond was, opzij gebogen, de roode lipjes in naïeve welving, in de lichte oogen een zachte duivenblik, zoo neeg Loulou naar haar toe en stak ze met gracieusen zwaai haar handje uit, eerst naar Mary, toen naar Lodewijk en met een ondeugend opkijken, of ze een baby zag, naar Walter.

„Als 't kindje binnen komt,” zag Mary kans Walter gauw in te fluisteren, toen bij Loulou's verschijning de dames lichte kir-geluidjes lieten hooren, de heeren liefjes lachten en goedmoedig zachte woordjes tegen haar prevelden.

En al wat vrouw was kuste haar op beide wangen.

Loulou, na ieder van het gezelschap een lief woordje te hebben gezegd, voegde zich direct weer bij Mary en haar mondje als een praline, zei ze, hoe blij ze was nu eens kennis te kunnen maken met een Hollandsch meisje. En ze hoopte goede vriendinnnen te worden met Mary.

Haar oogen namen in dien tijd Mary van het hoofd tot de voeten op! De uitkomst scheen nogal bevredigend te zijn, al had ze niet het laatste kapsel.

„Ah! le maître!” juichte ze plotseling, terwijl

ze naar de deur keek.

Mary, op haar uitroep, wendde zich om, en verrast, een blik van verstandhouding wisselend met de jongens, zag ze, dat de binnentredende gast, die ontvangen werd met verwijten over zijn late komst, de schilder was, dien ze voor „la Paix” hadden zien zitten.

„Monsieur Alfred Brulot, onze groote schilder,” zei madame Tournelle, toen ze de jongelui voorstelde aan den cher maître.

Zijn scherpe blik bleef even rusten op de drie Hollanders.

Dan, met een stevigen handdruk, zei hij, hoe enchanté hij was over hun mooie land en hoe aangenaam het hem was met drie zulke waardige vertegenwoordigers van dit pitoreske land, kennis te mogen maken.

Het drietal, nog niet gewend aan een zoo enthousiaste wijze van kennismaken, neeg zwijgend.

„Madame est servi,” kondigde de deftige huisknecht aan en in optocht ging het naar de aangrenzende eetzaal.

Madame Tournelle nam Lodewijk's arm, Loulou met het eeuwige schalksche lachje, bemeesterde Walter, de cher maître bood hoffelijk Mary den arm.

Walter, schuin over Mary gezeten, lachte haar eens bemoedigend toe.

„Die zit in de piepzak,” dacht hij.

Maar hij werd direct in beslag genomen door Loulou, die hem met honderd vragen bestormde over zijn land.

En precies hetzelfde deden madame Tournelle

Lodewijk, en Alfred Brulot, Mary.

Het was niet zoo'n heel gemakkelijk werkje, om Mary aan het praten te krijgen en de groote man gaf zich werkelijk moeite.

Het meisje interesseerde hem, er was iets in haar, dat zijn sympathie voor haar opwekte. Die melancholie in haar oogen, dacht hij, mooi is dat, ik zou haar best willen schilderen. Fijn profiel! en in gedachte zette hij het kopje op het doek. Maar hoe komt zoo'n jong ding zoo triste?

Later op den avond, sprekend met Lodewijk, hoorde hij, waardoor la petite soeur aan dien droeven blik in de oogen kwam en meevoelend als hij was, wilde hij iets voor haar doen.

„Ik hoor daar van uw broer,” zei hij, terwijl hij naast haar ging zitten, „dat u nog eenigen tijd in Parijs blijft. Komt u me nu morgenochtend eens opzoeken in la grande Chaumière, dat is de openbare teekenacademie, waar ik verschillende élèves heb. Er is een bijzonder aardig Hollandsch schilderesje onder, een jongedame van uw leeftijd. Ik denk, dat ze het heel prettig zal vinden landgenooten te ontmoeten. En voor u lijkt het me aardig, eens zoo'n Fransche academie te zien.”

Mary wilde dolgraag en ook de jongens namen de uitnoodiging aan.

„Welk een eer geschiedt u,” lachte Loulou, die het gesprek opgevangen had en nu even bij hun neerstreek. „Zooiets heeft maître Brulot mij nog nooit gevraagd.”

„Ondeugd!” hij gaf haar een licht tikje op haar baby-wang. „Jou hoef ik niet te vragen, jij komt ongevraagd. Ik hoor, dat je vaak 's middags op

la Chaumière komt en m'n jongens van hun werk afhoudt."

„Oh, niet waar," verweerde Loulou zich, met het air van een verwend kind, dat berispt wordt. „Ik kom er wel eens, 't is er zoo dolgezellig en ik ga wel eens na afloop een kopje koffie met ze drinken, maar van hun werk houden doe ik ze nooit."

„Waarom kom je er niet werken?" vroeg de schilder. „Je hebt zooveel aanleg, 't is zonde, dat je er geen gebruik van maakt."

„Oh," steunde Loulou, „ik heb geen tijd. Ik neem me altijd voor nu eens flink te gaan werken, maar de dagen zijn te kort."

Hij lachte een beetje spottend.

„En wat heb je dan allemaal voor gewichtigs te doen, dat je niet in staat bent een paar uur te komen werken?"

„Zal ik u vertellen," Loulou telde op haar spitse, rose vingertjes de dagverdeeling af. „'s Morgens met mama of met een van m'n nichtjes boodschappen doen, er is altijd wel iets te passen, hetzij japonnen, mantels of hoeden. Dan gaan we voor de lijn, weet u, wandelen in het Bois, kopje koffie drinken. 's Middags na onzen rusttijd zijn er *altijd* visites te maken of we ontvangen zelf. Als dit niet gebeurt, is er wel een Bazar waar we heen moeten of een expositie, enfin, altijd wat. En 's avonds, diners, comédie, opéra, concert of dancings. Zegt u nu maar eens, *hoe* ik tijd kan vinden om te werken."

Alfred Brulot gaf Mary een oolijk knipoogje.

„Nee," gaf hij kwasi-ernstig toe, „ik zie 't nu

in, je kùnt niet! Al die overstelpend drukke bezigheden, die allemaal strikt noodzakelijk zijn, verhinderen je. Ik vraag je excuus, dat ik je er een verwijt van maakte."

„Oh, méchant!" zei pruilend het meisje, maar ze was toch een beetje in haar wiek geschoten en weg fladderde ze, naar Walter, dien ze in haar hart nog den minst onmogelijken van de drie „paysans hollandais" vond.

„Wat is u ernstig," keerde de schilder zich weer tot Mary. „'t Zou beter zijn, als u het leven een beetje opnam als die kleine Loulou, die er als een vlindertje doorheen dartelt."

Hij meende niet wat hij zei, hij wilde haar uit d'r huisje lokken, om er achter te komen hoe ze over een meisje als Loulou dacht.

Mary's ernstige, groote oogen keken hem even peilend aan.

„Wij Hollandsche meisjes zijn wel héél anders," zei ze langzaam.

„Ze laat zich niet in de kaart kijken," amuseerde hij zich in stilte.

„Neen," sprak hij haar tegen, „u moet nu niet wij Hollandsche meisjes zeggen en ze zodoende allen over één kam scheren. Het jonge schilderesje, uw landgenoote, is weer heel anders dan u, veel opgewekter, ze neemt het leven veel gemakkelijker."

„Maar u zult haar toch niet kunnen vergelijken met juffrouw Tournelle," zei Mary voorzichtig, het toch niet kunnende verkroppen, dat een van haar landgenootjes vergeleken zou worden met een meisje, dat ze zulk een nietsnut vond, als Loulou.

„Och,” zei hij langzaam, „ze leeft ook vlot, ze neemt de dingen niet zwaar.”

„Maar ze werkt tenminste!”

„Ja dat is zoo, ze werkt zelfs heel hard. Maar in haar vrijen tijd is ze van harte vroolijk en geniet van het leven zoo veel als ze kan.”

„Hoe heet ze?” vroeg Mary geïnteresseerd.

„Wacht eens even,” lachte hij, „namen onthouden is niet bepaald mijn fort. Mademoiselle... e... Wan... Wan, ah ja, Wandènberk.”

Mary dacht even na over dien wonderlijken naam, maar dan lachte ze begrijpend. Het meisje heette natuurlijk van den Berg.

„Weet u ook uit welke plaats ze komt?”

„Haar ouders wonen in Indië, dat weet ik wel, maar het zijn beide Hollanders. Mademoiselle Wandènberk heeft in Holland haar opvoeding genoten, ik geloof bij een tante in Amstèrdam. Enfin, u moet morgen maar kennis met haar maken, ze is werkelijk charmant.

„Ah,” onderbrak hij het gesprek, „men gaat dansen.”

Een van de dames had zich in den aangrenzenden salon aan den vleugel gezet en speelde een van die nieuwe charlestons, die eigenlijk een wirwar van klanken zijn.

„Ziet u er niet tegen op met een al grijzen man te dansen?” vroeg hij, terwijl hij opstond en voor haar boog.

„Ik dans de moderne dansen niet,” zei Mary wat stroef.

„Klein antiek meisje,” plaagde hij, „worden de meisjes bij u zóó puriteinsch opgevoed?”

„O, neen, al m'n vriendinnen dansen ze, maar ... ik had de laatste jaren geen animo, ik leerde ze dus niet.”

„O, ik begrijp het.”

Hij had spijt, dat hij 't haar gevraagd had.

„M'n jongste broer danst ze wel. Hij is student en natuurlijk doet hij dan aan alle feesten mee.”

Juist dansten Walter en Loulou hen voorbij.

„O, la, la! Josephine Baker!” spotte hij, toen hij zag, hoe het lenige lichaam van Loulou zich in alle mogelijk bochten wrong.

Mary keek er naar en lachte wat spottend.

„Zoo dansen ze bij u niet?” vroeg hij.

„Toch wel, maar 't is dan even onaesthetisch!”

„'t Zal wel weer overwaaien,” troostte hij. „We gaan weer terug naar de mooie, oude dansen, de menuet, de gavotte, de pavane. Sierlijke, gratieuse dansen.”

„Maar zullen ze dan net zoo mooi zijn als vroeger, wanneer we ze dansen met onze korte haren en rokken?”

„Neen, dat zeker niet. Maar ook dat zal niet blijven. We krijgen weer de sleep-japonnen en de énorm gekapte hoofden, u zult het zien.”

„Ik hoop van harte, dat uw profetie niet uit komt,” lachte Mary. „Ik vind 't zoo heerlijk gemakkelijk, als 't nu is. Maar, als er dan toch een groote verandering komt, dan hoop ik, dat die zich ook uitstrekt tot de heerenkleeding, die ik, zooals ze nu is, werkelijk monsterlijk vind.”

„Ah!” zei hij levendig, „wat een sympathie! Dit is ook mijn absolute meening. Ik ben vóór de zijden kuitbroek, de gebloemde vesten en de kan-

ten jabots."

„'t Zou u uitstekend staan," vond Mary. „Ik kan me u heelemaal denken in die kleederdracht."

„Ik zou me er zeker ook in thuis voelen. Ah! wat een gratie, wat een nobele zwier was er in den tijd van de kuitbroek en het gebloemde vest. Kijk nu eens," hij wees naar de aangrenzende kamer waar een heer buigend een dame ten dans vroeg. „Die stijve, haast houterige buiging!"

Hij stond op en een hoofsche buiging voor Mary makend, met het gebaar of een kanten manchet den grond raakte, was hij zoozeer de cavalier van dien hoofsch en ridderlijken tijd, dat monsieur Tournelle, die langs hen liep, hem lachend toeriep:

„Tiens, Brulot, ben je van plan een menuet te gaan dansen?"

„Ja," schertste hij terug, „mademoiselle en ik gaan de mooie, oude dansen in eere herstellen."

„Volgende dans: de menuet!" galmde de gastheer, „uitgevoerd door mademoiselle Martens en maître Brulot."

„O hemel, neen!" schrok Mary, „ik ken niets van de menuet."

„Ik ook niet, dat is juist het aardigste. We fantaseeren een menuet, die eenigszins op de oude lijkt, maar waar we wat moderne danspassen doorvlechten en noemen die: Menuet 1928. Tien tegen een, dat heel Parijs van den winter onze menuet danst. U maakt maar révérences en trippelt als een amoureux koerduifje om me heen, dan zorg ik wel voor de rest."

„Ik vind het bepaald griezelig," zei Mary, die toch schik in het geval begon te krijgen.

„Is er wel eens iets, wat u *niet* griezelig vindt?” plaagde hij. „U is een bang haasje en u moet u heusch meer wennen aan het gezelschapsleven. U is een veel te aardig meisje, om als een muurbloem aan den kant te zitten.”

Hij gaf haar nog eenige aanwijzingen voor den uit te voeren dans en toen de eerste maten van een oude menuet inzetten, voerde hij haar mee tot midden in den salon, vlak onder den grooten kroon-luchter en daar, onder de oogen, van al die half-lachende, half-belangstellende gasten, improviseerde hij de menuet 1928, die werkelijk het succes van den avond werd.

Want Mary, aangestoken door zijn elegance en zwier, in een zucht om Holland hoog te houden, vergat haar gewone schuchterheid en zich de passen en standen herinnerend uit een menuet die ze eens op een kinderfeest gedanst had, wist ze zich volkomen aan te passen aan zijn figuren.

Een klaterend applaus barstte los, toen de dans ten einde was.

Als echte Franschen, van het eene uiterste in het andere vallend, verhieven ze Mary tot een danswonder en beijverden alle gasten zich om haar de meest vleierende woorden toe te voegen.

Ze was plotseling het middenpunt en maître Brulot lachte voldaan. Die aardige, kleine Hollandsche, dacht hij, met al zooveel leed in haar jonge leven, we zullen ze eens even uit de put helpen.

Het feit, dat de groote meester, zooveel werk van het meisje maakte, was al voldoende om iets bizonders in haar te zien.

Het regende invitaties en al wat vrouw was,

beijverde zich om „la belle Hollandaise” op haar jour of diner te krijgen.

Mary, over haar eerste groote verlegenheid heen, was werkelijk allerliefst en ze probeerde het ieder naar den zin te maken.

Lodewijk en Walter, in één groote verbazing over den onverwachten ommekeer, bogen geveid en toestemmend, toen de invitaties zich ook over hen uitstreckte.

En Loulou, eensklaps van een overstelpende liefelijkheid voor Mary, de arm om haar heen, als een schattig zustersje, bood zich lachend en vol lieve woordjes als dame de compagnie aan en maakte afspraken voor de volgende dagen.

„Maar u neemt haar niet mee, als u op la Chaumière komt,” zei maître Brulot, toen hij even later afscheid van Mary nam. „Uw landgenootje zal het veel aardiger vinden, als u alleen met uw broers komt.”

„En ik ook,” lachte Mary. „Ik reserveer morgenmiddag voor ons alleen.”

„Afgesproken,” met een hartelijken groet nam hij afscheid van haar.

„A demain!” wuifde hij haar nog toe.

„Wat gebeurt er morgen?” vroeg nieuwsgierig Loulou.

„Als het u niet dérangingt, zou ik dan gaarne ’s morgens met u naar het Bois gaan,” zei Mary, „den middag wensch ik liever voor mij te houden.”

„Poeh!” dacht Loulou, „dat is weer de Hollandsche gereserveerdheid! Als een koud bad werkt dat!”

Maar ze neeg allerliefst het coquette jongens-

hoofd en zei, dat ze enchantée was, dat mademoiselle een morgenwandeling met haar zou maken.

Met ontelbare lieve woordjes werd het drietal uitgeleide gedaan en er was één roep over de lief-talligheid van la belle Hollandaise.

VIERDE HOOFDSTUK.

In de croquis-klasse van la grande Chaumière, een van de grootste teeken-academies van Parijs, was Corry van den Bergh ijverig bezig model te teekenen.

Het werk vlotte dien middag bijzonder en het model, een jonge Rus, stond als uit steen gehouwen.

In de pauze van het model, kwam plotseling maître Brulot naar Corry toe en vertelde haar, dat hij dien middag een landgenoot van haar verzocht had te komen en hij op haar medewerking rekende om het meisje wat op te fleuren.

„U maakt haar maar net zoo vroolijk als u zelf is.”

„Een moeilijke opdracht,” vond deze. „Je bent het, of je bent het niet.”

„Onzin,” weerde hij af, „het meisje is van nature vroolijk, het groote leed heeft haar zoo gemaakt. Doe uw best maar, mademoiselle Wandenberg.”

„’t Is gezellig!” mopperde Corry tegen Joyce, het aardige, Engelsche meisje, dat in hetzelfde

pension woonde als zij en die eveneens de academie bezocht.

„Zeg, nogal geen eer, dat de maître je zooiets opdraagt! Ik wou, dat ie 't mij gevraagd had.”

„Je kan dr' van me cadeau krijgen, die Hollandsche landgenoot! Ik vind 't geweldig sneu voor d'r, dat ze zoo'n verdriet heeft, maar lam, dat *ik* er nou voor op moet draaien.”

„Brom nou maar niet zoo, 't zal wel meevallen. Ik help je wel een handje.”

„Top, darling! E Nino!” riep ze een donkeren jongeman aan, die hen juist passeerde.

Nino Bonetti, een jonge Italiaan, keek verrast op.

„Signorina,” begroette hij haar hoffelijk, „wat is er van uwe orders?”

„Ik heb stierlijk 't land, Nino! Zing een liedje voor me.”

Hij was er direct voor te vinden en plaats nemend aan haar voeten, met een denkbeeldige gitaar, zette hij een van die zoete Italiaansche liedjes in, die het hart deugd doen.

Hij had een warme, sonore stem en Corry, die dol op muziek was, luisterde met welbehagen.

„Bravo et merci!” zei ze, toen zijn zang beëindigd was. „Ik ben m'n booze bui alweer kwijt, dank zij jouw mooi liedje.”

„Dan gaat u uit dankbaarheid straks met me naar de Dôme, een kopje koffie drinken.”

„Afgesproken! Wie gaan er nog meer mee?”

„De heele klik!”

„Fijn! dat zet me weer over veel heen, dat bijna m'n heele zonnige stemming naar den koekoek

geschopt had."

„E," lachte hij, z'n donkere oogen in één guitige flikkering, „Signorina Corrie in een booze bui! niet mogelijk! Ik heb u nog nooit boos gezien, ik zou wel eens willen zien, hoe u er dan uitzag!"

„Nou, pas maar op! dan ben ik lang niet pour la poes!"

Hij begreep er niets van, maar hij nam aan, dat het niets ergs was en lachte haar toe:

„Ik ga aan m'n werk," zei ze, toen het kwartier pauze om was. „Ik heb reuze zin, 'n pracht model, die Rus, hè?"

„Ja, een mooi lichaam. Heeft u hem al hooren zingen? Daar valt arme Nino heelemaal bij in het niet. U moet hem maar eens vragen of hij iets voor u zingt, dan vallen die twee aardige Russinetjes, die daar ginds zitten in. Subliem is dat! Zoo somber is hun zang, maar mooi!"

„Ik vraag ze vast om voor me te kweelen. Maar schiet nou op, Nino, ik ga werken."

Corry was al lang weer ijverig bezig, toen Nino langzaam en lui naar z'n plaats slenterde. Hij keek nog eens naar haar om.

„Vlijtig is ze, het Hollandsche meisje," dacht hij, „en zonnig is ze!"

Kind van het Zuiden, trok hem die zonnigheid van haar machtig aan.

Corry, verdiept in haar werk, had niet gezien, hoe, juist vóór de tweede pauze, Mary en haar broers waren binnengekomen.

Brulot was hen tegemoet gegaan en leidde hen rond door het ruime atelier.

't Was voor hun iets heel bizonders, ze kenden

zoo heelemaal de sfeer van de jonge artisten niet en ze vonden het interessant er nu midden in te zijn en de studies van de verschillende nationaliteiten te zien.

Brulot, op zijn innemende manier, vertelde bijzonderheden van het werk, maakte duidelijk, wat hen vreemd voorkwam.

Hij leidde ze naar Corry, die nog steeds koortsachtig doorwerkte en zei:

„Hier heeft u nu het werk van een van m'n meest talentvolle élèves, van uw landgenoot.”

Corry, een kleurtje op de wangen, keek op bij die woorden.

„'t Is pauze,” lachte hij en voorstellend, „hier breng ik u nu uw drie landgenooten, 't zal u goed doen, weer eens Hollandsch te kunnen spreken.”

Een blik op het drietal, verzoende Corry plotse-ling met het verzoek van Brulot en ze wisselden stevige handdrukken met elkaar.

„Toch eenig, ineens weer je taal te hooren,” zei ze. „En wat zegt u wel van Parijs? Is u er even verrukt van als ik toen ik het voor 't eerst zag?”

„We vallen van de eene verrukking in de andere,” lachte Mary. „Maar er altijd te wonen lijkt me niet zoo prettig.”

„Nou, dàt zou ik ook niet willen,” stemde Corry in. „Maar om er te werken is gewoon een zaligheid.”

„Ja, dat kan ik me voorstellen,” zei Walter, „ik zou er niets tegen hebben, m'n studiejaren hier voort te zetten.”

„Gelukkig maar, dat het niet kan,” lachte Lode-

wijk. „Ik vrees, dat er hier niet veel van je studie terecht zou komen.”

„Wilt u daarmee zeggen, dat wij meer pret maken, dan werken?” vroeg Corry, kwasi beleedigd.

„Ik heb nog te weinig van de in Parijs studeerende jeugd gezien, om daar een oordeel over te kunnen vellen.”

„Ik geloof, dat u een wijze, bedachtzame grootvader is,” plaagde Corry. „Maar we zullen u hier wel uit uw verband krijgen. Gaat u van middag maar eens mee naar de Dôme, dan zullen we u ontbolsteren en dan krijgt u meteen een goed kijkje op de studeerende jeugd, zooals u dat zoo deftig uitdrukt.”

„Eerst moet ik weten in wat voor roovershol u ons brengen gaat, denk er aan, dat ik m'n zusje bij me heb!”

„Poeh! wat klinkt dat weer aartsvaderlijk! Ik zal het kleine zusje!! heusch niet in een apachenkroeg brengen! Maar, wacht eens, Joyce,” riep ze naar het blonde Engelsche meisje, dat juist langs liep, „vertel jij eens of we een jongedochter van negentien lenten niet in de Dôme kunnen brengen?”

Haar voorstellende, ging ze voort:

„Joyce is héél conservatief, ze is dus de beste maatstaf die u hebben kunt.”

„Miss Bears, vertelt u me dan eens wat wel die veelbesproken Dôme is?” vroeg Lodewijk, „juffrouw van den Bergh schijnt hulptroepen noodig te hebben, om me dit te vertellen.”

„Neen, aartsvader Abraham, ik heb alleen maar

hulptroepen noodig, om u te vertellen, dat 't er heusch erg „fursoendelijk” is. Joyce... overtuig hem.”

„O, ja,” zei de kalme Joyce, „het is er zéér fashionable. 't Is een echt artisten-café en er is om dien tijd altijd een samenkomst van studenten en artisten. Er is een gezellige sfeer en voor buitenlanders is het heel interessant er eens 'n kijkje te gaan nemen.”

„Na deze werkelijk overtuigende woorden, willen we ons dan graag aansluiten,” zei Lodewijk.

Mary en Walter, die met Brulot naar het werk van een jonge Amerikaansche gekeken hadden, voegden zich weer bij hen.

„Waarbij zullen we ons aansluiten?” vroeg Mary.

Corry, Joyce voorstellend, zei:

„We laten u vanmiddag, na afloop van de les kennismaken met ons artisten-café, dan krijgt u meteen een aardig kijkje op la vie bohême. Uw broer was eerst bang, dat een baby als u daar niet thuis hoorde, maar Joyce, die er degelijker uitziet dan ik, wist hem van het tegendeel te overtuigen.”

„Ah! dat is een goed idee!” mengde Brulot zich in het gesprek. „Ik ben ook van de partij. Tenminste, als jullie me mee wilt hebben!”

Een uitbundig hoera-geroep brak los. Wie zou le maître niet mee willen hebben!

Dien middag, in het gezellig artisten-café van Montparnasse, keek Mary haar oogen uit. Er was daar een sfeer, die haar geheel onbekend was. Al die jonge menschen, artisten en studenten uit alle oorden van de wereld, kenden elkaar.

Corry scheen wel het middelpunt te vormen

en ze was van een vroolijkheid, die zóó aanstekelijk was, dat zelfs ernstige Lodewijk schaterde om haar snaaksche invallen.

En altijd kwamen er maar weer jongelui bij-schuiven aan hun tafeltje.

Een jonge Rus bracht een Argentijnschen vriend mee, student aan de Sorbonne."

„Welkom! ga zitten!" noodigde Corry, „hoe meer zielen, hoe meer vreugde. Je moet hem hooren zingen!" zei ze, wijzende op den jongen Rus, tegen Mary. „Val je gewoon van om."

„Studeert ie voor zang?"

„Welneen, hij heeft een echte natuurstem. Hij studeert voor ingenieur. Hij is van zeer goede familie, maar hij bezit geen sous. Bij dag staat hij als model op de Beaux Arts en van wat hij daarmee verdient, studeert hij, vaak tot diep in den nacht. Een reuze vent!"

Lodewijk en Walter, die geïnteresseerd geluisterd hadden, wendden zich tot den jongen Rus, waarmee ze al gauw in een druk gesprek gewikkeld waren.

„Dat papt al aan!" lachte Corry, „ze krijgen onze sfeer al te pakken. „Je bent hier direct gâteau et oeuf met elkaar!"

Mary schaterde. Ze vond Corry een hoogst vermakelijk type, een meisje, zooals ze nog nooit ontmoet had.

„Carlos! Archie!" galmden Corry naar een paar jongelui, die zoekend naar binnen slenterden.

„Ook twee stamgasten van ons café," lichtte ze toe.

Carlos, een vurige Spanjaard, met oogen als git-

ten en een gelaatskleur als een goeie havannah, kwam direct naar hun tafel geloopt.

„Zitten jullie hier? Ik zag je niet zoo gauw tuschen allemaal gezichten, die me onbekend zijn.”

„Landgenooten van me, don Carlosje. Roep je kameraad, dan kan ie meteen kennis maken.”

Archie, een jonge Amerikaan, in plus-fours, liet zich niet nooden, schoof bij.

„Hij denkt, dat alle Hollandsche vrouwen op klompen loopen en een hulletje op hebben!” plaagde Corry.

„Niets van aan! Ik ben tweemaal in Holland geweest. Mooi land! Volendam, Marken, most interesting!”

„Hij is in twee dagen heel Holland door geweest en daarvan heeft ie nog anderhalf uur voor de beroemde picture of Rembrandt, „de nachtwacht” doorgebracht!”

De jonge Amerikaan, met z'n gezond aardig jongensgezicht lachte om haar plagen.

„Wacht maar!” dreigde hij, „ik zal me op je wreken!”

„Heb 't hart niet! Weet je wat hij me laatst geleverd heeft? Je moet weten, dat hij en Carlos, een Zwitsersch meisje en ik, etsles hebben op een particulier atelier. Op een middag, ik was toevallig wat vroeger gekomen, vond ik het lieve dier met een Spaansche shawl bevallig om z'n schouders gedrapeerd en een sinaasappelmand op z'n mallen bol. Hij oefende zich op een Spaanschen dans. Natuurlijk schaterde ik het uit en meneer, beleedigd, pakte me op en zette me boven op een héél hoog podium, waar ik alleen onmogelijk

lijk af kon krabbelen. Carlos en Dora kwamen binnen en hoonden me. Maar 't ergste was, dat de maître kwam en ik daar nòg stond! Hij was gelukkig heelemaal niet boos, lachte zich een aap en hielp me uit m'n benarden toestand."

„Wat zul je je ellendig gevoeld hebben, daar boven,” zei Mary.

„Nou, geloof maar!”

„Gelooft u haar toch niet, miss Martens, ze had den grootsten schik, trok lange neuzen tegen ons en gaf zelfs een Charleston ten beste,” verklapte Archie.

Mary keek er Corry eens op aan en ze stelde zich voor, hoe zij zich op zoo'n moment gevoeld zou hebben.

„Zeg, lui, wie heeft er een sigaret voor me?” vroeg Corry. „Ik ben heelemaal platzak!”

Wel vier sigaretten-kokers werden tegelijk naar haar toegestoken.

„Jouw bocht lust ik niet,” weigerde ze Archie. „Véél te zwaar. Zeg es, miss Mary, rook jij niet!”

„Toe, zeg Mary,” vroeg deze.

„Mij best, ik ben niets gesteld op stijfheid. Dus Corry en Mary, hoor! Steek eens op, landgenoot!”

„Neen, ik heb 't nog nooit gedaan, ik weet niet of m'n broer het goed vindt.”

„Zeg es even? Wie vraagt er nou of z'n broer het goed vindt! Gaat 'm toch geen snars aan!”

Mary voelde zich vervelend tusschen al die rookende meisjes en jongens, ze had het gevoel, of ze haar aanstellerig vonden.

„Toe, steek op,” animeerde Corry, die haar ontstemming voelde. „Je zult er heusch geen onge-

luk van krijgen.”

Carlos was direct klaar om haar een sigaret te geven.

„Ik moet nog leeren rooken,” lachte Mary.

„Kom hier, landgenoot.” Corry stampte zaakkundig de sigaret op de tafel en zei: „Hier, bevochtig dit prachtig gouden mondstuk met je purperen lipjes en steek er dan den brand maar in.”

Natuurlijk dacht Mary, dat ze haar nu allemaal zouden uitlachen om haar onbeholpen manier van doen, maar niemand lette er op, want alles sprak met en door elkaar en ze waren een veel te vrijgevochten bende om veel notitie van een ander-mans doen en laten te nemen.

De sigaret smaakte haar niet bijster en ze vond de pruikjes tabak, die op haar tong vast bleven zitten onaangenaam en moeilijk weg te werken. Maar ze rookte er dapper op los en Corry, die midden in een heftig dispuut met Archie naar haar keek, knikte haar bemoedigend toe.

Mary, even aan haar lot overgelaten, keek om zich heen.

Wat verschillende typen, dacht ze. Ik geloof, dat alle nationaliteiten hier vereenigd zijn. En hoe gemakkelijk bewegen al die menschen zich. Ik had me heusch niet bang behoeven te maken over m'n Fransch, lachte ze in zichzelf, 't is nog heilig, vergeleken bij het gebrabbel van Archi, Joyce en Carlos.

Ze gluurde eens naar haar broers, Walter was in een vurig gesprek gewikkeld met Maître Brulot en den jongen Rus. Kijk ze gesticuleeren! net iets voor Walter, zelf ook zoo'n opgewonden standje

als ie aan het boomen is.

Ze boog zich naar voren om te zien met wie Lodewijk zich onderhield. Met niemand! Hij zat met de armen over elkaar geslagen, — z'n geliefkoosde houding — en keek naar één punt. Waar staarde hij zoo heen, wie had hij in het vizier?"

Ze volgde de richting van zijn oogen.

Hij tuurde naar Corry, die, de beenen nonchalant over elkaar geslagen, rookwolkjes uitblazend, met Archi zat te praten.

Ik geloof, dat Lodewijk zich ergert, dacht ze. 't Is zoo niets voor hem, zoo'n modern meisje.

Ze moest toegeven, dat Corry een aardig type was en wel knap om te zien ook.

Haar gezichtje was zoo blank en zacht-rose als een gave perzik en hoe kloek keken de grijsblauwe oogen onder de donkere wenkbrauwen en wimpers uit.

Een mooi, lenig figuurtje had ze ook en welgevormde handen en voeten.

Ja, nu ze haar goed beschouwde, was Corry wonderlijk knap en ze begreep niet, dat ze het niet direct had gezien.

Geen wonder, dat al die jongens zoo om haar heen zwermden!

Maar moedigde ze hen niet wat te veel aan?

Mary schrok van haar eigen gedachten en meteen keek ze naar Lodewijk, die nog steeds denzelfden kant uit keek.

„Héla! landgenoote! waar zit jij met je gedachten? Zie je spoken, of bekomt het rookertje je niet al te best?"

Mary herstelde zich en zei hoe ze totnogtoe niet den minsten last van haar eerste poging op rookgebied had.

„Kinderen,” sprong Corry plotseling op. „Ik moet naar huis! Ik heb nog massa's te doen en we gaan vanavond met mevrouw waar ik in huis woon naar de opera.”

„Blijf nog even zitten,” vroeg Archie, „'t is nog zoo vroeg. Ik breng je dan wel met een taxi naar huis.”

„Ik denk er niet aan, ik ga!”

„Woont u hier ver vandaan?” vroeg Lodewijk, die toen hij haar aanstalten zag maken om weg te gaan, naar haar toe kwam.”

„O, neen, met de métro een klein kwartier.”

„Mogen we u even naar huis brengen, 't is onze tijd toch ook.”

„Graag, maar dan ook meteen.”

Ze namen nu afscheid van het drukke troepje, van maître Brulot, die hen uitnoodigde om zijn eigen atelier te komen zien, en riepen een taxi aan.

„We zouden het heel prettig vinden, als u een dag onze gast wilde zijn,” zei Lodewijk bij het afscheid nemen.

„Dolgraag! Wanneer zal 't zijn?”

„Willen we het dan op a. s. Zondag houden?”

„Afgesproken! Waar logeert u, dan verschijn ik wel aan uw hotel.”

„Geen denken aan, wij komen u halen. Tegen elf uur ziet u ons, of is dat te vroeg?”

„O, neen, dan ben ik al lang uit de veeren.”

„We hebben dan, bij mooi weer, Versailles op

ons programma, of kiest u liever iets anders?"

„Ik vind alles even fijn, als ik met drie zulke aardige landgenooten mee mag."

„U krijgt de Fransche complimenteusheid al aardig te pakken," lachte Walter.

„Maar niet heusch! Ik heb m'n Hollandschen flapuit-aard behouden. Wat ik zeg, meen ik. Zoo meen ik het ook, als ik zeg, dat ik 't veel knusser zou vinden, als u beidjes me nou maar Corry noemden; dat stijfdeftige mademoiselle van den Bergh kan ik niet langer aanhooren. Nou, tot Zondag, chers amis!"

Ze wipte de cour in, die toegang gaf tot de woning waar ze met nog vijf meisjes bij een Hollandsche dame en pension was, die reeds vele jaren in Parijs woonde en de haar toevertrouwde meisjes zooveel bemoederde als ze kon.

Toen Corry op haar ontstuimige manier de huiskamer binnen viel, gaf ze haar pleegmoeder op iedere wang een klinkende kus en vertelde ze:

„Ik ben wat je zoo noemt razend in m'n knol-lentuin, p'tite mère!"

„Dat ben je gewoonlijk," lachte deze.

„Neen, maar nu extra. Ik heb door maître Brulot kennis gemaakt met drie reusachtig aardige, Hollandsche lui, een zus met twee broers en ik ga Zondag fijn met ze uit."

„Wie zijn dat?" informeerde madame.

„Wees maar gerust, angstige kloek, 't zijn brave lieden en de oudste der beide knapen is werkelijk een eeuw ten achter! Z'n negentienjarige zus durfde niet te rooken, omdat ze niet wist, of broerlief het goed vond!"

„Dan zullen ze jou wel erg vrij-gevochten vinden!” veronderstelde mevrouw.

„Laat ze! In ieder geval zou 't voor hun zusje veel beter zijn, als ze een beetje uit het stijve corsetje kwam waarin ze nu zit!”

„Als ze jou tot vriendin krijgt, zal 't niet lang meer duren of ze is net zoo'n madame sans gêne als jij bent!”

„Hè, maak 't nou niet zoo erg, strenge Cerberus! Ik ben heusch zoo tam als wat. Moest u die Amerikaansche meisjes bijwonen, die bij ons op Beaux Arts zijn, die trekken gewoon met de jongens overal heen, naar dancings en revues! Dat moest *ik* eens doen!”

„Dan zou ik je geen twee dagen in huis houden.”

„Nou, maar die meisjes zijn er geen haar minder om, geloof dat maar.”

„'s Lands wijs, 's lands eer,” zei deftig mevrouw. „Wij Hollanders kunnen zooiets niet goed vinden.”

„Dat u niet 'n beetje van dien lauwen, Hollandschen aard hebt laten glippen,” verwonderde Corry zich.

„Denk je soms, dat de Parijsche moeder minder streng voor haar dochter is? Jullie Hollandsche meisjes hebt veel meer vrijheid dan de Françaisetjes, die tot dat ze trouwen òf met mama, òf met een gouvernante uitgaan, maar nooit, zooals jullie af en toe, met een troepje meisjes naar concert of comédie.”

„En gaan we dan niet als zes engelachtige lammetjes vanavond met u naar Thaïs? En loopen we eigenlijk niet altijd aan uw leiband?”

„Da's maar goed ook,” lachte mevrouw, „stel

je eens voor, dat ik jou meer vrijheid gaf! Je zoudt denk ik iederen avond ergens anders heen trekken. Neen, meisjelief, blijf jij maar rustig onder mijn vleugels, je bent nog veel te jong om alleen door dat groote Parijs rond te fladderen."

„Maar er is hier zoo ontzaggelijk veel moois te zien, waar ik nu heelemaal niet van kan profiteeren. Heusch, p'tite mère, we gaan veel te weinig uit."

„Wacht je tijd maar af! Je bent nu hier om te werken en je kunt tevreden zijn, dat je tante je hierheen liet gaan. Hoeveel Hollandsche meisjes mogen dat?"

„Tante!" zei verontwaardigd Corry, „als 't van haar had afgehangen, zat ik nog in Holland! Er kwam een brief van Maatje uit Indië en die hakte den knoop door. Maatje is een schat en ik wou, dat ze niet in Indië was, maar hier, bij me. Wat zouden we samen genieten! 't Is dood-jammer, dat ze daar in de rimboe zit. Kassian Maatje!"

Als Corry over haar thuis in Indië begon, was ze meestal voor een poosje stil en terneergeslagen. Zoo ook nu. Ze tuurde voor zich heen en was met haar gedachten in de aardige voorgalerij van de administrateurswoning, waar Maatje, in een zijden kimono in haar schommelstoel wipte en vader, grijs en moe, luisterde naar haar jonge, vroolijke stem, die twetterde als een leeuwerik.

Ze was Corry's stiefmoeder, scheelde 'n jaar of zestien in leeftijd met haar en zag er zóó jong uit, dat iedereen ze voor zusters versleet.

Corry's moeder was jong gestorven, het meisje was toen vier jaar en herinnerde zich nog vaag

een lieve, kalme vrouw, die uren lang met haar kon spelen en het dochttertje maar zelden overliet aan de zorgen van baboe.

Corry's vader treurde heel erg om den dood van zijn lieve, zachte vrouw en was een in zichzelf gekeerden man geworden, die onafgebroken werkte, om den zwaren slag, die hem getroffen had te boven te komen.

Corry werd opgevoed door een vriendin van haar moeder, die eveneens in Tebing Tinggi woonde en een stel aardige kinderen had, waar Corry het opperbest mee kon vinden.

In dit prettige gezin bleef het meisje tot haar twaalfde jaar, toen ging ze terug naar haar vaders huis, waar ze „de nieuwe mama” zou leeren kennen.

Ze had er heel erg tegen op gezien en alle verhalen van booze stiefmoeders woelden door haar kleine hoofd.

Maar toen ze de jonge vrouw zag, was alle angst vergeten.

Zoo vroolijk, zoo hartelijk kwam ze het kind tegemoet en het duurde geen half uur of ze zat naast „Maatje” in een rieten armstoel in de voor-galerij en vertelde honderd uit van de prettige jaren bij moeke Ravensteijn doorgebracht.

„Ik heb moeders in soorten!” had ze gelachen en ze had niet het heimelijk angstig blikken van Maatje gezien, naar vader's grijze hoofd.

„M'n groote en m'n kleine dochter,” zei deze, met een weemoedigen blik naar het tweetal over hem.

Maar de groote dochter lachte haar klaterend lachje en nam zich voor, alle muizenissen op de

vlucht te jagen.

Het was door die heerlijke blijmoedigheid van haar, dat Corry's vader voor het eerst weer gedacht had aan hertrouwen. Zij zou hem het groote leed misschien doen vergeten, zijn huis vullen met haar jongen lach.

Mieke Reeders, de jonge gouvernante, met zoo-veel illusies overgekomen naar het warme land, die, toen ze eenmaal bij de schatrijke planters-familie in betrekking was en er twee verwende, gril-lige kinderen op te voeden kreeg, al die illusies in rook zag opgaan, had zich aangetrokken ge-voeld tot den eenzelvigen administrateur, van het eerste oogenblik af, waarop ze hem leerde ken-nen en hoorde van zijn eenzaam leven, dat hij leidde sinds het sterven van zijn jonge vrouw.

Mieke was van huis uit een levenslustig, altijd goed gehumeurd meisje, met een tikje hang naar romantiek.

Een van haar grootste deugden was wel, dat ze overal de lichtpuntjes in zocht. Ze was een van die zeldzame vrouwen, die nooit kwaad van anderen sprak, doch altijd zocht naar een verontschuldiging.

Dat ze hierin wel eens te ver ging en vaak het kwaad voorbij zag, had haar menige ont-goocheling gebracht.

Het had niet lang geduurd, of die twee eigen-lijk beide eenzame mensen, die elkaar ontmoet-ten bij een van de weinige families waar van den Bergh was blijven komen sinds den dood van zijn vrouw en waar Mieke een vriendelijk tehuis had in haar vrijen tijd, hadden elkaar gevonden en de veel jongere Mieke had het aangedurfd, haar

leven aan dat van den eenzelvigen, gebukten man te binden.

Zoo was ze Corry's „Maatje” geworden en het kind, waar ze veel van haar eigen levendigheid en opgewektheid in had gevonden, was haar lief geworden en het kleine meisje had haar over veel heen geholpen, dat haar leven zwaar maakte.

Want, de illusie, Corry's vader tot het gewone leven terug te brengen, hem te maken tot een opgewekt mensch, was ook alweer verloren gegaan. Hij was dankbaar voor den blijden lach, dien ze in zijn huis bracht, voor al die honderde zorgjes, die men niet van de bedienden kon verwachten, en hij omringde haar met luxe, voorkwam haar minste wenschen, doch bleef de stille teruggetrokken man, die hij was.

Toen Corry voor haar opvoeding naar Holland moest, was het gemis voor Maatje nog grooter dan voor den eigen vader. Want hij had zijn werk en was bij dag toch nooit thuis, maar de lange dagen in het stille huis zonder Corry, het plotseeling ophouden van alle zorgen, waarmee ze het kind omringd had, gaven haar een leegte, die haar een tijdje de gewone blijheid deden verliezen en uren lang kon ze werkeloos zitten, turend in een eindelooze verte.

Maar toen de eerste brieven van Corry kwamen, scheen de spanning te breken en herkreeg ze haar oude veerkracht. En iedere mail bracht een elleng epistel van Maatje naar Corry en het schrijven daarvan gaf haar een groote voldoening.

„Je schrijft zoo fijn, Maatje!” schreef Corry haar eens. „Hoe kun je het, terwijl je toch heusch

zoo veel niet beleeft!"

Die woorden van Corry brachten haar tot nadenken.

't Was waar, ze schreef heel gemakkelijk en had een rijke fantasie. Waarom zou ze haar leegen tijd niet vullen met schrijven?

Niemand vermoedde, dat, de aardige causerieën, de pittige verhalen, die zoo plotseling onder den naam van Madeleine in de Indische bladen verschenen, van Maatje waren en de redactie bewaarde trouw haar geheim.

Toen haar eerste boek verscheen, het was een meisjesboek, kon ze echter haar vreugde niet verbergen en ze maakte haar man deelgenoot van het geheim, dat haar door zooveel strijd had heen geholpen.

„Heb je het kind wel een exemplaar gezonden?" vroeg hij direct.

„Natuurlijk," lachte ze stil-gelukkig, „en ik heb er een leugentje bij geschreven, n.l. dat ik het boek toevallig in handen kreeg en 't me zoo aardig voor Corry leek."

In groote spanning werd nu Corry's oordeel afgewacht.

Eindelijk, daar kwam het en met koortsachtige haast brak Maatje den brief open.

Eerst las ze de gewone opsomming van Corry's dagelijksche bezigheden, al haar grieven tegen de wat te strenge, onderwetsche tante en wat ze zoo voor streken op school had uitgehaald. En dan...

„Maatje, wat heb je me een knal-boek gestuurd! Ik heb 't in één vaart uitgelezen en lach me nou niet uit, mamselaar, maar ik voelde in Nonnie zoo

erg mezelf terug en op handwerkles, u weet wel, er mag altijd voorgelezen worden, zeiden ze het allemaal en juffrouw Bolkes, die meegeluisterd had zei: „net zoo'n nest als jij, Corry'tje!”

Is 't je ook niet opgevallen, mamsie? 't Is het keetigste boek wat ik ken en ik wou, dat ik de schrijfster kende. Toe, schrijf eens aan den uitgever wie 't is, of zou die pierik dat niet zeggen? Ze zouden 't finaal eenig vinden om haar allemaal een brief te schrijven. Of vind-je 't aanstellerig?”

Hoe straalden Maatje's oogen, toen ze dit las. Was er wel één kritiek, die haar zóó blij had gemaakt? En hoe goed voelde het kind 't! Want had bij het schrijven ervan Corry haar niet steeds voor den geest gestaan, Corry, met al haar lieve en ook minder lieve eigenschappen.

En er was ook geen kritiek geweest, die haar zóó had aangespoord tot meer schrijven.

„Het kind weet niet, hoe ze me hiermee geholpen heeft,” dacht Maatje dankbaar.

Want het schrijven hielp haar over veel teleurstelling heen en het verrijkte haar leven.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Toen Mary en de jongens op dien Zondagmorgen, waarop ze naar Versailles zouden gaan, Corry kwamen halen, holde deze ze al door de cour tege-

moet, in uitbundige vreugde over den stralenden, mooien dag.

„Zijn we geen Zondagskinderen?” juichte ze. „Toen ik m'n bed uitduikelde scheen de zon zoo heerlijk door het raam. Ik *moest* zingen en heb met m'n gekraai alle inwonsters wakker gemaakt. Joyce was helsch en ze gaf me een lang niet malsche muilpeer!”

„Zou je niet eens instappen?” noodde Lodewijk, naar de wachtende auto wijzende.

„Morbleu!” het ontsnapte Corry bij het zien van de prachtige Rolls Roys, met den eleganten chauffeur.

„Eigen spul! Hoe komen jullie aan zooiets beestachtigs deftigs?”

„Speciaal aangeschaft voor jou,” lachte Mary.

„Ja, net echt! O,” steunde ze toen ze in de gebombeerde kussens neerzonk. „Wàt een driedubbele zaligheid!”

„En den geheelen dag tot onze beschikking,” vertelde Walter. „Liefderijk afgestaan voor de Hollandsche boertjes door monsieur Tournelle.”

„De lieveling!” zei uit het diepst van haar hart, Corry. „En wat een beeld van 'n chauffeur! Hij lijkt op Valentino! Ik word vast verliefd op 'm.”

„Is dat die film-held, die zoo vroeg gestorven is?” vroeg Mary.

„Wéét jij dat niet eens?” Corry was stom verbaasd. „Heb je dan nooit „de Sheik of Monsieur Beaucaire” van hem gezien?”

„Neen, nooit,” zei Mary. „We gaan nooit naar de film.”

„Dat noem ik ongehoord! Wat zijn jullie toch

voor vreemde vogels? Je bent een eeuw ten achter!"

Het drietal amuseerde zich kostelijk met Corry's verontwaardiging.

„Wil je gelooven, dat Joyce en ik en de andere meisjes ook, nòg alle filmen waarin hij speelt nahollen? Ik heb me laatst een krik gelachen met Joyce. We zagen „de Sheik", hè, en in de laatste acte ligt Valentino gewond op een veldbed, met een hevig verband om z'n bleek gelaat. Joyce knijpt me plotseling geniepig in m'n arm en kermt:

„O, Corry, wat ellendig! 't is net of ie dood is!"

„Nu, dat is ie toch!" schater ik het uit.

Ze was woest op me. Ze had zich zóó ingeleefd in de film, dat ze heelemaal vergeten was, dat Valentino dood is. Nou, maar hij is onsterfelijk, hoor!"

„Bah!" zei Lodewijk, 'n beetje wrevelig. „Ik vind dat gedweep met zoo'n film-held onverdragelijk."

„Vinden alle mannen!" lachte Corry. „De kif! anders niet!"

Ze lachte zoo onweerstaanbaar, met twee van die gezellige kuiltjes in d'r mooi geronde wangen. 't Was onmogelijk, om knorrig te kijken bij zóóveel joligs.

Mary lette op, hoe als bij tooverslag de rimpels, de bekende, diepe rimpels, waar ze hem altijd zoo mee plaagde, uit Lodewijk's voorhoofd trokken.

De auto reed geruischloos en voerde hen langs zonnige wegen en telkens als er iets was, dat ze kon interesseeren reed „Rudy" zooals Corry hem gedoopt had, zachter en zich naar hen toe buigend, vertelde hij hen van zijn mooie land, met het enthousiasme waarmee een Franschman dat doen

kan.

Ze reden door Versailles, het aardige, oude stadje, lieten de auto stilhouden voor één van die café'tjes, die er luguber uitzien, maar waar, als men er eenmaal in is, een geest van verbroedering heerscht, die men haast nergens anders treft.

Hier, temidden van werklui, officieren, artisten, gebruikten ze hun koffie en Corry was direct in een levendig gesprek gewikkeld met „Madame,” die er een grooten Belgischen herder en een grif-fon op nahield.

Mary bewonderde het gemak, waarmee Corry zich bewoog te midden van de meest vreemde elementen. En iedereen was lief tegen haar, ze scheen alle harten direct voor zich te winnen.

„Wonderlijk wezentje,” dacht Mary, „ik zou er wat om geven, als ik me zoo gemakkelijk kon bewegen.”

Weer viel het haar op, hoe Lodewijk net als in de Dôme, onafgebroken naar Corry tuurde.

„Ik zou wel eens willen weten, hoe hij over haar denkt,” peinsde ze voort. „Wat zijn wij drieën toch gesloten, heel dicht staan we bij elkaar en toch weet de een zoo weinig van den ander.”

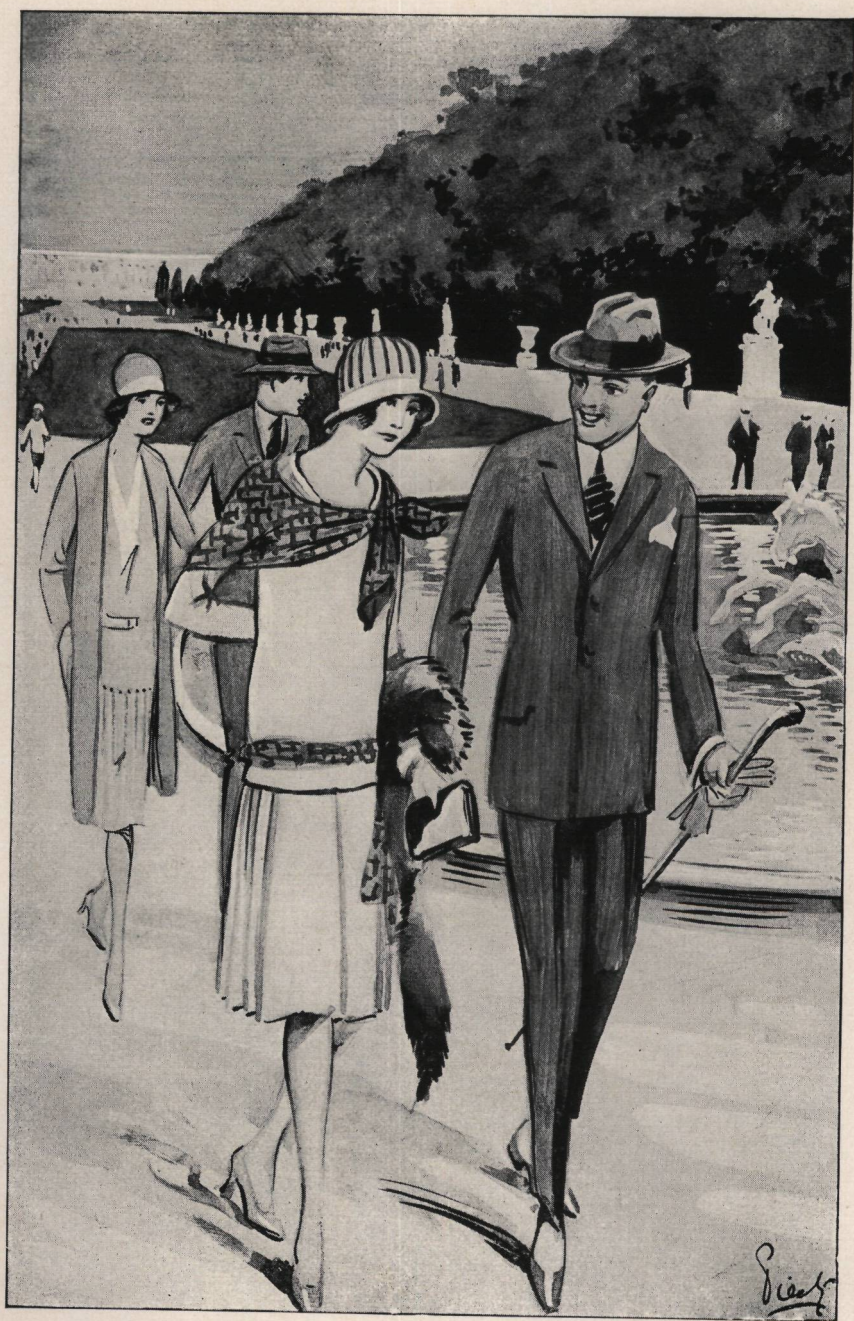
„Mary!” galmde Corry, midden in haar gesprek met de madame, „zie je ze weer vliegen?”

Mary schrok op.

„Daar moet je maar niet te veel op letten,” zei ze zacht, „zoo af en toe ben ik absent.”

„Maar ik wil, dat je er bent!” lachte Corry, en met twee gebalde vuistjes hagelde ze op Mary's rug.

„Kostelijk,” vond Walter, „zooiets heeft de merel

Het was voor Mary een droom, dit lopen door het prachtige park,...

wel noodig. Wij gaan niet flink genoeg tegen haar gepieker in."

„Lodewijk!" commandeerde Corry, „laat m'n auto voorkomen, we gaan een beetje geschiedenis leeren."

Lodewijk, vermaakt, schikte zich vol hoofschheid in de rol van kamerheer van Hare Majesteit en haar mantel over z'n arm nemend, geleidde hij haar naar de wachtende auto, waar Valentino, een sigaret in den ondeugenden mond, rustig zat te wachten.

„'t Is vast een vermonde prins of zooiets," zei Corry. „Straks schaakt hij me en brengt me in een onderaardsch paleis."

„Wat ben je nog een bakvisch!" Lodewijk probeerde streng te kijken. „Meisjes van jouw leeftijd dwepen niet meer zoo."

„Ik zal dwepen en fantaseeren al ben ik honderd, dat weet ik zeker. Leve de romantiek! dol ben ik er op. Wat mij betreft mogen alle romans goed eindigen. Ik heb, wat je zoo noemt, de smoor in, als ze mekaar niet krijgen."

„Dit past niet erg bij je moderne begrippen van: „wij vrouwen van tegenwoordig kunnen dat allemaal wel doen," vond hij.

„Waarom niet? Het sluit de goede, oude romantiek niet uit. Al zijn wij meisjes van dezen tijd veel zelfstandiger, zitten we niet, piekend aan onze uitzet, te wachten tot *hij*, het almachtige wezen, komt, we zijn geen haartje minder dweepziek dan onze over-grootmoeders, alleen, we voeren, al wachtend, wat uit, verdoen onzen tijd niet in pieteputerigheidjes. Hè, ik stik bijna in dat woord!"

„Wat is het hier mooi,” zuchtte vol genot, Mary. „Jullie snatert maar en kijkt niet eens naar al het mooie om je heen.”

Ze waren nu bij het „Palais” aangekomen.

„Lodewijk de Streng,” zei Corry, die in stijl wilde blijven, „wat zou je ervan zeggen, als we maar direct het zalige Parc inwandelden. Het zonnetje schijnt zoo heerlijk, 't zou jammer zijn, om nu eerst het intérieur van het Palais te bezichtigen.”

Het was voor Mary een droom, dit loopen door het prachtige park met de eeuwenoude boomen.

Hoe grootsch ze de waterwerken ook vond, niets haalde bij het zien van al die historische plekjes, waar alle figuren, die reeds in de Geschiedenisles haar belangstelling opgewekt hadden, hun praalziek, schitterend bestaan geleefd hadden, een bestaan, dat hen meer leed dan vreugde had gebracht.

De kleine chalets van de hofdames, het „pavillon de musique”, „la Laiterie,” waar de koningin en haar hofdames, als een soort sport, zelf de boter maakten, de „Temple de l'amour,” ze kon er niet genoeg van krijgen en dwaalde er als droomverloren rond.

„L'arbre de Marie Antoinette,” zei Corry, wijzend op een over-ouden beuk, waar, volgens de legende, de ongelukkige koningin gaarne vertoefd had.

Mary doorleefde een eigenaardige sensatie.

Hier te staan, waar zooveel jaren terug deze vrouw geleefd had, haar mooi geschoeide voetjes het mollig gras-tapijt betreden hadden...

„Ze staat waarachtig weer te droomen!” schrok

Corry haar wakker. „Merel, kom toch eens tot de werkelijkheid en neem alles niet zoo zwaarwichtig!”

„Ik heb reuzen honger!” zei Walter, „kunnen we hier niet iets te bikken krijgen?”

„Ga mee, kinderen, ik weet een alleraardigst restaurant aan het Grand Canal. 't Is er zalig, als de zon op het water schittert. Ik rol ook om van den honger,” zei Corry.

Mary keek haar eens even van terzijde aan. Hoe kon ze *nu* aan eten denken! En toch was Corry geen nuchter zieltje, voelde ze wel terdege de schoonheid.

„Allons enfants de la patrie!” zong Corry, terwijl ze Walter's arm pakte en in marsch-tempo den weg naar het restaurant insloeg.

„Heb ik teveel gezegd?” vroeg ze, toen ze aanlandden aan het „Restaurant de la Flotille du Canal” en er een heerlijk plaatsje bemachtigden met uitzicht op het water, waar bootjes beladen met vroolijke menschen op rond dreven.

„Kinderen, is het niet één groote zaligheid?” juichte ze. „Wat een kleur! wat een leven! O, ik *moet* er even een krabbel van maken!”

„Nu denkt ze toch *niet* aan eten,” constateerde tot haar genoegen Mary en ze keek naar het meisje, dat geheel verdiept in haar werk, met koortsachtigen ijver in haar schetsboek een krabbel maakte van het kleurrijk schouwspel.

Over haar schouder keek Lodewijk naar het werk en er was een uitdrukking in z'n oogen, die Mary er niet in kende, een mengeling van bewondering en teederheid.

„Klaar!” zei het meisje en ze sprong op. „O,

.laten we nu toch gaan eten, ik sterf van den honger!"

Lodewijk nam haar het schetsboek af.

„Wat is dät goed, Corry."

„Vin-je? Ik zal 't thuis uitwerken en als ie naar m'n zin is, dan krijgen jullie 'm als herinnering aan dit koninklijk dagje."

„En dan gaan we er, als een van ons drieën het huis verlaat, om kibbelen wie het oeuvre van de groote kunstenaressen toebehoort," plaagde Walter.

„Heb je trouwplannen?" vroeg Corry.

„Ik niet, maar de merel of Lodevicus kunnen ze hebben."

„Wat mij betreft, ik blijf onze heerlijke Brem trouw," verzekerde Mary.

„En jij Lodewijk?" vroeg Corry en ze keek hem schalks aan.

Hij werd even in verwarring gebracht, vooral ook, omdat hij Mary's blikken voelde.

„Qui sait, blonde aux yeux bleus," antwoordde Walter voor hem.

„Daar kom je niet eerlijk aan!" veronderstelde Corry.

„Zei ik dat dan?"

„Van welke dichter is 't ook weer?"

„Van Vondel!"

„Hè, mispunt!"

„Madame Lebrun!"

Corry pakte de laatste van de heerlijke dop-erwtjes die nog op haar bord lag en plakte die op Walter's neus.

„Corry!" waarschuwde een beetje geërgerd

Lodewijk.

„O, hemel! wat een toon! Je bent weer aarts-vaderlijk! Ik zou jou wel eens hier willen zien met Mi-carême! Da's nog altijd één reuze gebeurtenis in het Quartier Latin en Montparnasse. O, je hebt geen idee van den uitbundigen jool dien we dan hebben! Da's nog wat anders, dan het onschuldige doperwtje op Walter's gok!”

„Dat zal dan wel een erge bende zijn,” veronderstelde Lodewijk. „Ik begrijp niet, hoe je er behagen in kunt scheppen.”

„Och, we zijn jong en vroolijk en de een sleept den ander mee. Je hoeft heusch niet te denken, dat het zóó vreeselijk is. Zoo'n dag is er natuurlijk van werken geen sprake. De leerlingen van de Beaux-Arts, Chaumière en andere academies vereenigen zich dan en iedereen doet mee om de feestvreugde te verhoogen. Dat eerste jaar op de Beaux-Arts, o, ik zal het nooit vergeten! Ik zat rustig te werken, toen ik opeens een helsch kabaal hoorde. Meteen werden de deuren van het atelier open gegooid en daar stormde een bende leerlingen uit de andere klassen binnen. Voor ik wist wat er gebeurde, werd ik meege-sleept en zoo, in een lange rij, allemaal gearmd, hosten we het atelier uit en de groote binnenplaats over, onder gegalm van: „Vive Montparnasse!” Nu kun je zeggen, is daar nu zooveel bijzonders aan, maar je hebt toch geen idee van de stemming die er dan onder zoo'n troep jongelui is: Gewoon één klaterende jool!”

Haar gezichtje was zóó enthousiast toen ze vertelde, dat er een vonkje van het vuur oversloeg

op de drie buitenkinderen, die door opvoeding en omgeving zoo ver stonden van een type meisje als Corry.

„Ik zou 't best eens willen meemaken,” zei Mary. „Zooals jij het vertelt *moet* het aanstekelijk zijn.”

„Kom dan tegen dien tijd bij me logeeren,” noodde Corry haar. „Je kunt best bij Joyce en mij op de kamer en Madame is een schat, die vindt het best als we een logéetje krijgen.”

„Daar valt over te praten,” zei Lodewijk. „Maar 't is nog lang. Jij moest eerst maar eens in de Kerstvacantie bij ons komen. Heb je er zin in?”

„Meen je 't heusch?” vroeg ze blij.

„Ja, dat moet je doen,” moedigde Mary haar aan. „We hebben eigenlijk in eenige jaren geen genoegelijk Kerstfeest gevierd, dit is nu eens 'n goede aanleiding om er weer mee te beginnen.”

„Moet ik op mijn knieën om je toestemming te krijgen?” dolde Walter.

„Och, schatten, je weet niet half *hoe* graag ik wil. Ik heb eigenlijk nog nooit een echt Hollandsch Kerstfeest gevierd. Ik zal natuurlijk vader en Maatje even schrijven, maar ik ben er zeker van, dat ze het goed vinden.”

„Je komt de heele vacantie,” zei Mary. „Hoe langer, hoe liever, Ik kan me er nu al op verheugen! Dan halen we nog eens alles op van die heerlijke dagen in Parijs.”

„Daar zullen we op klinken!” en haar glas met den fonkelenden rooden wijn hoog houdend, klonk ze met hen op het weerzien in Holland!

ZESDE HOOFDSTUK.

De sneeuw lag als een dikke vacht op de boomen van „de Brem.”

Twee dagen en twee nachten had het gesneeuwd en nog zag de lucht zoo grauw of er pakken sneeuw zouden komen.

„Het wordt een echte, witte Kerstmis,” zei blij Mary, die bedrijvig door het huis liep om alles in orde te brengen voor Corry's komst.

„Merel!” galmde Lodewijk van boven. „Zul je de logeerkamer wat verwarmen, 't is er ijsig, denk ik.”

„Is al lang voor gezorgd!” riep ze terug.

„En heb je wat bloemen neergezet?”

„Ja — a!”

„Wat maakt hij zich bezorgd,” lachte ze stil voor zich heen. „Hij heeft het danig te pakken van Corry. Geen wonder ook, ze is een schat!”

Juist wilde ze naar boven gaan, toen ze Walter hoorde thuis komen. Dus ging ze de huiskamer weer in.

„O, wat is het hier weldadig!” zei Walter, zich warmend bij het open haardvuur. „En overal hulst! Mereltje, wat een genoegelijkheid! En jawel! boven de deur mistletoe! Meisje, wat heb je in den zin? Moet hier gekust worden?”

„Wie weet,” lachte ze geheimzinnig.

„Reken je op Lodewijk of mij? Of moeten we er allebei aan gelooven?”

„In 's hemelsnaam niet! Ik zou jullie niet graag

alle twee kwijt raken!"

„Merel, je bent een geboren koppelaarster! Voor wie heb je een van ons tweeën bestemd?"

„Wacht je tijd af. Ik heb op ons Kerst-dinertje keuze genoeg voor jullie. Maar heb 't hart niet allebei op dezelfde verkikkerd te worden!"

„O, Tannenbaum, o, Tannenbaum!" zong Lodewijk, die van boven kwam.

„Heavens! Lodevicus zingt! Wat heb ik nou aan m'n fiets hangen?" lachte Walter.

„Kinderen," zei binnentredende Lodewijk. „Ik heb een reuze idee!"

„Hij heeft 'n neue strop om!" kreet Walter, wijzend op de zeer moderne das, die z'n broers halsboord omslingerde.

„Als 't maar mag!" zei deze, toch 'n beetje beschaamd. „M'n heele dassen-collectie lijkt een kluw touw."

„Verontschuldig je maar niet, brave!" plaagde z'n broer. „We gunnen je dezen nieuwen strop gaarne!"

„Geen dubbelzinnigheden, Walter!" zei Mary quasi-boos.

„Jullie spreekt in raadselen," Lodewijk probeerde afgemeten te doen.

„Maar waar blijf je nou met je reuze idee?" vroeg Walter. „Vooruit, op de propfen ermee!"

„Ik dacht, dat we Corry uit Amsterdam moesten gaan halen, 't lijkt me niets gezellig voor haar in d'r eentje met al de bagage naar hier te komen."

„Ik kan niet weg," zei Mary, „ik moet nog alles regelen voor ons Kerst-dinertje en vandaag moet

ik alles bestellen voor twee dagen."

„En ik kan ook niet," glunderde Walter. „Je hebt er geen idee van, wat ik nog altemaal te doen heb. Weet je wat, broertje, ga jij maar alleenig, dan help ik de merel 'n beetje op streek."

„Neen, dan blijf ik ook maar thuis, 't is te gek om haar alleen te gaan halen."

Hij was zichtbaar teleurgesteld en Mary, dit ziende, zei gauw.

„Lo, doe niet zoo ouderwetsch, Corry zou je hoonen als ze 't hoorde. Neem de two-seater, maar doe de kap vooral op en de ruiten goed dicht. Ik zal nog een warme jas voor Correkind meegeven, want ze zal het koud hebben."

„Je bent een bezorgde lieverd," zei blij haar broer. „Ik zal dan maar doen zooals je zegt."

„Zul je oppassen voor slippen?" vroeg ze angstig.

„Je hoeft je niets ongerust te maken, alleen is 't mogelijk, dat de Parijsche trein door de sneeuw vertraging heeft en dan kan 't een stuk schelen eer we binnen zijn!"

Toen was hij zingend naar de garage gegaan om de two-saeter in orde te maken voor de reis.

„Dat wordt meenens!" lachte Walter.

„Heb je 't ook in de gaten?"

„Als de liefde nu maar van twee kanten komt!"

„Tja! dat moeten we afwachten. Maar ik heb er wel hoop op. Vooral die laatste dagen van ons verblijf in Parijs vond ik Corry bijzonder lief tegen hem."

„Ik heb niets tegen haar als schoonzus. Jij merel?"

„Als ze onzen Lo gelukkig maakt is ze voor mij

de liefste schoonzus ter wereld.”

„Die Lodevicus! Ik kan het me eigenlijk nog niet indenken. Al die jaren is ie schot-vrij gebleven en nu heeft l'amour 'm plotsklaps te grazen!”

„Daar rijdt ie weg! Hij toetert! Even 'm na-wuiven!”

Het tweetal achter het raam wuifde en zwaaide naar het wagentje, dat pijlsnel door den besneeuwen tuin reed, er een dik spoor achterlatend.

„Ik wou, dat ik ze al terug zag!” zei Mary, even langs haar hoofd strijkend. „O, Walti, hoe kom ik toch van dien eeuwigen angst af? Altijd weer heb ik het gevoel, dat er een ongeluk zal gebeuren.”

„Zet 't uit je bol, merel. Je weet heel goed van wel honderde keeren, dat je angst onnoodig was en je ons steeds weer behouden terug zag komen. Buitendien, Lodewijk rijdt zoo safe en het wagentje is in de beste conditie.”

„Dat was vader's wagen ook en hoe secuur reed die niet.”

„Straks zie je ze gezond en wel terug, piekerhoofd. Maar, zeg eens, wie heb je eigenlijk op het fameuse Kerstdiner gevraagd? Blijft 't alles een geheim? Toe, vertel op.”

„Nou, Jannie en Hans Forster, de meisjes de Geer, Els en Henk, het jonggehuwde stel en Dokmans, want al hoort ie niet bij de jonkies, hij hoort bij *ons*.”

„Nou en of! Een zeer geschikte combinatie, merel. En ik denk, dat ze wel in Corry's smaak zullen vallen. Zeg, krijgen we vanmiddag ook wat extra's te bikken?”

„Ja, smulhannes, je zult tevreden zijn. Ik ga even keukenwaarts, want m'n appeltaart staat in den oven.”

„Bestig, dan ga ik me 'n beetje dressen, want ik zie er niet bepaald uit om een Parijsche logée te begroeten.”

Toen een uur later Walter keurig aangedaan en clean shaven de huiskamer binnen kwam vond hij Mary bezig met tafel dekken.

„Toe maar, 't kan niet op, alle mooie spullen op tafel,” plaagde hij. „Als je 't vandaag al zoo mooi maakt ben je uitgeput voor het Kerst-diner.”

„Daar zul je van opfrisschen, kameraad! Morgen krijg je iets heel anders te zien. Maar, zeg, hadden ze er niet al kunnen zijn?”

„Moet je dat benauwde stemmetje hooren!” bootste hij haar na. „Zou er ook iets gebeurd zijn, Walti? Schaap dat je bent! Eerstens hadden ze er werkelijk nog niet kunnen zijn en tweedens weet je heel goed, dat alle treinen vertraging hebben. Wanneer ze er over twee uur nog niet zijn, bel ik het Centraal Station op en dan zul je hooren, dat ze daar zeggen, dat de Parijsche trein nog niet binnen is.”

Mary was weer voor een poosje gerustgesteld, doch toen het zeven uur werd en de reizigers nog niet binnen waren, kreeg de angst weer de overhand.

Walter, die voor den haard de courant zat te lezen, keek, bij de zeven heldere slagen van de klok, naar Mary. Hij zag een zorgelijk gezichtje en opstaande, zei hij:

„Nou, meissiemaat, we zullen dan maar voor

vijftig spie gerustheid gaan koopen," en hij ging naar de telefoon en vroeg Amsterdam aan.

Juist had hij aangevraagd, toen een bekend auto-signaal hen tegemoet klonk.

„Daar zijn ze!” Als een pistoolschot kwam het uit Mary's mond en ze holde naar de straatdeur, wilde hen tegemoet.

„Hier!” commandeerde Walter en trok haar terug in de hall. „Jou kuiken! Zoo van den warmen haard de kou in!” en hij zette tegenstribbelende Mary, den eersten den besten hoed op, die aan den kapstok hing en wikkelde haar in z'n eigen regenjas.

Lodewijk toeterde uit alle macht.

„Laat me door!” zei boos Mary.

Walter knipte het buitenlicht aan en daar zagen ze Corry al uit het wagentje wippen, terwijl Lodewijk met de bagage achter haar aan kwam.

„Dag lieve, lieve schat!” zong haar opgewekte stem en dan: „O! wat zie je er uit!” ze schaterde toen ze Mary zag, met een dophoed, die haast over d'r ooren zakte en een regenjas waar ze bijna over struikelde.

Midden in den besneeuwden tuin omhelsden de meisjes elkaar.

„O! wat een sprookje!” zuchtte Corry, toen ze den door het felle electrisch licht beschenen witten tuin zag.

„Gauw naar binnen!” noodde Mary. „We zullen je eens even koesteren, je zult het wel bar koud hebben.”

„Heelemaal niet! Ik heb zoo zalig in die warme jas van je gezeten en Lodewijk heeft me nog ten

overvloede heelemaal in de plaid gewikkeld."

Corry, na zich op de logeerkamer opgefrischt te hebben, kwam de eetkamer binnen, waar de gedekte tafel haar reeds wachtte.

„Kinderen," zei ze, plaats nemend aan tafel, „wat is het hier een groote zaligheid! Jullie krijgt me hier niet meer weg!"

„Dat is ook de bedoeling!" lachte Lodewijk.

Walter en Mary gaven elkaar een schelmsch knipoogje.

„Wat zie je er reuze leuk uit," vond Mary, toen ze na tafel genoegelijk om den haard zaten, „en wat heb je daar voor een koddige ceintuur om?"

„Een Jozefine Baker-ceintuur," zei Corry, den aardigen gouden gordel toonend, die haar sportief kasha pakje omsloot.

„Corry zet in de komende dagen ons heele brave dorp op stelten met alle Parijsche noviteiten!" plaagde Walter.

„Net echt!" lachte ze. „Ik heb niets bizonders bij me, alleen een leuke avondjurk."

„O, dus je rekent op fuiven, pretrok! Als je heel braaf bent gaan we een avond naar Amsterdam, mag je kiezen waar je heen wil," beloofde Lodewijk.

„Voorloopig blijf ik maar het liefst hier. Zeg, gaan we vanavond even in de sneeuw lopen? Ik heb bepaald behoefte aan 'n beetje Hollandsche sneeuw!"

Zoo wandelden ze dan een half uur later met hun vieren door het stille dorp. De maan scheen helder en het vroom een beetje.

„Wat is het puur en mooi,” fluisterde Corry en heel die wandeling zweeg ze en keek maar rond naar de donkere met sneeuw beladen denneboomen.

Maar vóór ze in huis gingen werd de kobold weer wakker in haar en een massa sneeuw oppakend, begon ze Mary in te wrijven. Toen werd het een algemeen sneeuwgevecht, dat pas eindigde toen Corry verklaarde, dat ze doodmoe was en haar mandje ging opzoeken.

Den volgenden dag had Mary bepaald, dat de jongens 's middags met Corry zouden gaan arren in de ar, die ze van boer Jansen konden krijgen, dan kon zij met de meisjes alle toebereidselen voor het Kerstmaal maken.

Het drietal was nog niet weg, of Mary toog met de meisjes en den tuinman aan het werk om de eetkamer en de daaraan grenzende zitkamer in Kerst-tooi te zetten.

Toen alles klaar was, liet Mary nog een laatssten blik over het geheel gaan, of er nu heusch niets vergeten was en toen, met een zucht van vergenoegdheid, zei ze:

„Ziezoo, nu sluiten we de kamers netjes af en mag er niemand in voor we de kaarsen hebben aangestoken.”

Zingend liep ze naar boven om zich te kleeden voor het diner.

„Wat zal ik aantrekken,” peinsde ze, „als gastvrouw mag ik me niet tè chique maken en toch, ik heb zoo'n feestelijk gevoel, ik heb echt zin om me eens op te doffen.”

Ze keek even naar het mooie toiletje, dat ze op het diner bij de Tournelle's had gedragen.

„Zou ik? Och, waarom eigenlijk niet! 't Is toch een eenvoudig jurkje. Dan doe ik er niet de shawl bij aan, dat is tè!”

Mary maakte met zorg toilet, betrapte er zichzelf op, met hoeveel zorg ze in de groote spiegelkast keek of de Parijsche robe wel goed zat.

Ze paradeerde heen en weer, net als ze het de Fransche mannequin had zien doen, met loomen, heupwiegelenden gang.

Ze keek naar haar spiegelbeeld en voor 't eerst in haar leven, drong het tot haar door, dat ze er aardig uitzag. Ze keerde nog eens terug naar den spiegel, en vol aandacht bestudeerde ze trek voor trek haar gelaat. En toen plotseling, in één vreugde dacht ze:

„Ik lijk op moeder! Hetzelfde haar en net zulke oogen. En dokkie zegt altijd, dat moeder als meisje knap was. Ben ik heusch ook knap? Waarom voel ik me dan altijd het leelijke eendje als ik met meisjes samen ben. De wenkbrauwen heb ik net als vader en z'n mond is het ook. Vader had ook zoo'n stroeven mond en hij lachte moeilijk. Alleen moeder kon hem eigenlijk hartelijk laten lachen. Maar ik ben een kleine uk, dat is jammer! Ik wou, dat ik zoo rijzig was als de jongens!”

Mary's blik gleed nu langs haar beenen en kleine voetjes.

„O, ik heb 'n ladder in m'n kous! Hè, gelukkig maar, want ik ben op een idiote manier bezig mezelf te bewonderen. Bah!”

Ze trok andere kousen aan en legde zichzelf de straf op den ladder direct te repareeren.

„Dan denk ik tenminste niet meer aan zulke malloterigheden,” dacht ze.

Toen ze daarmee klaar was, trok ze over de „Fransche pracht” een linnen jas aan en zoo toog ze naar de keuken om als een generaal een laatste inspectie te houden.

„’t Is alles in orde,” zei ze tevreden. „Ik geloof, dat het een welgeslaagd diner zal worden.”

„Vast wel, juffrouw,” zei Neeltje vol overtuiging.

„En heb je Mientje precies gezegd wat ze doen moet, zoodat alles vlot doorgaat?”

„Maakt u maar niets ongerust, ’t zal best gaan.”

Mary kwam juist van haar inspectie terug, toen ze de rinkelende belletjes van de arreslee in den tuin hoorde en de opgewonden stem van Corry.

„Fijn gehad?” vroeg ze.

„Niet te zeggen, *hoe* fijn!” zei Corry, die wangen als pioenrozen en oogen als karbonkels had. „Een tocht om nooit te vergeten! Ik heb me alleen schuldig gevoeld, dat ik niet bij jou bleef.

Morgen krijg je me met geen stok de deur uit, als je niet mee gaat.”

„O, maar dan ga ik wel mee. We zullen straks het programma voor morgen opmaken.”

Lodewijk en Walter, na zich ontdaan te hebben van jas en hoed, wilden de huiskamer binnen gaan.

„Wat is dat? Op slot?” vroeg Lodewijk verwonderd.

„Zit je niet glad!” plaagde Mary. „We gaan boven zitten. Ik heb er de thee al klaar gezet.”

„O huis vol geheimenissen! Wat speelt zich af achter deze gesloten deur?” declameerde Walter.

„Vooruit! naar boven!” joeg Mary ze op.

„Willen we de deuren rammeien?” stelde Corry voor en ze sloeg een roffel op de deur met beide vuisten.

„Mary, ik ben zoo vrééselijk nieuwsgierig. Toe, laat me even naar binnen gluren, ik zal heusch niets aan de jongens vertellen!”

„Kinderachtig wezen!” lachte Lodewijk haar uit. „Wacht je tijd maar af en ga mee naar boven, want ik smacht naar een kop thee.”

Ze zaten op Lodewijk's werkkamer om den haard, genoten van de thee en de knapperende koekjes, door Mary zelf gebakken.

„Merel, neem die schaal met koekjes weg!” gebod Corry, „ik eet me er een ongeluk aan. Ze zijn zoo misdadig lekker! Wat ben jij toch een kei, om zoo'n geweldige lekkernij in mekaar te kunnen draaien! Als ik ooit trouw, moet je me ze leeren bakken!”

„O, dus je voelt je niet teveel artiste om huishoudelijke bezigheden te doen?”

Lodewijk vroeg 't zoo langs z'n neus weg, maar twee van hen voelden hoe er een dieperen grond in school.

Corry was even in gedachten verdiept. Toen zei ze langzaam:

„Ik heb er nog nooit zoo over nagedacht, maar ik geloof, dat ik 't wel knus zou vinden af en toe iets in het huishouden te doen. Als mijn werk er tenminste niet onder zou lijden.”

„Zou je dan dóór blijven schilderen als je getrouwd bent?” vroeg Mary één en al verbazing.

Corry schoot in een lach.

„Die merel! Kun je je dat niet voorstellen, lieverd? Jij hebt een groote liefde voor je werk, je gaat er in op, geeft er je beste krachten aan. Nu, ik ook! Ik kan niet anders. Ik *moet* werken. Hoe zou ik nu dit werk, dat me zóó lief is, kunnen laten?”

„Ja, maar als je trouwt gaat de zorg voor je man en je huishouden toch vóór.”

„’t Zou niet noodzakelijk zijn, dat ik dit zelf deed. Ik zou een pronkjuweel van een maagd nemen, waar ik alles aan kon overlaten.”

„Jammer, dat zulke pronkjuweelen moeilijk te vinden zijn,” zei Lodewijk.

„Ik zou haar vinden! En als ze niet te vinden is, dan ga ik en pension wonen, òf... ik trouw maar liever niet!”

„Ik ben blij, dat *ik* je man niet word!” lachte Walter. Een trap tegen z’n voet van Mary deed hem zwijgen.

„Zeg, menschen, zouden jullie je niet eens gaan kleeden?” vroeg Mary. „Straks komen de gasten en dan ben je niet klaar. Jongens, jullie in smoking, hoor!”

„Moet jij je dan niet dressen?” vroeg Corry.

Mary sloeg de witte jas open.

„O, wat een engel van een jurk!” zei Corry be-wonderend. „Doe even je jas uit en laat me loeken! Waar heb je dat beeld vandaan?”

„Uit Parijs.”

„Dan is ie van Poiret!”

„Ja, hoe weet je dat?”

„Omdat hij alleen maar zooiets kan ontwerpen. Dat is juist zijn manier van scheppen. Eigenlijk

één draperie! Wat zijn jullie richards om bij Poiret te kunnen koopen!"

„Verwennerijtje van Lo voor m'n eerste echte diner."

„Lewis, je bent een ideaal-broer!"

„Kun je nagaan, hoe'n zeldzaam echtgenoot hij zal worden," zei Walter.

„Ja, dat geloof ik ook wel. Maar hij zou z'n vrouw reuze verwennen."

„Dat denk je maar," zei Lodewijk. „Vergeet je dan m'n aartsvaderlijkheid? En je weet, de aartsvaders waren de meening toegedaan, dat kastijding voor wie men lief heeft dienstig is."

„Ik ga me kleeden!" galmde Corry en ze holde weg.

Kort daarop zat het viertal in de heerenkamer, in afwachting van de komende gasten.

Corry in een stijljurk van zacht-lila crêpe georgette, op den ruim vallenden volant-rok hier en daar een bosje violetten, een suivez-moi van violetkleurig lint om het ranke halsje, zag er uit om te stelen.

„Daar komt dokkie aan," zei Mary. „Ik hoor 't aan z'n manier van bellen."

Dokter van Voorden had zich voor deze gelegenheid in smoking gestoken, maar Mary zag in één oogwenk, dat z'n smoking-dasje scheef zat en de zijden zakdoek, die uit z'n jaszak wapperde, verre van schoon was.

„Is dat nu de Parijsche vriendin? Aangenaam, juffrouw van den Bergh. Ik heb al wonderen van je gehoord en ik ben blij, dat ik je nou es in levende lijve te zien krijg. Mary, kind was is er,

je kijkt me zoo benauwd aan. Heb je ergens pijn? Kom dan bij je ouwen dok, dan zal ie 't waarschijnlijk toch niet beter kunnen maken."

Corry schaterde het uit. Zoo'n type dokter had ze nog nooit ontmoet. Ze vond hem vermakelijk.

Mary, dokkie even op zij trekkend, fluisterde hem in, dat hij z'n dasje recht moest zetten.

„O, is er weer iets niet in orde met m'n toilet," lachte hij gemoedelijk. „Zet m'n dasje dan maar even recht, kind."

Mary, haastig, in angst, dat de andere gasten zouden komen, schikte het dasje recht.

„Wat heeft u daar nu voor een zakdoek zitten," zei ze bestraffend.

„Is ie niet goed? Ik kon geen andere vinden. Die lag op een tafeltje."

Mary proestte het uit, toen ze den zakdoek te voorschijn haalde. 't Was een zijden kleedje met een smal kantje er aan.

„Dok! dok! u is onverbeterlijk! Ik zal gauw even 'n andere voor u halen!" en ze rende naar boven en nam uit den voorraad van de jongens een wit zijden zakdoek.

„Tsjonge! wat een fijnigheid!" prees dokkie. „Mag ik zeker m'n neus niet in snuiten! Ik zal probeeren er aan te denken."

Achter de groote brilleglazen fonkelden de levendige, goede oogen, vol humor.

Corry vond hem een schat.

„Krijg ik wat van je werk te zien, juffrouw van den Bergh?" vroeg hij.

„Misschien, dokter. Ik heb geen werk bij me, maar ik hoop in de volgende dagen iets te maken."

„Dok is een kenner,” zei vol trots Mary, „je moet z’n collectie schilderijen eens gaan zien.”

„Dolgraag. Mag ik dokter?”

„Wel zeker. Kom maar eens oploopen, dan heb ik iets voor je te zien, dat je ook wel mooi zult vinden.”

„Wat dan?” vroeg nieuwsgierig Mary.

„Kom maar mee, kun je er ook van genieten. Al m’n azalea’s staan in bloei. ’t Is een lust om te zien. ’t Was een toer om het heele stel over te houden, maar ’t is gelukt.”

„Dat u daar allemaal tijd voor heeft,” verwonderde Corry zich.

„Och,” hij knipoogde schelms naar Mary, „er zijn gelukkig niet veel zieken op het dorp.”

„En die er zijn laat dok liever door z’n collega beter maken,” lachte Lodewijk.

„Tja! ik heb m’n tijd gehad, kinderen!”

„Och, dok!” bromde Mary, „u doet net of u al zoo oud is! Zegt u nu maar liever, dat uw planten en bloemen u zóó na aan ’t hart liggen, dat u er uw patiënten door vergeet.”

„Een uitstekende remedie voor ze,” lachte hij fijntjes.

Er werd weer gescheld en even later kwamen Jannie Forster en haar broer Hans binnen.

Jannie, een teer blondje, met een ietwat hooghartig gezichtje, Hans, een echt mondain type, a. s. meester in de rechten, die er een Amilcar, een rijpaard en een zeiljacht op na hield.

Hans was niet bijzonder in de gratie bij de Martensen, maar terwille van z’n zuster, die een van Mary’s beste kennisjes was, hadden ze hem

mee gevraagd.

Hij plantte zich direct naast Corry, begon een levendig gesprek met haar over „la ville lumière” waar hij wonderlijk goed bekend was.

„Zeg opschepper,” mengde Walter zich in hun gesprek, „maak jij je weer direct meester van onze logée? ’t Zal niet gaan, jô! Corry, houd ’m in de gaten, ’t is een vervaarlijke don Juan.”

„Ebsoluut niet,” pruilde Hans, die een geaffecteerde stem had. „Juffrouw van den Bergh, geloof hem toch niet. Ik ben de onschuld zelf! ’n pesgeboren kind kan niet onschuldiger zijn!”

„Corry, kind luister naar m’n raad,” plaagde Walter, „morgen vraagt ie je in z’n „waegen,” overmorgen zeilt ie met je op „de plessen” en den derden dag is ie je glad vergeten en flirt ie alweer met een ander!”

„Ik kom tenminste goed beslagen op het ijs,” lachte Corry.

„Houdt u van chërlestonnen?” vroeg hij.

„O, ik kan er gewoon niet zonder!” zei Corry kwijnend.

„U danst natuurlijk ook alleen de flat-chërleston?”

„O, natuurlijk! Stel je voor!” Corry keek verontwaardigd.

Hij had niet het flauwste vermoeden, dat ze hem voor den mal hield.

Toen Corry zich tot dokkie wendde, fluisterde Hans Lodewijk in:

„Geweldig vlot type, dat teekenaeresje!”

Lodewijk keek hem vernietigend aan, draaide zich van hem af.

De meisjes de Geer, „de tweelingen,” zooals ze

door al hun kennissen genoemd werden, maakten hun entrée.

„Twee snoezen!” dacht Corry, die, wat afgeschrikt door het koele, hooghartige in Jannie Forster blij was, de twee ongekunstelde, knappe tweelingzusjes te zien binnen komen.”

„Ze zijn in alles hetzelfde,” zei Walter, die hen voorstelde aan Corry. „Ze hebben dezelfde anti-en sympathieën en ik ben maar bang, dat ze op denzelfden man verkikkerd worden, want dan krijg je moord-tooneelen!”

„Wees maar niet bang!” lachte Elly, „we hebben al lang ieder 'n aparte vlam, niet waar, Dol?”

„Ja hoor!”

„Ze moest 't eens wagen neen te zeggen als jij ja zegt! En wie zijn deze twee ongelukkigen?”

„Je stelt er bijster veel belang in, Walttertje!” spotte Corry.

„Hij zit!” schaterde Elly.

Walter keerde zich naar de twee laatste gasten, die juist binnen kwamen en hen verwelkomend, stelde hij ze Corry voor.

„Het pas gehuwde stel, de heer en mevrouw Kaanter—de Veer, meer en beter bekend onder den naam van Els en Henk.”

Het werd nu het gezellige gegons van een bijenkorf. Alles sprak met en door elkaar, in afwachting van het komend diner.

Daar kondigde Mientje in keurig zwart japonnetje, met witte handschoenen, aan, dat er gediend kon worden.

Corry, aan Lodewijk's arm, kon haar nieuwsgierigheid haast niet bedwingen.

„O, hoe beeldig!” riep ze, toen ze de eetkamer betraden, waar inplaats van de groote lamp, nu een antieke kaarsenkroon hing, waar omheen zich hulst slingerde.

Op tafel, tusschen het zilver en kristal, kandelaars met kaarsen, op kasten en schoorsteen, overal kaars-verlichting.

En de tafelversiering van roode anjers en teer groen.

„O, kijk eens in de andere kamer!” riep Corry.

Daar stond, in den schijn van wel honderde kaarsen, de Kerstboom, die bijna tot het plafond reikte en waar geen andere kleur in was, dan wit en zilver.

„Hoe stemmingsvol,” zei Corry zacht tegen Lodewijk.

Er was maar één roep over al dit feestelijke en Mary werd danig in de hoogte gestoken.

Dokkie, die naast haar zat, drukte even heel hartelijk haar hand.

„Kind,” fluisterde hij, met iets schors in z'n stem, „'t is weer net als vroeger. Je hebt er goed aan gedaan.”

Dit was Mary's hoogste lof.

Er heerschte een zeer geanimeerde stemming aan tafel en er haperde niets. De meisjes dienden geruischloos en het menu liet niets te wenschen over.

Corry was het middenpunt. Haar lach klaterde over tafel en Lodewijk werd meegesleept door haar uitbundige vroolijkheid.

„Angor poef! Zalig!” riep ze, toen hij de champagne-kurk liet knallen.

Het jonge echtpaar, dat op hun huwelijksreis Parijs had aangedaan, taterde over de tafel heen met haar over al wat het gezien had in de heerlijke lichtstad.

Aan haar anderen kant eischte Hans haar op om een philippine met haar te deelen.

Maar ze verkoos dit met dokkie te doen, gristde Hans de amandelen af en tjoepde er een naar dokkie, die met haar afsprak om de philippine vast te stellen op haar eigen trouwdag.

„En als ik nou in Amerika zit?”

„Dan kom ik je daar opzoeken,” beloofde hij.

Walter, die tusschen de tweelingen zat, was één en al jool en riep maar steeds, dat z'n hart balanceerde tusschen „ces deux.”

„Dokkie!” galmde hij, „laten we even een Gaudeamusje ten beste geven.”

Dokkie was er direct voor te vinden, en z'n champagne-kelk opgeheven, zette hij met nog heldere stem het „Gaudeamus igitur” in.

Het werd door allen staande meegezongen en wie de woorden niet kende, brulde toch maar mee.

„Ik voel me, of ik nog in m'n groentijd ben,” zei dokkie tegen Mary. „Kind, zulke dinertjes moet je meer geven, dat kikkert m'n oude body op!”

„U mag niet zooveel drinken,” zei bezorgd Mary, want ze vond, dat hij er wat verhit uitzag.

„Wil je je mond wel eens houden, kwaje meid! Denk je, dat een oud-student geen paar glaasjes wijn kan verdragen?”

Lodewijk, die aan z'n anderen kant Jannie had, voelde opeens vol verwijt, dat hij haar door Corry's

meeslepende vroolijkheid verwaarloosd had en hij begon een gesprek met haar over het maatschappelijk werk, dat ze deed.

„En, heb je nog altijd je verschillende clubs thuis?” vroeg hij belangstellend.

„Ja,” zei ze, wat flauwtjes.

„Gepikeerd!” dacht hij.

En het goed willende maken vroeg hij:

„We gaan de volgende week met Corry naar Amsterdam, een mooie comédie zien of zoo. Mogen we het genoegen hebben, dat je mee gaat?”

Een fijn rood overtoog het blanke, hooghartige kopje.”

„Dank je, Lodewijk, ik heb al m'n avonden verzeigd.”

„Dat jukt ze,” dacht ie, 'n beetje in z'n wiek geschoten, „ik moet eens even te weten komen, waarom ze zoo erg uit d'r hum is.”

„Kom dan eens 'n middag bij de meisjes. Mary klaagde er ook al over, dat ze je zoo weinig ziet.”

„Nu, ze heeft tegenwoordig gezelschap genoeg,” vloog ze er in.

„Ai! knelt de schoen daar!” dacht hij.

„Je hebt Corry nog zoo weinig leeren kennen,” peilde hij door.

„Ze is *niet* mijn genre!” 't Kwam er zóó hooghartig uit, dat Lodewijk, doodelijk beleedigd, zich van haar afwendde.

Henk Kaanter, die de gewoonte had aan twee kanten te luisteren, had het gesprek gevolgd.

„Dat wordt hommeles tusschen die twee,” dacht hij en met het combinatie-vermogen, dat mannen hebben, die veel onder jongelui verkeerden, stelde

hij vast:

„Zij is jaloersch en *hij* is verkikkerd op het aardige schilderesje. Geef 'm ongelijk!”

„'n Leuk kind, dat van den Berghie, hè?” vroeg hij Jannie, met z'n onschuldigste gezicht.

Z'n aardige, grijze oogen keken ondeugend door den grooten Harold Lloyd-bril.

„Vreeselijk bourgeois type,” zei vinnig Jannie.

„Hoe kun je het zeggen!” verwonderde hij zich.

„Ze is origineel, 'n natuur kind maar overigens 'n echte lady.”

„Belachelijk! Ze is juist zoo would-be Bohême!”

„Jannie, kind, wat bezielt je?” vroeg Henk, die een schoolvriendje van Jannie was en zich vóór hij Els leerde kennen, eenige malen verbeeld had, dat hij verliefd op haar was.

„Jullie bent allemaal zoo dwaas ingenomen met haar, dat je niet kunt velen, dat iemand een andere meening is toegedaan,” zei ze afgemeten.

„Nou, laten we dan maar zeggen, verschil van smaak.”

„Henkie!” z'n vrouwtje trok hem aan z'n oor. „De franjes van m'n shawl zitten in m'n arm-band verward, help me eens even.”

Hij vond het een welkome aanleiding om het gesprek met Jannie te staken en al peuterende om de lange, zwart-zijden franje los te krijgen, peinsde hij erover, hoe het toch mogelijk was, dat een van de liefste meisjes, die hij gekend had, zóó kon veranderen. Hij vond haar snibbig, bekrompen, enfin, een van die vol veroordeelen zittende meisjes, die hij niet goed zetten kon.

„Hier, nest!” hij gaf z'n blonde, pittige wijfie

even 'n kneep in haar wang. „Pas nu op dat je niet weer blijft haken.”

„Neen, schat!” ze keek even naar hem op met iets onzegbaar liefs in de groote donkere oogen en dan, deemoedig, zei ze: „Henkie...”

„Ja, nest?”

„Ik heb alwéér twee vlekken op me mooie jurk!”

Het was van overgroote bekendheid, hoe Els' japonnen in den kortst mogelijken tijd in landkaarten waren herschapen en Henk, die de ordeijkheid zelf was, vocht zoolang hij haar kende, tegen haar verregaande nonchalance.

Maar nu schoot hij toch in den lach om haar berouwvol gezichtje.

„Zeg, Henk!” riep Walter van het andere eind van de tafel, „hoeveel maal heb je al aangebrand eten gehad?”

„Pas eenmaal!” antwoordde het jonge vrouwtje voor haar man, „en dat was nog z'n eigen schuld.”

„Hoezoo?”

„Nou, hij stuurde me van kantoor een nieuw boek, dat hij al een tijd geleden voor me besteld had.”

„O, ja!” schaterde Walter, „dan begrijp ik er alles van. Ik zie je in gedachte op den divan zitten, je beenen onder je opgetrokken.”

„In dit geval was het nòg erger,” verklapte haar man. „Je weet, hoe een kou-kleum ze is! Nu, de dame was met het boek boven op den haard gaan zitten. Ze las door, tot ze voelde, dat ze 't toch wel èrg warm kreeg! Toen ze er af hipte was er al een gat in haar japon gebrand.”

„O, wat is dat echt Els!” schaterde Mary. „Verander jij dan nooit?”

„Ik ben heusch vreeselijk huishoudelijk,” zei overtuigend Els. „Zèlfs m’n gestrenge Madra is tevreden over me. Ze komt iedere week inspec-teeren of de boel nog niet herschapen is in de sla-herrie van m’n meisjeskamer.”

„En hoe red je je met koken?” informeerde Dolly de Geer, die samen met haar een kook-cursus had gevolgd. „Breng je er iets van terecht?”

„Hè, wat heb jullie toch weinig verwachtingen van me,” zei Els, quasi beleedigd. „Ik kook formidabel! m’n Kamper maagd, die er geen klep van kan, is gewoon perplex van m’n kokerel.”

„En als je nu iets niet weet?” vroeg bedacht-zame Mary.

„Nou, dan schel ik de Madra op. Ik heb toch telefoon!”

„O, ben je daarom zoo vaak in gesprek!” plaagde Elly de Geer. „Wanneer je ook bij Els opbelt, altijd krijg je toe, toe, toet!”

„Jullie bent ellendelaren!” zei verontwaardigd Els. „En om jullie van het tegendeel te overtuigen, stel ik je voor een dezer dagen zoo als jullie daar zitten bij ons te komen bikken.”

„Willen we dat dan op morgen stellen?” sloeg dokkie voor. „We hebben vandaag tenminste flink wat naar binnen gekregen!”

„Dok! Slechtaard!” Els dreigde hem met de vuist. „Pas op, hoor! Ik word ziek om je te straffen en dan laat ik je halen, net als je bezig bent je geliefde cactussen te verpotten.”

„Menschen,” zei Mary, na de mokka met een

pousje, „zijn jullie van plan den geheelen avond te blijven tafelen?”

„En we gaan nog niet naar huis, nog lang niet!” galmde dokkie.

„Dat hoeft ook niet,” lachte Mary. „Maar ik stel jullie voor je om den Kerstboom te scharen.”

„Merel,” fluisterde Els haar bij het naar binnen gaan in, „kom je me van de week helpen met me dinertje? Ik sta paf hoe bij jou alles op rolletjes loopt.”

„Vast, hoor! Ik zal je er fijn doorheen helpen en we zeggen er niemand iets van.”

„Je bent een engel,” zei Els dankbaar.

Toen allen om den Kerstboom zaten, wachtte hen nog een verrassing, want Mary had voor ieder een aardig cadeautje er onder gelegd.

Dokkie stond overgelukkig met een nieuwe cactus die hij met de teederheid waar een moeder haar baby mee vasthoudt, naar een veilig plaatsje bracht.

„Waar is Corry?” vroeg Mary, die het pakje, dat ze voor haar bestemd had nog onder den boom zag liggen.

„Present!” riep Corry, die juist de kamer weer binnen kwam, onder haar arm een tamelijk groot pak dragend.

„Hier, schattebouden! voor jullie drietjes! 't is een oude belofte!”

Ze gaf het pak aan Mary. Allen drongen er omheen om te zien, wat er uit kwam.

Mary maakte voorzichtig de touwen en papieren los en...

„O!” zei ze verrast.

Want voor haar, in alle schittering van dien blijden zonnedag lag daar het Canal met de fleurige bootjes op het zacht-rimpelende water.

„Versailles!” zei Lodewijk zacht. „Wat is dät mooi!”

En dokkie, z'n bril op het voorhoofd geschoven, keek met kennersblikken.

„Dat is een subliem doekje, mekind! Tsjonge, jonge, wat is dat goed!”

Corry was in de wolken, want al had ze het schilderij met groote liefde gemaakt, al had maître Brulot haar met een klap op d'r schouder z'n goedkeuring te kennen gegeven, de blijdschap van het drietal waar ze zooveel van was gaan houden, de bewondering van dien lieven, goeden dokkie, gaven haar de grootste voldoening.

„Dè's geweldig knep!” zei, de monocle in het oog gedrukt, Hans. „Maekt u ook wel eens pastels?”

„Ook wel eens, maar liever nog caricaturen. Komt u eens voor me poseeren?”

„Die 's raak!” schaterde Henk, die 't best vond, dat het aanstellerig kereltje eens op z'n nummer werd gezet.

Maar Hans was in het minst niet beleedigd.

„Charmant type! Ik vraag ze ven de week 'n aevond mee naar de Gaité!”

„O, ik denk, dat ze direct mee gaat!” spotte Henk.

„Jij kent de vrouwen niet, kaerel! Laet det maer aen mij over.”

„Kwast!” zei Henk zacht tegen Els.

Dien avond, toen Mary al in bed lag, werd er op haar deur geklopt.

„Slaap je al?” ’t Was Lodewijk die het vroeg.

„Neen, kom maar binnen.”

Op den rand van haar bed ging hij zitten, net als eenige jaren terug, toen ze vaak niet in kon slapen en hij haar hoorde snikken.

„Mereltje, ik kom je even m’n Kerstgeschenk brengen.”

„En je hebt me die prachtige doos postpapier gegeven.”

„Nou ja, maar dit is iets als herinnering aan dezen onvergetelijken avond. Je hebt alles zoo keurig in orde gemaakt en ’t was zóó warm en fijn, deze eerste Kerstviering na...”

Ze drukte haar wang even tegen z’n schouder.

„Hier, merel, ik hoop, dat je het met plezier zult dragen en ik hoop ook, dat het een dubbele herinnering zal zijn.”

Ze nam het klein étui van hem aan en opende het.

Een dun platina kettinkje, waaraan een hanger met een kleinen briljant er in, lag op het witte fluweel.

„Lo!” stamelde ze, „dat is nu toch heusch tè erg!”

„Ben je er blij mee?”

„Dol, dolblij!”

„Dan is het goed.”

Hij gaf haar een hartelijken kus en ging weg.

„Een dubbele herinnering,” peinsde stil-blij Mary.
„Zou ’t? O, ik hoop ’t zoo! Hij is zoo dol op haar en ze is zoo heel, heel lief.”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Corry's vacantie liep ten einde. Ze had een heerlijken tijd gehad. In Amsterdam hadden ze piekfijn gedineerd en daarna waren ze l'Aiglon gaan zien.

Corry was heelemaal onder den indruk van Else Mauhs' weergave van den ongelukkigen Hertog van Reichstadt en onvergetelijk was voor haar het fragile figuurtje in het wit tegen dien donkeren achtergrond.

Vóór ze dien avond in bed lag, had ze er in zwart krijt een schets van gemaakt, die den volgenden dag reeds, tot aller verrassing in de heerenkamer hing.

„Wat ben je toch knap,” had Mary gezucht.

„Loop rond! Ik gaf er wat om, als ik Mary Martens was.”

„Ik wou, dat je Corry Martens werd,” dacht Mary.

„Zeg mereltje,” vroeg Corry op den laatsten middag van haar verblijf, toen Mary en zij knusjes bij elkaar in de huiskamer bij den haard zaten.

„Vertel me toch eens, waarom Jannie Forster hier heelemaal niet is geweest. 't Is toch een van je beste vriendinnen.”

„Ik weet 't eigenlijk niet,” zei Mary ontwijkend.

„Ik geloof, dat ze op een formidabele manier de smoor aan mij heeft. Zeg es eerlijk, is 't jou ook niet opgevallen, dat ze weinig frischjes tegen me was?”

„Och, Jannie is 'n beetje eenzelvige natuur. Ze sluit zich niet gauw aan. Ik geloof, dat zij en ik daarom zoo bevriend met elkaar zijn. Ik ben ook wel zoo.”

„Jij? je bent de liefste, zachtste schat, die er op twee beenen door dit aardische tranendal kuiert. En o, merel, je bent zóó veranderd. Voel je 't zelf niet?”

„Ja,” zei ze blij, „ik voel het zelf ook. En weet je aan wie ik dat te danken heb? Aan jou.”

„Aan mij?”

„Ja. Je weet niet half, hoe jouw onbevangen manieren, je vroolijke, gezellige natuur me geholpen hebben. Ik heb nog nooit met een meisje zooals jij bent omgegaan. Wij meisjes uit een kleine plaats zijn nu eenmaal 'n beetje stijver en we voelen ons bij anderen zoo harkerig. Maar jij, fijne robbedoes, je hebt heusch wonderen aan me gedaan, ik voel 't zelf. O, ik wou, dat je altijd bij me was!”

„Ik wou 't ook, mereltje. Maar zie je, m'n werk! Ik *moet* nog een tijdje in Parijs blijven, al is 't nog maar 'n half jaartje. Juist deze lessen, bij maître Brulot, zijn zoo onmisbaar voor me.”

„Zou je heusch anders wel hier willen komen?” peilde Mary.

„Nou, ik zal 't je maar eerlijk opbiechten. Ik heb Maatje gevraagd of ze vader wil opwarmen om me een zomer en najaar hier te laten zitten. Dan huur ik een kamer met atelier en kom al m'n vrijen tijd bij jullie. Nou, hoe is ie?”

„Gewoon eenig!” juichte Mary. „O, Correkind, wat een pracht-idee van je. En denk je, dat je

vader het goed vindt?"

„Vast en zeker. Ze hebben door mijn brieven zoo'n groot vertrouwen in jouw heilzamen invloed op hun onstuimige spruit, dat ze 't een oplossing zullen vinden."

„*Mijn* invloed op *jou*!" lachte Mary. „Hij is goed, hoor!"

„En tòch is 't zoo," hield Corry vol. „'t Is bij ons, als de eene hand de andere wascht... de rest weet je!"

Aan tafel, dien middag, zei Walter plagend tegen Corry:

„Je galgenmaaltje, meissie!"

„Och, dierage, praat me er niet van! Ik heb stierlijk 't land, dat 't gedaan is met die heerlijke dagen."

„Laat de heele zooi daar bakken en ga hier werken!" ried Walter haar aan.

„Hè, jongen, breng me niet in de verleiding! Ik heb niet veel noodig om ja te zeggen!"

„We willen je toch maar graag hier houden, Correkind. Dat moet je geweldig vleien," zei Mary.

„Nou, dat lijkt maar zoo! Onze aartsvader doet er het zwijgen aan toe. Die zal, geloof ik, blij zijn als ik 'm piep!"

„Je kunt gedachten lezen," zei hij kalm, maar z'n neusvleugels trilden verraderlijk.

„Ik moet nog pakken," bedacht Corry plotse-ling. „We blijven niet na-tafelen, hoor! En ik ga bijtijds naar m'n mandje, want morgen moet ik er zeker heidensch vroeg uit."

„Ik wek je om half zeven," zei Mary, „jullie moet hier om kwart voor achten vandaan."

Toen Corry opstond om naar boven te gaan, liep Lodewijk haar in de gang achterop.

Ze zag het wel, maar een gevoel, dat ze niet kon motiveeren, deed haar in een vaartje naar boven rennen.

„Corry!” riep hij.

„Joe...oe!” Haar hart bonsde.

„Wil je, als je klaar met pakken bent een eindje met me omloopen, ik heb je iets te vragen.”

„’t Is zoo koud!” riep ze naar beneden. „Kun je ’t me hier niet vragen?”

„Zooals je wilt,” zei hij wat stroef.

Ze liep de trap weer af.

„Och, ik bedoel ’t niet onaardig, maar... willen we dan nu maar een wandeltje doen?”

Ze keek zoo heel lief naar hem op, zoo heelemaal niet druk doende, ongegeneerde Corry.

„Kom, doe je mantel dan aan,” zei hij, „en doe een warme das om, want ’t is werkelijk koud.”

In de huiskamer zaten Mary en Walter en toen de huisdeur dicht sloeg gluurde door ieder raam een hoofd.

„Daar gaan ze!” fluisterde Mary. „O, Walti, m’n hart bonst in m’n keel. Denk je, dat ze zal willen?”

„Nogal wiesdes! Wie zou nu zoo’n reuzen kerel als Lodevicus niet tot echtvriend willen hebben.”

„Ja, maar je kunt het niet weten. Wat dat betreft kon je weinig aan Corry merken.”

„Jij niet, maar ik wel!”

„Och, loop rond, ze deed vreeselijk gewoon.”

„Nou wat moest ze dan doen? op d’r hoofd gaan staan?”

„Walti, ik ben tòch bang.”

„Allicht! 't Zou er raar uitzien, als jij *niet* bang was. Willen we wedden dat ze als „een stel” terug komen?”

„Ja, waar om?”

„Om 'n doos bonbons als jij 't wint en een doos Abdullah's als ik win.”

„Top!”

„'t Kan nog een Fransch half uurtje duren, eer ze komen! Lodevicus zal niet zoo heel gemakkelijk van stapel loopen!”

„Walti.”

„Merel?”

„Wat zal 't hier stil worden, als Lo trouwt.”

„'t Is nog zoo ver niet. Misschien blijven ze dan wel hier wonen.”

„Dan moeten wij er uit. Want, ik zou 't vreeselijk vinden, om bij een getrouwd paar in te wonen.”

„Ik ook! Dan trekken wij samen naar Amsterdam. Veel prettiger voor me, dat ik niet heen en weer hoef te reizen. En dan ga je 't daar maar gezellig maken.”

„Vreeselijk, om in stad te wonen. Ik zou 't niet kunnen.”

„Och, alles went.”

„Wat moeten we doen, als ze daar binnen komen?”

„Net doen of onze neus bloedt.”

„Hè, flauwerd!”

„Weer niet goed! Wat zijn jullie vrouwen toch moeilijk! Of ik *nooit* thee krijg!”

„Laten we maar even wachten met thee drinken.”

„Bê je mal! Lodevicus kan wel tot elf uur met z'n declaratie wachten en ik sterf van dorst!”

Mary gaf hem zijn zin en schonk de thee in.

„Daar heb je ze!”

„Ja! moet je daarom nu de thee op het schoteltje inplaats van in me kopje schenken!”

Mary, gejaagd, plonsde melk in zijn kopje, schoof het hem toe.

In de gang opgewekte stemmen.

Mary's hart maakte een dartel sprongetje.

Daar ging de kamerdeur open en Corry vloog naar binnen. Corry, met een kleur als een boei en... verlegen.

„Mary!”

Zooals een moeder 't gedaan zou hebben, zóó nam Mary het meisje in haar armen. Toen ging ze naar stralenden Lodewijk en gaf hem een klinkenden kus.

„Wat zeggen jullie er wel van?” vroeg Corry, toen ze tusschen Lodewijk en Mary op de setty zat. „Zijn jullie niet stom verbaasd?”

„Da's waar ook!” riep Walter verheugd. „Merel! ik krijg een fijne doos Abdullah's van je! Zóó verbaasd zijn we nou!” en hij vertelde Corry van hun weddenschap.

„Wanneer gaan jullie je verloven?” vroeg Mary.

„Zoodra de toestemming van Correkind's vader binnen is,” zei Lodewijk. „Tot dien tijd zijn we officieus verloofd!”

„Dat duurt dus nog minstens twee maanden,” zei spijtig Mary.

„Je moest je broertje beter kennen,” lachte Corry. „Er gaat vanavond een brief per vliegpost tot Genua en daarin verzoekt hij vader te telegrafeeren als hij z'n toestemming geeft.”

„Dàt noem ik mannentaal!” zei goedkeurend Walter.

„En ga je nu toch morgen weg?” vroeg Mary.

„Nee, dàt zou tē erg zijn,” zei Corry. „Ik blijf nog 'n dag of vier, maître Brulot moet me de zonde maar vergeven. Maar dan ga ik ook onherroepelijk.”

„En weet je wat we Zondag gaan doen, mereltje?” vroeg Lodewijk. „Zondag gaan we naar het huis waar Evertsen de schilder gewoond heeft en als het naar Corry's zin is, dan gaan we daar tegen het einde van den zomer wonen.”

„In „de Perelaer”? Maar dat heeft zoolang onbewoond gestaan! 't is er een woestenij!”...

„Laten we 't maar eerst eens gaan zien. Ik denk, dat 't heelemaal naar Corry's hart zal zijn. Ik herinner 't me nog, van toen de Evertsen er in woonden. 't Was er een waar dorado.”

„En waarom blijven jullie niet in onze mooie Brem?” Mary vroeg het met iets als verwijt in haar stem.

„Er is geen geschikt atelier voor Correkind,” zei Lodewijk en 't leek Mary even of er spijt in zijn stem was.

De Zondag brak aan.

Een stralende, zonnige dag, met bijna al een voorjaarsintje.

„Merel! schiet op! we gaan er direct na de koffie heen,” drong Corry aan. „O, ik ben zóó benieuwd het huis te zien.”

„Heb jullie de sleutels al gevraagd?” vroeg de altijd bedachtzame Mary.

„Nee, glad vergeten!”

„Lodevicus, waar zit je kop tegenwoordig!” berispte Walter. „Ik ga m'n aandeelen in de zaak verkoopen. Dat wordt knudde avec la porte fermée met jou!”

Hup! Lodewijk was al weg in de two-seater en kwam even daarna zegevierend met den sleutelbos terug.

„De Evertsen zitten in Spanje,” vertelde hij. „Ik moest de sleutels bij vrouw Krans halen. Die brave ziel zal blij zijn als „de plaats,” zooals ze hier „de Perelaer” noemen, weer bewoond is.”

„Zeg lui, als de toestemming van Correltjes pipa nou eres niet komt, wat doen jullie dan?” vroeg Walter.

„Aan die mogelijkheid hebben we heelendal niet gedacht,” lachte Corry.

„We huren 't niet, voor het „ja” er is,” zei Lodewijk. „Maar laten we nu maar eerst zien, of het bewoonbaar te maken is. 't Heeft acht jaar leeg gestaan, omdat Evertsen er geen menschen in wil hebben, die het huis, dat hij ontwierp en waarvan hij zooveel houdt, gaan moderniseeren.”

„Waarom woont hij er eigenlijk zelf niet meer in?” vroeg Corry.

„Omdat z'n vrouw 't daar te stil vond. Misschien vindt jij dat ook wel, Correkind. 't Ligt heel afgelegen en midden in een onafzienbaren tuin.”

„Corry, schrok je kadet niet zoo naar binnen,” plaagde Walter haar. „De Perelaer loopt niet weg!”

„Gommenikkie!” riep Corry, toen ze dien mid-dag, langs laantjes en paadjes eindelijk kwamen waar ze zijn moesten. „Hier zullen we niet veel last van sivite hebben, 't is een ware pelgrims-

tocht om er te komen."

„Hier begint het terrein van de Perelaer," zei Lodewijk, wijzend op een groene, ongeschoren haag, waardoor ze een waar bosch zagen schemeren.

„En door dit groote witte hek reden we naar binnen, als we bij de Evertsen te gast gingen."

„Hoe slijk!" lachte Corry. „Me oprijlaan! vlak 't niet uit!"

„Ze voelt zich al heelemaal de vrouwe van de plaats!" plaagde Lodewijk haar en hij drukte zacht haar arm.

„Waarom gaan we het hek niet in?" vroeg Mary.

„Omdat er een eind verder nog een hek is, dat direct naar het huis voert."

„Zeg, wat heb jij een glanzend geheugen, Lodewijk! Dat komt me een beetje verdacht voor," vond Walter.

„Nou, als je 't dan weten wil, schalmei, ik heb hier 'n paar dagen geleden al eens rond geneusd. Ik ben aan den achterkant over het prikkeldraad gesprongen, haalde me een scheur in m'n pantalonica, die ik arglistiglijk voor Mary verborg. Nu weet je, hoe ik aan m'n kennis omtrent de ligging van de Perelaersche woonsteê kom."

„Of ie ook zeker van z'n zaak was!" lachte Corry en ze kneep hem onbarmhartig in z'n oor.

„Ai! gemeenerd! dat zal ik je afleeren!"

„Denk er aan! je hebt het jawoord nog niet!" dreigde ze.

„Ha! daar is hek n^o twee al!" riep Walter. „In naam van Oranje, doe open de poort!"

„Brul toch niet zoo! Daar heb je waarachtig vrouw Krans al."

Een goedig uitziende vrouw kwam naar hen toe.
„Gedaag samen!” zei ze vriendelijk. „Bin da nou de nieuwe mense vaan de Plaas?”

„Dat hopen we tenminste, vrouw Krans.”

„A’k je mè ’t een of aander vaan dienst kaan zijn, dan hè-je maar te kikken, hoor! Me ben in de wereld om mekaander te helpe.”

„Zeer goede principes,” zei zacht Walter.

Nu wandelde het viertal den tuin in.

„O! wat een eenig huis!” riep Corry, toen ze door het groen een vaal-wit huis zag schemeren, geheel begroeid met kale wingerd en glycine ranken.

„’t Is een sprookjeshuis!” zei ze opgetogen. „En kijk eens, een groote serre en een eendenvijver voor het huis en o! al die gezellige ramen met luikjes en voor! Merel, kijk toch eens! halve deurtjes en een klopper op de huisdeur! O, kinderen, wat een ideaalhuis! Merel, je zegt niets! Hoe vin-je het wel?”

„’t Ziet er zoo vreeselijk vervallen uit,” zei Mary zacht.

„Och, wat geeft dat nou, schat! ’t Is toch zoo bijzonder, zoo heelemaal niet naar het gewone shablone model! O, nu weet ik het! Buiten Parijs zie je dergelijke verscholen landhuizen!”

„Naar dat model heeft hij het ook ontworpen,” zei Lodewijk. „Hij had buiten Parijs zoo’n woning.”

„Toe Lokie, maak de deur open! Ik sterf van verlangen om het van binnen te zien.”

„O, wat is het hier donker!”

„Nogal wiesdes! de luiken zijn er voor,” zei Walter en hij ging naar buiten om de luiken los te

maken.

„Mary! Walter! kijk toch eens! Een schouw met tegels! En een plafond van balken!” Corry’s stem sloeg over van vreugde.

Mary, voorzichtig, stapte over kisten en doozen, keek rond, vond het niet bepaald verkwikkelijk wat ze zag.

„Wat is hier een boel van te maken!” zuchtte Corry in verrukking. „We moeten een echte boerenkamer hebben, Lo!”

„Zoo was ’t bij Everts ook, kind! Je ziet direct wat het zijn moet. Maar ga nu eens mee naar de aangrenzende kamer.”

Toen was zelfs Mary paf! Een heel groot vertrek was het, met een hoog boven-raam en overal ramen met kleine ruitjes van glas in lood. In de kamer een donker gebeitst wenteltrapje, dat voerde naar een soort balustrade, waar van af men het vertrek beneden zag liggen.

„Zooiets origineels heb ik nog nooit gezien,” zei Mary. „’t Is net een kamer uit een Engelsch verhaal.”

„En kijk eens, je komt van deze kamer weer in de serre! Dáár ga ik schilderen! Kijk toch eens, dat uitzicht op den tuin! En er is een pergola! Lo, huur het toch direct!”

De anderen schaterden het uit.

„Ze heeft het huis nog maar half gezien!”

„Och, wat kan mij de rest bommen! wat ik tot nu zag, is zóó, dat niets ter wereld me méér zal kunnen bekoren.”

„Wat is het hier een vervallen boel!” zei Mary, toen ze heel het groote huis door waren geweest.

„Hoe moet het ooit weer goed komen?”

Maar Corry was zóó enthousiast, ze wilde niet hooren van bezwaren, alles zou wel goed komen. Naar het *hoe* vroeg ze niet.

Ze rende den tuin in en deed allerlei ontdekkingen.

„Er is een tuinhuis, heelemaal omgeven met rhododendroms! Dáár ga ik schilderen!”

„Hou me vast!” schaterde Walter. „Er is geen plek, waar ze niet gaat schilderen!”

„Alweer een schuur!” ontdekte Mary. „En alles ligt vol met uitgeknepen tubes. Hier... heeft *hij* geschilderd!”

„Nogal geen wonder!” zei Corry. „Kijk eens eventjes de kleur van die oude schuur! Ik moet een geit hebben en een koolveldje! Ik word dol van al die weelde hier! Wat zou maître Brulot hier wel van zeggen!”

„Zou je nu niet eens naar de keuken gaan kijken, jou opgewonden standje?” vroeg Lodewijk. „Ik moet jou af en toe wel tot de werkelijkheid terug voeren.”

De keuken deed Mary watertanden. Groot, licht, met een vloer van zwart en witte tegels en heerlijke kasten.

„Er is ook nog een bij-keuken,” zei Lodewijk, en hij deed een deur open.

Corry gaf een kreet.

„Je reinste Vermeer! Kijk toch eens!”

Ze wees naar de pomp met koperen zwengel, die vlak voor een klein raampje stond, waar men net nog een stukje tuin door zag.

„Dáár gaat ze schilderen!” zei Lodewijk voor

haar.

„Nou en of!”

Terwijl Mary en Lodewijk de noodige werkzaamheden — en 't waren er vele — aan het bespreken waren, was Corry alweer weggelopen en doolde ze droomverloren door het huis, richtte in gedachte haar atelier in, dacht aan alles, behalve aan de practische zijde.

In een van de groote gangkasten vond ze allerlei costuums, die zeker de modellen van den schilder gedragen hadden.

„Wacht eventjes! daar zullen we pret van beleven!” dacht ze en één, twee, drie had ze het costuum aangetrokken van een edelvrouwe uit den tijd van Maria de Medicis.

Het lange, witte gewaad achter zich aanslepend, kwam ze de trap af, geruischloos de kamer in, waar het drietal in druk gesprek was over het schilderen en opknappen van het huis.

„Ik ben de geest van...”

„Hè, ik schrik me 'n ongeluk!” zei Mary boos, maar toen moest ze onbedaarlijk lachen, want Corry's korte bol deed wel heel vreemd aan tegen den gouden kraag, die als een waaier achter haar hoofd stond.

„O, wat bèn je toch een smeerpoets!” zei Mary „Het costuum is zwart van 't stof.”

„Kom nu toch eens hier, Correkind!” riep Lodewijk. „We moeten toch eens over de indeeling van de kamers spreken.”

„Even van gewaad verwisselen. Ik kom daar, hoor!”

Maar toen ze in haar eigen kleeren stak, was

ze 't alweer vergeten en liep ze langs de andere trap naar beneden en ging ze den tuin in.

„Wat zal het hier een weelde zijn, in 't voorjaar, als al die vruchtboomen in bloei staan,” dacht ze, toen ze door den moestuin liep.

„Corry dan toch!” riep 'n beetje ongeduldig Mary, die haar in den tuin zag ronddolen.

„Komen jullie liever hier, engelen!” gilte ze terug. „Er is hier een comédieput in de pergola!”

Lodewijk lachte.

„Laten we maar geen moeite meer doen, ze is zóó in verrukking, er is niets met haar te beginnen. Ik wist het wel, het huis en de heele omgeving is als geschapen voor haar.”

In de vier dagen, die Corry nog bij ze bleef, toog ze iederen dag naar de Perelaer en ze verklaarde bij haar vertrek, dat ze er dit jaar nog in ging wonen, al kwam de onderste steen boven.

Er werd afgesproken, dat Corry, zoodra het telegrafisch antwoord er was, over zou komen en de verloving dan publiek zou worden gemaakt.

„Toch geen pootjes-geef en opzit-receptie, hè, Lootje?” vleide ze. „Daar kan m'n maag niet tegen!”

„Daar kun jullie niet van af,” vond Mary. „Het is hier zoo de gewoonte.”

„Dan breken we hiermee,” besliste Corry. „Ze zullen, als ik hier woon, wel eens meer raar opkijken van oude tradities waar ik mee breek.”

„O, Corry, alsjeblieft niet,” smeekte Mary. „Ga in 's hemelsnaam niet artiestiekerig doen!”

Corry glom van pret.

„Die merel! Zoo heerlijk kun je haar voeren,”

lachte ze. „Wees maar niet bezorgd, deartje, ik zal me altijd hoogst fursoendeluk gedragen. Zèlfs je dierbare vriendin Jannie zal niets op me aan te merken hebben.”

Een maand later kwam er een lang telegram van Corry's vader met de toestemming op al wat Lodewijk hem in z'n uitvoerigen brief gevraagd had en innigste gelukwensen van hem en Maatje.

Lodewijk straalde!

„Dat wil dus zeggen, volgende week receptie, huis huren, September trouwen!” zei hij blij.

„Och ja,” plaagde Mary hem. „Alles gaat bij jullie in telegram-stijl!”

„Het moet wel, mereltje. Weet je, het Correkind is beter hier, dan in Parijs. 't Geeft me zoo'n onrust als ze daar is. En buitendien, ik hoef toch nergens op te wachten, de zaak gaat prachtig en...”

„Excuseer jij je maar niet, hoor, Lootje! Ik begrijp het best.”

Er brak voor Mary een heel drukke tijd aan, want de Perelaer moest van boven tot onder opgeknapt en Lodewijk, die den geheelen dag weg was, had geen gelegenheid zich ermee te bemoeien.

Dus verdeelde Mary haar tijd tusschen de beide huizen.

Iederen avond ging ze er met Lodewijk heen en toen het twee maanden verder was en Corry weer eens even kwam overwippen, stond die verbaasd over al wat daar gewrocht was.

In den tuin waren twee flinke tuinlui bezig, die bloem- en moestuin terdege onder handen namen.

Een brief uit Indië bracht de blijde tijding, dat

Vader en Maatje bij het huwelijk tegenwoordig zouden zijn. Vader had toch met verlof zullen gaan.

„Ik word dol van alle vreugde! Maatje hier! Die schat! die engel! Mary, je zult weg van haar zijn. En zij van jou, dat weet ik nu al! O, en wat zullen dokkie en vader met elkaar kunnen opschieten! Vader is ook zoo'n blommen-maniak! Ich kann 's nicht fassen nicht glauben!” galmde Corry.

„Zou je niet eens 'n beetje bedaren,” kalmeerde Mary haar. „Waar moet dat heen, als je nu al zóó dol doet?”

„Och, laat me maar uitrazen, lieverd! 't Is allemaal zoo fijnsmans en... lach nou niet, ik had me dood geknied als Lo me niet gevraagd had. Itte houd zoo vesikkelik veel van hem,” zei ze, op het malle kindertoontje, dat ze vaak aannam, als ze „spon van genoegheid” zooals ze het uitdrukte.

„Ik trouw *niet* in het wit!” was het even later, toen het bruidstoilet ter sprake kwam.

Mary was ontdaan.

„Waar in trouw je dan?”

„In smoking, dottehoofd!”

„Corry, wees toch eens ernstig!”

„Ik trouw in een klassieken tailleur met een charmant Parijsch kiepenolletje op m'n kersepit!”

„Weet Lodewijk dat al?”

„Ja ge-engelte! en hij neemt me tòch, al zal ik dan geen symphonie in wit, maar een madrigale in beige zijn. En schud nu maar niet je lieve, wijze hoofd, want je zult eens zien, hoe up to date ik er uit zal zien!”

„Má-á-á-tje!” brulde Corry.

Er hielp geen praten tegen. Corry bleef op haar stuk staan, géén bruidsjacon en geen „hevige bruiloft.”

„Walti,” zei Mary ’s avonds, toen ze alleen met haar jongste broer in de huiskamer zat.

„Stort je hart maar uit, mereltje! Ik voel, dat er een zondvloed op komst is.”

„Malle! Neen, maar hoor eens. Ik vrees, dat Lodewijk tè toegevend is, hij vindt nu gewoon *alles* goed, wat Corry wil. Waar moet dat heen?”

„Wie was er vanmiddag bij je?”

„Wat heeft dat er nu mee te maken?”

„Ik herhaal m’n vraag: „Wie was er vanmiddag bij je?”

„Och zeurpot, Jannie was hier eventjes.”

„Merel, ik denk psychiater te worden. Mijn diagnoses op zielkundig gebied zijn overbluffend.”

„Wat wil je daar nu allemaal mee zeggen?”

„Niets anders, dan dat jij in no time te beïnvloeden bent. Jannie, die, daar blijf ik bij, stapel op Lodevicus is en heviglijk jaloersch van ’t Correckind, heeft jou lekker in het harnas gejaagd en jij hebt je weer eens netjes laten voeren!”

Mary was geslagen, want Jannie had vele speldeprikken gegeven en gevonden, dat Corry excentriek en Lodewijk te slap was.

„Nu, de tijd zal leeren, wie gelijk had,” zuchtte ze.

„Juistement, piekerbol!”

Het was begin Augustus en de Perelaer was gereed om het jonge geluk, dat binnen haar muren zou komen, te ontvangen.

Corry, na een hartroerend afscheid van alle

Parijsche vrienden en een knal-fuif, waarbij maître Brulot aanwezig was, kwam nu voor goed naar Holland terug en zou met haar ouders, die ze met Lodewijk af ging halen, op de Bessencroft komen logeeren.

Mary, practisch als altijd, had het dienstmeisje, dat bij Corry zou komen, reeds in dienst genomen, niet alleen, om haar door de overgroote drukte heen te helpen, maar meer nog, om het meisje af te richten voor het jonge huishouden, want Mary vreesde, dat de jonge mevrouw zich meer aan de kunst, dan aan het huishouden zou wijden.

Corry vond alles best, beweerde honderdmaal per dag, dat Mary haar goede engel was en ging alleen maar naar de Perelaer om de meubels, de heele inrichting zoo te schikken als met haar artistieken zin overeen kwam.

Toen brak de dag aan, dat de boot waarmee Corry's ouders onderweg waren, zou arriveeren en nu kende haar opwindung geen grenzen meer.

Er was besloten, dat ze met Mary en Lodewijk den avond tevoren naar IJmuiden zou gaan, om bijtijds aan de boot te kunnen zijn.

„Ik doe vannacht geen oog dicht!” zei ze tegen Mary, toen ze op de hotelkamer waren.

„We worden toch gewekt als de boot er is en dan hebben we nog allen tijd om ons aan te kleeden en te ontbijten, ga dus maar rustig slapen,” ried Mary haar aan.

„Ik kan niet, ik ben veel te geagiteerd,” en Corry gooide zich om en om in bed.

Maar tien minuten later sliep ze als een roos en Mary moest lachen toen ze haar regelmatige

ademhaling hoorde.

Tegen half vijf in den morgen 't was pik-donker, hoorde Mary een langgerekt toe-oe-oet!

„De boot!” schrok ze.

„Corry! Corry! de boot is er! ik hoor 'm toeteren!”

Corry, slaperig, mompelde:

„De boot? Wat voor boot?”

Drie harde kloppen op de kamerdeur maakten haar eindelijk wakker.

„Ik dacht, dat je niet slapen kon van agitatie,” plaagde Mary.

In een wip waren ze in de kleeren en holden ze naar beneden, waar ze Lodewijk al in de eetkamer vonden.

„Eerst wat eten, kinderen! We mogen toch nog niet aan boord.”

„Ik kan geen brok door m'n keel krijgen,” zuchtte Corry.

Slaperige heeren en dames, allen menschen, die familieleden kwamen halen, verzamelden zich om het ontbijt.

„Typisch, zoo'n matineuse bik;” vond Corry en ze liet zich de broodjes toch maar best smaken.

Toen ging het in optocht door een plenzenden regen, langs IJmuiden's straten naar de boot toe.

„O, wat mysterieus,” zei Corry. „Kijk eens hoe mooi, die glinsterende, natte keien en die menschen-stoet daar voor ons uit! En o, kijk toch eens!”

In de verte zagen ze de boot liggen, met alle tintelende lichtjes in het donker, als een nachtelijke illuminatie, die de groote boot in strakke lijn zette.

Het gaf haar een wondere sensatie.

„Dat moet ik vasthouden,” mompelde ze.

Lodewijk, die niet wist wat ze bedoelde, vroeg:

„Ben je duizelig?”

Waarop Corry het uitschaterde.

„Ik bedoel dien indruk, daar ga ik een pastel van maken.”

Toen weer overslaande, was het:

„Ik ben zoo rillerig, ik geloof, dat ik de koude-kippetjes-koorts heb! 't Is me ook wat, om daar ineens die twee lieverds weer te zullen zien!”

Ze kwamen nu op de kade waar de boot lag.

Over de railing keken al passagiers, in warme mantels gehuld.

„Ik geloof waarachtig, dat ik maatje zie! Má-á-á-átje!” brulde Corry.

„Corry!” riep een stem terug en een witte doek wuifde.

Mary en Lodewijk bleven wat achter, toen Corry de treeplank opholde en bijna ruzie kreeg met den officier, die haar kaart vroeg.

Regelrecht in vader's armen vloog ze en toen in die van maatje.

En zoozeer ontroerd waren ze alle drie, dat even de twee anderen vergeten werden.

Maar al gauw vroeg vader:

„En waar is Lodewijk nu? Hij is toch wel meegekomen?”

„O, schandelijk!” schrok Corry. „Waar zijn ze? O, engelen, kom hier!” en ze trok ze mee.

De boot zette de reis naar Amsterdam voort.

In den salon, waar het warm en licht was, zaten ze bijeen. Corry, heel dicht naast vader, haar hand

in de zijne.

„Wat ziet hij er moe en oud uit,” dacht ze en het maakte haar stiller dan gewoonlijk. „Maatje ziet er uit om te stelen. Wat een verschil met vader. Kassian!”

Ze betrapte zich er ineens op, dat ze Indisch dacht. De boot-sfeer had haar te pakken.

Er was geen oogenblik van gedwongenheid tusschen haar ouders en de twee anderen. Van weerskanten hadden ze het gevoel, of ze elkaar al lange jaren kenden.

„Dat komt door mijn beschrijvingen,” zei Corry. „Maatje, daar ben jij nog niks bij!”

„Mevrouw, weet u, dat er hoopen kennisjes van me naar hunkeren om kennis met u te maken,” zei Mary.

„Zóó heb ik de trom voor je geroerd, engel!” lachte Corry.

„Niets van aan! Ze hebben allemaal uw boeken gelezen en ik heb uw naam verklapt.”

„Schandelijk!” zei Maatje, maar ze vond het eenig.

In Amsterdam, op de Java-kade vonden ze Walter met een groote auto, waarin het heele gezelschap naar „de Brem” gereden werd.

Maatje, de armen vol bloemen, zat tusschen Corry en Mary, die honderd uit tegen haar snapten.

Vóór hen, tevreden en blij, haar man, babbelend met Lodewijk, die vol zorgen voor hem was.

„Kindje,” zei Maatje, zacht Mary’s hand streelend, „is ’t niet te veel voor je, drie gasten?”

„Heelemaal niet en als het u en meneer bij ons bevalt, dan hoop ik, dat u blijft, zoolang als

uw verlof duurt. Het zal zoo stil worden, als Cor en Lo weg zijn."

„Merel, wat ben je toch een schat!" Corry, achter maatje om, moest Mary even een zoen geven.

„Ik geloof, dat al wat Corry ons schreef, nog niet haalt bij de werkelijkheid," zei maatje.

Mary, verlegen onder al dien lof, was blij, dat „de Brem" in zicht kwam en toen de auto stil hield, liep ze vlug naar binnen, gaf den tuinknecht bevel de bagage naar de logeerkamer te brengen.

Toen ze terug kwam in de huiskamer vond ze Lodewijk, die een snikkende Corry in z'n armen hield.

Mary wilde bescheiden de deur weer dicht trekken toen Lodewijk haar terug riep.

„Correkind is wat over stuur, door het slechte uitzien van haar vader," zei hij.

„Hij heeft vast een kwaal," snikte Corry.

„Laat hem maar eerst hier eens tot rust komen. Je zult eens zien, hoeveel goed hem dat doet," zei hoopvol Mary.

„Denk je heusch?"

„Vast en zeker. We zullen je vadertje zóó opkweeken, dat hij er weer frisch en gezond uitziet, als hij naar Indië terug gaat."

Maar aan tafel hoorden ze, dat hij niet meer terug zou gaan en de doktoren in Indië hem hadden aangeraden, hoe eerder hoe liever te repatriëeren.

Het was, of zich een kille hand op Corry's hart lei. Zou haar arme vadertje naar Holland zijn gekomen, omdat hij liever in het vaderland wou... ze durfde niet verder door te denken, en stil zocht haar handje Lodewijk's hand.

Deze gaf haar een bemoedigend drukje en zijn oogen keken haar zóó hoopvol aan, dat alle angst haar alweer overdreven voor kwam.

„Vadertje,” zei ze en haar jonge stem klonk opwekkend. „Holland zal je weer heelemaal opkikkeren. Wacht maar, als ik getrouwd ben, dan plant ik je in onze zonnige serre en dan wordt je weer heelemaal de oude.”

„Dat moet ik juist *niet* worden,” zei hij en z’n lachje bij die woorden had een weemoedig tintje.

„We zullen onzen kostelijken dokmans eens bij u laten komen,” besliste Corry, „*die* zal u beter maken, daar ben ik zeker van. Ik geef ’m straks even ’n belletje, dan komt ie vanmiddag nog, tenminste, als z’n planten ’m niet méér noodig hebben.”

Toen na de lunch, meneer en mevrouw zich naar hun kamer hadden begeven om wat te rusten, belde Corry dokkie op.

Ant kwam aan de telefoon en vertelde, dat dokter den vorigen avond niet goed was geworden en te bed lag.

„Ik ga direct even naar hem toe,” zei Mary, toen ze het hoorde. „Die goeierd ligt daar natuurlijk zonder de minste verpleging.”

Toen Mary aanbelde, deed norsch en zuur Ant haar open.

„Is dokkie erg ziek?” vroeg Mary.

„Hoe weet ik dat nou! Dokter Laan is er nog niet geweest. Ik heb ’m vanmorgen pas mogen opbellen van dokter.”

„Ik mag wel even naar boven, hè, Ant?” vroeg Mary vriendelijk.

„Voor mijn part! As u 'm maar niet wakker maakt, als ie slaapt.”

Mary klopte zacht aan de slaapkamerdeur.

„Binnen!” riep een matte stem.

Mary schrok van dokkie's veranderd uitzien. Zoo flauw stonden de anders zoo levendige oogen en z'n gelaat was met een vale tint overtrokken.

„Heerlijk, dat je daar bent, mekind, ik heb behoefte aan een praatje.”

„Wat scheelt er aan, dokkie?” vroeg ze zacht, terwijl ze op het bed ging zitten.

„'t Begin van het einde, liefje. Daar hoef je niet zoo van te schrikken. Ik heb m'n tijd gehad... net als de suikerpeertjes.”

„U mag volstrekt niet zooveel praten,” zei Mary, die zag dat het spreken hem moeilijk viel.

„Ik kan nog lang genoeg zwijgen,” zei hij met de koppigheid van een verwend kind.

Mary keek de kamer eens rond. 't Was er helder en opgeruimd, maar hoogst ongezellig.

„Ik ga even wat bloemen plukken, u moet uw lievelingen toch bij u hebben.”

Hij knikte haar toe, sloot vermoeid de oogen.

Mary ging naar beneden, regelrecht naar Ant toe.

„Dokkie is heelemaal niet goed, Ant,” zei ze bedroefd.

„Tja, hij is niet jong meer, en hij heeft veel te ongeregeld geleefd. Halve nachten is hij op gebleven, om in al die plantenboeken te neuzen en altijd maar sjouwen in den tuin en spitten en wieden. Hij is geen achttien meer! En eens moeten we allemaal.”

„Geen greintje hartelijkheid,” dacht Mary. „’t Is toch een draak!”

Ze ging naar den tuin, plukte er zoetgeurende rozen.

Op haar teenen sloop ze de slaapkamer in, schikte de bloemen in een vaas, zette ze zóó, dat hij ze zien kon als hij wakker werd.

Juist was ze hiermee klaar, toen ze de auto van dokter Laan voor het huis zag stil houden.

Op een holletje liep ze naar beneden, hem tegemoet!

„Dokkie is niets goed,” zei ze, „ik blijf hier wachten, toe, komt u me nog even zeggen hoe u hem vindt. En als er verpleging moet zijn, ik kan zeker eenige uren per dag bij hem komen.”

Dokter Laan ging naar boven en Mary bleef beneden in angstig afwachten.

Na een kwartier hoorde ze hem de trap afkomen en haastig ging ze hem tegemoet.

„’t Is gelukkig niet zóó erg,” zei hij geruststellend. „Hij wist het me zelf natuurlijk al te zeggen. Hij had een kleine waarschuwing van het hart en hij zal voortaan wat geregelder moeten leven, ook wat meer verzorging moeten hebben. We houden hem voorloopig in bed, trouwens hij heeft er ook zin in. En dan moet er maar een collega komen, die z’n praktijk waarneemt. Ik vrees, dat hij wel een blijvend opvolger zal moeten hebben.”

„Is er geen direct gevaar?”

„In ’t minst niet. Als hij z’n leven er naar inricht, kan hij nog een heel tijdje mee. Maar je dokkie moet eens goed onder handen genomen

worden. Bij Ant kan hij doen en laten wat hij wil."

„We zullen daar eens deugdelijk werk van maken."

„Best, meisje, zet jij hier den boel maar eens op pooten, dan zorg ik voor een waarnemend medicus."

Hij gaf Mary een lijstje van al wat de patiënt wel en niet mocht hebben en reed weg.

Mary zette een frisch glas kwast voor dokkie neer, liet het gordijn wat zakken, opdat hij geen hinder van het licht zou hebben en ging, met de belofte van 's avonds nog even te komen, naar huis.

Hij was te moe om iets te zeggen, knikte haar alleen maar toe.

Met Ant besprak ze wat dokkie dien middag te eten zou krijgen, zag haar norschheid over het hoofd en regelde alles zooals het moest.

Toen ze terug kwam, zaten Corry en haar ouders in den tuin onder de groote parasol.

„Hoe is het met dok!" riep Corry al uit de verte.

Mary vertelde alles.

„Arme, lieve dok, niks voor hem om zich zoo in acht te moeten nemen," vond Corry.

„Neen, en ik vrees, dat hij het ook niet zal blijven doen als hij weer opgeknapt is. Of er moest contrôle op hem zijn."

„Mary, weet je wat we moesten doen," stelde maatje voor. „Jij en ik gaan hem om beurten verplegen, tenminste gebeurt dan in z'n rust-tijd alles zooals het moet. En dan vervangen we elkaar hier ook. Je moet me toestaan een werkend aan-

deel in je huishouden te nemen, anders voel ik me zoo'n nietsnut."

„U is een schat!" zei Mary blij. „Maar hoe zit 't dan met de schrijverij? Ik voel me heusch bezwaard."

„Dat doe ik als ik dokkie gezelschap houd, die mag toch niet veel praten. En Corry moet dan haar vader vertroetelen."

Het was alles zoo uitstekend geregeld en dokkie voelde zich als een koning. Maatje had stormenderhand z'n hart ingenomen.

„Ik ben van plan jaren ziek te blijven," lachte hij.

Reeds den volgenden dag kwam zijn plaatsvervanger, een jong medicus, die gaarne praktijk waarnam, zoolang hij zich nog niet gevestigd had.

„Wat zullen m'n patiënten oogen opzetten, als ze jou zien, collega!" spotte dokkie, toen keurig gekleed, met 'n beetje mondain tintje, de jonge dokter voor z'n bed stond en het patiënten-lijstje van hem over nam.

„Wat bedoelt u hiermee?"

„Vraag dat maar eens aan Mary," zei ondeugend dokkie.

„Juffrouw Martens, waarom zullen de patiënten verbaasd zijn, als ze mij zien?"

Mary keek 'n beetje boos naar dokkie.

„Zeg 't maar, kind," moedigde die haar aan.

„Nu," Mary haperde even, „u ziet er erg verzorgd uit, zoo echt iemand die veel om z'n kleeren geeft en dokkie zag er héél slordig uit. Het verschil zal ze wel opvallen."

„Tja," plaagde dokkie, „jij bent 'n echte dandy!

Ik ging in een trui m'n menschjes opzoeken."

"U krijgt weer praats," zei Mary. „Gisteren was u veel tammer. "

„Ze wil de aandacht van je afleiden, Bremer!"

Maar met al z'n grapjes voelde dokkie zich toch lang niet prettig en al gauw keerde hij zich om en dommelde weer in.

„Komt u eens bij ons binnen loopen?" vroeg Mary, toen dokter Bremer weg ging om patiënten te gaan bezoeken.

„Dolgraag, juffrouw Martens. Ik ben het stadsleven gewend en de avonden hier zullen me wel lang vallen."

„U komt maar wanneer u tijd hebt, er is altijd wel iemand in „de Brem" om u gezelschap te houden."

Dien middag, aan tafel, zei Corry:

„Zeg, merel, ik geloof, dat ik den nieuwen dorps-esculaap zag."

„Hoe weet je dan, dat hij 't was?" vroeg Lodewijk.

„Hij zag er zoo steedsch uit! Reuze sijk! en 'n plug!"

„Wat is 'n plug?"

„Tja, hoe zal ik je dat nou uitleggen? Ken je den man van de Stetson-reclame? Dàt is nou 'n plug!"

„O, dus 'n beetje verwijfd type."

„Och, loop heen! heelemaal niet verwijfd! 'n gezellig, mondain type, 'n plug, daarmee is alles gezegd."

De nieuwe dokter liet er geen gras over groeien en maakte reeds den volgenden avond z'n opwach-

ting in „de Brem.”

Hij was direct ingeburgerd, had hetzelfde gemak om met menschen om te gaan en zich thuis te voelen, als Corry.

„Wat een in-gezellig huis,” prees hij. „Sinds lange jaren heb ik niet zóó’n cosey huis gezien. Al die moderne binnen-architectuur is toch niet je dàt. Het oude spreekt veel meer tot je, het heeft een geschiedenis.”

„Gossie, dat had ik nou heelemaal niet van u gedacht,” flapte Corry er uit. „U lijkt me zoo’n hyper-modern type.”

„Nou ja, ik ben niet tegen al het moderne van dezen tijd, maar als ik ooit een eigen huis zou hebben, dan zou het al te moderne er streng geweerd worden.”

„Net als bij ons, hè Lootje,” zei Corry. „Onze Perelaer wordt één brok antiek! Ik struin overal rond om kabinetten, haverkisten en turf-dito’s op te duikelen.”

„Ik hoorde al bij de vrouw van boer Jansen van de nieuwe bewoners van de plaats. U staat best aangeschreven, juffrouw van den Bergh.”

„Ik heb ook ettelijke kopjes roetzwarte koffie bij d’r naar binnen gewerkt,” lachte Corry, „en ik heb het jonge „vullen” gezien en de „puuletjes,” maar dat mooie, ouwe hoekkastje, waar ik op reflecteer wil ze me lauw verkoopen. Komt u eens naar ons huis kijken, als u weer bij boer Jansen is.”

„Graag! ik heb er al wonderen van gehoord.”

„En al die wonderen heeft m’n schoonzusje verricht,” zei Corry dankbaar. „Ik heb maar maar rondgelopen en den boel verschoven.”

„Ik begin te gelooven, dat juffrouw Martens een weldoende engel is, dokter heeft me daar zoo 't noodige van verteld.”

Mary bloosde licht. Ze kon het niet goed hebben, dat er over haar gesproken werd.

„Dokkie is een babbelaar, u moet hem niet teveel gelooven. Maar weet u wat hij mij van u vertelde? Dat u zoo bijzonder mooi piano speelt en hij heeft genoten van uw spel. Toe, laat u ons iets van u hooren. Hier wordt zoo weinig muziek gemaakt en we houden er zoo dolveel van.”

Ze heeft de aandacht van zichzelf afgeleid, dacht de jonge dokter.

Mary wekte z'n belangstelling op, want dit soort meisje was hem vreemd.

De meisjes die hij kende waren zoo héél anders, veel vrijmoediger, maar soms hinderlijk door al te moderne opvattingen.

„Ik wil graag voor u spelen. Zegt u maar waar u van houdt.”

„Maar ik weet niet, of wij wel muziek hebben, tenminste niet die u speelt, want dokkie sprak van Rachmaninoff en Moussorgski, die bezitten wij niet.”

Hij lachte.

„O, dat is geen bezwaar, ik speel de meeste dingen uit m'n bol. En wat zal het nu zijn?”

„Och, speelt u wat u zelf het liefste wil.”

Hij was van plan, toen hij naar de andere kamer ging, om „Une nuit sur le mont Chauve” van Moussorgski te spelen, een van zijn lievelingsstukken, maar hij bedacht zich en speelde een Polonaise van Chopin.

In de andere kamer kon men een speld hooren vallen.

Dokter Bremer's spel was ook niet gewoon te noemen, het was bepaald virtuoos en naast een molligen aanslag, had hij een perfecte voordracht.

„Wat is dat beeldend!” zei Corry. „Hoe kleurenrijk! Dokter, speel toch nog iets voor ons. 't Is een genot om naar u te luisteren.”

Als hij eenmaal aan de piano zat, was hij er heelemaal in, vergat hij z'n omgeving en speelde het een na het ander.

„Wil ik u nu iets heel moderns laten hooren?” vroeg hij en toen z'n klein auditorium aandrong ook dit te hooren, zette hij zich weer neer en speelde de „Rhapsody in Blue,” zooals hij die gehoord had van „Paul Whiteman and his orchester.”

„Wat een vreemd ding,” vond Lodewijk. „Ik snap er geen cent van en kan het niet mooi vinden.”

„Ik wel,” zei Corry. „'t Is vreemd, dat is waar, maar er zit iets in, dat me machtig aantrekt. Ik geloof, als ik het vaak hoor, dat ik er van ga houden.”

Dokter Bremer werd een trouwe en graag geziene gast in den huize Martens en toen hij vertelde, dat hij op aandringen van dokkie en na lange besprekingen met hem, besloten was diens praktijk over te nemen, ging er in „de Brem” een hoera'tje op en beloofden ze op tijd ziek te worden, om zich door hem te laten cureeren.

„Maar eerst neemt u m'n vadertje onder handen,” zei Corry. „Die bevalt me niets en ik zou heel graag hebben, dat u hem grondig onderzocht.”

Intusschen begon dokkie weer aardig op te knappen en het feit, dat dokter Bremer, die hem zeer sympathiek was geworden in die weken, hem van den drukkenden last zou ontheffen z'n praktijk verder waar te nemen, gaf hem rust en deed hem gauwer nog herstellen.

Op een middag, dat maatje bij hem zat en juist een kop bouillon voor hem klaar had gemaakt, kwam hij opeens met een lang overdacht plan voor den dag.

„Mevrouw maatje, hoor nu eens. Ik heb iets in m'n bol, dat ik noodwendig met je moet bepraten. En zeg nu maar eerlijk, of je iets voelt voor m'n plan. Ik ben niks boos als je zegt, dat ik een ouwe zwamneus ben.”

Maatje schoot in een lach.

„Ik val maar met de deur in huis,” ging hij voort. „Wat zou u er van zeggen, om met uw man bij me te komen inwonen, nu u toch voor goed hier blijft? U kunt uw moederlijke zorgen dan over twee invalide baby's verdeelen.”

„Ja, daar overvalt u me zoo mee. Ik moet er eens goed over nadenken en het met m'n man en Corry bepraten.”

„Dus u is er in principe niet tegen?” vroeg hij en ze zag in de goede oogen zóó 'n honger naar wat blijvende gezelligheid, dat ze hem gauw geruststelde met:

„Ik ben er vlak voor, meneer dokkie!”

Corry had het dè oplossing gevonden en haar vader, die het best met dokkie kon vinden, was direct enthousiast.

„En jij, mereltje, wat zeg jij er van?” had

Maatje gevraagd.

„Ik had u beiden zoo graag hier gehouden, maar dit lijkt me zoo ideaal voor dokkie, ik kan niet anders dan hopen, dat u het doet.”

Zoo werd dan besloten, dat na Corry's trouwen haar ouders bij dokkie zouden intrekken.

Ant zou pensioen krijgen en een stel flinke meiden zou gehuurd worden om maatje, die haar literairen arbeid niet op wilde geven, behulpzaam te zijn, bij het voeren van haar „mannenpension,” zooals zij het noemde.

Want ook dokter Bremer bleef voorloopig bij hen inwonen.

„Tot ie trouwt!” zei Dokkie met een schelmsch oogknipje.

Waarop de jonge dokter beweerde, dat ie voorloopig z'n vrijheid nog te lief had en mevrouw maatje hem dus vooreerst niet kwijt zou raken.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Corry zou tòch in het wit trouwen!

Maatje, die opgelet had, hoe graag Lodewijk en ook Mary het wilden, had er bij Corry op aangedrongen, dat ze hen daarmee zou verrassen.

„Vooruit dan maar, engel!” had Corry gezegd. „Ik ben nou eenmaal als was in uw handen. Dan maar een sleep achter me aan en een gordijn op m'n hoofd!”

Nu was maatje in haar element en ze ging naar

stad om alles in te koopen voor den bruidstooi.

Twee kleine meisjes, van bevriende families zouden als bruidsmeisjes fungeeren.

„Maar mondje dicht, hoor!” zei maatje. „’t Is een verrassing, dat Corry in bruidstoilet trouwt.”

De kindertjes voelden zich heel gewichtig en vonden het fijn, met de mevrouw, die boeken schreef, mee te gaan naar de naaister, om te passen.

„Zie ik er niet uit als een pias?” vroeg Corry, toen ze het bruidstoilet kwam af passen.

„Kijkt u maar eens even in den spiegel,” zei een beetje onthutst om de veronderstelling, de naaister.

„Est-ce toi, Marguérite?” galmde Corry, maar ze moest toch toegeven, dat „de pracht” haar wel flatteerde.

„Mensch, ik ben gewoon een beauty in m’n bruidsjurk! Wat zal dat afvallen, als ik weer in een gewone jurk rond been!”

De elegante costumière had nog nooit zoo’n origineele bruid bij zich gehad en ze lachte een beetje zuur-zoet.

„Zijn de jurken van de bruidsjoffers al klaar?” vroeg Corry.

„Die blijven een verrassing voor je,” zei maatje.

„O, wie weet, hoe de stakkerds togetakeld worden! U geeft ze toch geen kransjes op hun bollen? Dat vind ik zoo Paasch-ossig!”

„Wacht maar af, hoe ’t zijn zal.”

Corry had zich natuurlijk in dien tijd al wel tien keer versproken tegen Lodewijk of Mary en ’t was een gelukje, dat die niet den minsten argwaan

hadden en niet twijfelden aan „het beelderige compleet van beige met den dot van een hoed, een tint lichter,” die Corry hen al eenige malen voor geschilderd had.

„Maar,” zei ze dan, „jullie moogt 't niet van tevoren zien, ik kom in vol ornaat te voorschijn „als de bakkies voor binne.”

De trouwdag kwam. Een stralende Septemberdag, warm als in Juli.

In „de Brem” heerschte al vroeg een groote drukte. Iedereen was gejaagd, behalve de bruid, die in een kimono aan het ontbijt verscheen en — Mary zag het met ware ontzetting aan — even veel boterhammen naar binnen werkte als anders.

Ze vond het bar ongezellig, dat ze allemaal zoo opgewonden deden en eischte, dat er tenminste iemand bij haar bleef zitten. Waarop Walter zich maar over haar ontfermde en een weddenschap met haar aanging, wie de meeste boterhammen op kon.

„Die arme Lodevicus, die uit huis verbannen is, omdat hij zoo noodig z'n bruid moet komen halen!” spotte Corry. „Daze inrichting, zeg!”

„Natuurlijk heeft ie alles en nog wat vergeten en komt hij straks half gedresd naar binnen waaien!”

„Kâ-je denken! de merel heeft z'n bullen ingepakt gisterenavond.”

„O, dan is 't all right!”

„Corry!” riep maatje, „ben je nu nòg niet klaar? Je moet nu heusch boven komen.”

„Vooruit dan maar! O, wat heb ik een slaap! 't Was me hier vanmorgen een herrie in huis! Om zeven uur waren ze al aan het stofzuigen! Nou,

frère, tot straks!"

„Poppetje gezien, kastje dicht!" zei maatje en ze loodsde Corry naar binnen en sloot de deur achter haar dicht.

„Doe jullie nou maar met me wat je wilt!" zei de bruid en liet zich als een ledepop in een stoel neervallen.

„Ik voel me zoo wee!" was 't een half uur later. „Al dat gefrunnik ben ik niet gewend! O, wat ben ik dankbaar, dat ik maar eenmaal de bruid hoef te zijn!"

De chique naaister en haar helpster lieten luchtigjes het wondertje van zijde en kant over haar heenglijden, schikten met liefkozende vingers den sleep.

„Nu de sluier."

„Doet u niet zulke dotten aan weerskanten van m'n hoofd?" vroeg Corry. „Anders ben ik net een wieg!"

„U zult tevreden zijn."

„Vallen er wel eens bruiden flauw?" informeerde Corry.

De naaister keek haar angstig aan.

„Voelt u u niet goed?"

„O, kip-lekker! maar 't kon soms zijn, van 't lange staan."

De naaister keek spinnig, vond de bruid een on-dankbaar wezen.

„Kijkt u *nu* eens in de spiegelkast," zei ze, toen de sluier eindelijk viel, zooals ze het hebben wilde.

Corry deed wat haar bevolen werd en toen ze haar spiegelbeeld aanschouwde, zei ze, en 't was of ze over een ander sprak:

„O, wat beeldig! Hoe heeft u dien sluier zoo mooi kunnen modelleeren? Toch wel fijn, zoo'n witte geschiedenis! Ik zou er best een croquis van willen maken.”

Maatje, die vol ontroering naar haar gekeken had, schoot bij die woorden in een schaterlach.

„Zoo'n type als jij bent, moet er nog geboren worden!”

„Moet ik nu al dien tijd op dat witte laken blijven staan?” vroeg het slachtoffer.

„Ja, tot de auto's voorkomen, juffertje ongeduld.”

Corry dacht, dat er geen einde kwam aan dien morgen en ze vond het een welkome afleiding, dat de bruidsmeisjes door maatje naar binnen gegoocheld werden.

„O, wat schattig!” riep ze uit.

Twee meisjes, van tien jaar, blondjes, in tot op de voetjes vallende jurkjes van zacht-rose tafzijde, op het hoofd kapjes van zilverkant, in de handen van die ouderwetsche, ronde bouquetjes van rose rozen, met stijven witgeschulpten rand er omheen en lang afhangende linten in rose en lila, maakten een knicks voor de bruid.

„Maatje, wat heb je dat weer razend fijn bedis-seld,” zei Corry dankbaar.

Van beneden kwam het sein, dat de auto's voor waren en de bruigom z'n bruidje wachtte.

„Nu voorzichtig aan, bruidsmeisjes,” dirigeerde maatje.

Voetje voor voetje ging de bekoorlijke bruid met haar gevolg de trap af en de kamer in, waar kreten van verrassing opgingen.

Toen voelde Corry zich beloond, voor „de mar-

telingen" die ze boven had uitgestaan.

„Wat ben je een geweldige plug!" zei ze, toen ze haar eleganten bruigom, in zwart jaquet en met hoogen hoed bekeek.

Maar toen ze naar haar vader ging en zijn ontroering zag, de schorre stem hoorde fluisteren:

„Wat lijkt je op je, lieve, onvergetelijke moeder," toen was al haar overmoed weg, de blague, waarmee ze dien morgen „gewoon" had willen zijn, liet haar in den steek en het wit omhuifde kopje even tegen zijn schouder leggend, gaf ze toe aan een ontroering, die ze in zichzelf niet vermoed had.

Als in een film volgden de gebeurtenissen elkaar nu op, het gaan naar het raadhuis, waar de burgemeester hen zelf trouwde en de overleden ouders van den bruigom, waarmede hij zeer bevriend was geweest, in gevoelvolle woorden herdacht, waar alle vrienden en kennissen van de Martensen waren, de dominé, die hun in den echt verbond, ook al tot de oude bekenden behorende, in zijn toespraak tot het bruidspaar alle aanwezigen ontroerde, het déjeuner dinatoire en toen het verkleeden voor de huwelijksreis.

Toen ze in de auto, die hen naar het station zou brengen stapten, werden ze door de achterblijvenden kwistig met rijst bestrooid en Corry verborg zich achter haar man's rug, want de rijstkorrels vlogen door het open portierraampje in haar gezicht.

„Dag! dag! dag!"

Voort ging het, een nieuw leven tegemoet.

NEGENDE HOOFDSTUK.

De bewoners van „de Perelaer” waren van hun huwelijksreis terug.

Corry had gejuicht toen ze alles weerzag, nu in herfsttooi.

Bloed-rood rankte de wilde wingerd om het huis en het latwerk van de pergola leek wel in vlam te staan.

„Wat een weelde!” zuchtte ze. „Waar moet ik het eerste aan beginnen.”

„Maar, liefste, alles is in orde,” zei Lodewijk. „Je hoeft de eerste week zeker geen zorg te hebben voor je huishoudentje.”

„Och, boy, je begrijpt me verkeerd,” ontnuchterde Corry hem, „ik bedoel het doek waar ik mee zal beginnen.”

Hij lachte eens, gaf haar een kus en stapte in z'n wagen om naar stad te rijden.

Corry, nadat ze hem nagewuifd had, holde het huis in, regelrecht naar de keuken.

„Lize,” dit tegen de gediensstige, „denk er aan, ik ga aan het werk, ik wil door niets of niemand gestoord worden. 't Is een gouden dag vandaag en dat licht moet ik benutten.”

„Wil mevrouw dan even de boekjes voor de leveranciers invullen en zeggen wat er vandaag gegeten moet worden?”

„Je doe maar, Lies! Dat weet je zelf wel keurigjes te bedenken, hè? Gedáág, hoor!”

Weg was ze en ze ging op een holletje naar een

van de vele tuinhuisen, die Lodewijk als atelier voor haar had laten inrichten, sleepte er alles uit wat ze noodig had om een doek op te zetten en plantte zich toen onder de linnen parasol op een plekje in den tuin, waar ze het gezicht had op de schuur met het rieten dak, die tusschen het groen lag.

Ze werkte aan één stuk door, en Lize luidde steeds harder de bel, die tusschen een houten standaard bij het huis stond, om haar voor de lunch te roepen.

„Ja, ik kom!” riep ze eindelijk.

Ze moest lachen, toen ze de gedekte koffietafel zag.

„Niks gezellig, zoo in m'n eentje!” dacht ze en ze nam twee broodjes en een glas melk mee naar den tuin, at alles snel op en begon weer lustig met schilderen.

Het was half vier, toen ze moe begon te worden, trek in een kopje thee kreeg en haar werk ging opbergen.

„'t Is niet fraai!” zei ze ontevreden op zichzelf. „'t Lijkt naar niets! Morgen maar weer beginnen.”

In de gezellige boerenkamer stond de thee al klaar.

Wat lusteloos schonk ze een kopje in, dronk met langzame teugjes.

Ze keek de kamer eens rond.

„Bar gezellig,” dacht ze, terwijl haar blik ging langs de schouw met den koperen ketel, die aan een ketting hing, de groote stoelen die ervoor stonden, de haverkist onder 't raam met al het tin er op, het antieke dressoir, de ronde tafel waar

omheen de boerenstoelen stonden, met de kussens, door Maatje en Mary gewerkt, in oud patroon.

„O!” gaapte ze, „wat is het hier genoegelijk, maar ik wou, dat er iemand kwam opdagen.”

Ze stond op, slenterde door de aangrenzende groote kamer, bleef voor alle mooie, oude meubels staan, tuurde naar het kabinet, naar het hoekkastje met het antieke scheepje er op, naar de balustrade waar de mooie Persjes over hingen, sloeg den vleugel open, tikte een paar tonen aan, zette zich in de serre schrijlings op een stoel neer, gaapte weer en eindigde met haar fiets uit het fietshok te halen en de hei op te peddelen.

Het deed haar goed en ze voelde zich weer de oude Corry.

Op den terugweg zag ze een fietser voor zich uit rijden, waarin ze dokter Bremer herkende.

„Hallo!” brulde ze achter hem aan.

Hij keek om, reed haar tegemoet.

„Mevrouw Martens!” begroette hij haar verrast.

„Dokkie de tweede, ga mee naar m'n kluis, drink er thee en speel wat voor me. Ik was bijna overleden van verveling.”

Hij lachte, keek op z'n pols-horloge en:

„Goed, een kwartiertje dan.”

Hij keek haar onder het naar huis rijden wat spottend aan.

„Waarom kijkt u zoo?”

„U is zeker in werk-tenue uitgegaan,” veronderstelde hij.

Corry schoot in een lach.

„Dat is de limit!” schaterde ze. „M'n werkjas! O, wat ben ik blij, dat m'n man het niet ziet!”

Ze vond het niet noodig zich van de jas te ontdoen, toen ze thee voor hem schonk en terwijl ze zich in een club-sessel liet neerploffen vroeg ze:

„Speelt u m'n meligheid weg, dan krijgt u straks nog een kopje.”

„Waarom is u zoo down? Gelukkig getrouwd, een sprookjeshuis...”

„Ik heb vandaag, na vele weken weer eens gewerkt,” zei Corry langzaam. „'t Was snert! Ik ben woest!”

„O, is het dat! Nu, dat zal wel weer in orde komen en buitendien... u heeft nu andere plichten.”

„Dokter! vlieg op! u is hopeloos ouderwetsch. En wat een zedepreekers! O, wat valt die man me tegen!” zuchtte ze.

Hij lachte eens, zette zich dan aan den vleugel, kon den lust niet weerstaan, het mooie instrument even te bespelen.

Hij moduleerde droomverloren en Corry, als een katje in mekaar gekronkeld in den grooten stoel, zat stil te genieten.

De klopper op de huisdeur liet drie onbarmhartig harde slagen hooren.

„Goeie hemel! is dat schrikken! O, dat ellendige ding!” tierde Corry en bleek van schrik holde ze naar de huisdeur.

Mary, de armen vol dahlia's, stond op den drempel.

Het blijde gezicht waarmee ze binnen was gekomen betrok wat, toen ze in de andere kamer dokter Bremer zag, die juist den vleugel sloot.

't Was ook een vreemde situatie, Corry in een werkjas, die er hier en daar uitzag als een land-

kaart, dokter Bremer, die in stee van z'n patiënten te bezoeken, piano voor haar speelde.

„Dat nou net Mary moest komen,” dacht Corry, die de ontstemming voelde.

„Ik heb dien man hier naar toe gesleept,” trachtte ze onbevangen te doen. „Ik was melig!”

„Nu al?” Mary zei het snibbiger dan haar gewoonte was.

„Zijn die mooie bloemen voor mij?” vroeg Corry.

„Ja, je houdt immers zooveel van dahlia's.”

„Je bent een schat! Ik ga ze even in dien Keulschen pot zetten. Schenk jij dan thee en geef dokkie den tweede ook nog een bakkie, want op die voorwaarde heeft hij voor me gespeeld.”

Mary trok bij. Ze moest trachten Corry maar te nemen zooals ze was.

„Nog vijf minuten,” zei dokter Bremer, toen hij het beloofde kopje thee van haar aannam en meteen constateerde, hoe every inch a lady Mary er weer uit zag. Het deed hem prettig aan, na Corry's al te groote nonchalance.

Deze had, terwijl ze den Keulschen pot met water ging vullen, de gelegenheid benut, om even van kleeren te verwisselen en ze kwam te voorschijn in een hel-rooden tea-gown met gouden draken geborduurd.

„O, wat een beeldig ding!” bewonderde Mary.

„In Parijs van Lo gekregen. 'n Engel, hè?”

Dokter Bremer nam nu afscheid, na beloofd te hebben gauw een avondje te komen.

„We moeten wat gezellige jongelui zien op te diepen voor een dansavond,” zei Corry. „Ik heb in tijden niet gehupst! Dokter, trommel een ge-

animeerde bende bijeen."

„Ik zal m'n best doen, mevrouw," beloofde hij.

„Hoe gaat 't met Lize?" informeerde Mary, toen hij weg was.

„Vorstelijk! Ze heeft gisteren aanbiddelijk gekokereld en ze zorgt overal voor. 't Is heusch een pronkepuntje!"

„Je kunt toch niet teveel aan haar overlaten," waarschuwde Mary. „Ze is nog zoo jong en ze is niet àl te precies."

„O," zei Corry en ze voelde weer gaap-neigingen. „Van twee dagen kun je nog zoo weinig zeggen."

„Nee, dat is zoo. Als je maar alles regelt en haar werk precies nagaat, dan heb je een juweeltje aan haar, want ze is gewillig."

„O ja? Zeg, kom je vanavond ook bij Maatje? Wij gaan er heen."

„Ja, Walter en ik komen ook. Wat is 't er een hemeltje geworden, sinds maatje den schepter zwaait. Je vader en dokkie stralen van tevredenheid en wat zien ze er goed uit!"

„Mereltje, heb je 't niet erg stil op de Brem?"

„Och, zoo. We hebben er eerst over gedacht om toch naar Amsterdam te gaan wonen, maar toen puntje bij paaltje kwam, vonden we 't allebei afgrijselijk. We zijn zoo gehecht aan ons lieve, oude huis."

„Ja, maar, 't is veel te groot voor jullie, 't lijkt me zoo eenzaam voor je zoo'n heelen dag in dat groote huis."

„Welneen, de dag is zoo om, er is zooveel te doen, ik verveel me nooit en er komt vaak be-

zoek."

„Komt de geliefde Jannie veel bij je?"

„Ja, nu meer dan een tijdje geleden. Ze is heusch wel lief."

„Een schat, hoor! Vooral tegen mij!"

„Kom, ik ga er van door, ik heb Walti beloofd flensjes te bakken. Jij moet toch zeker ook nog voor 't een en ander zorgen."

„Reken maar!" lachte Corry.

Ze wilde Mary een eindje op brengen, kuierde het tuinhok met haar uit.

„Corry!" Mary's oogen stonden strak.

„Wat is er?"

„Je kunt toch zóó niet door het dorp loopen!" Ze wees op den sierlijken tea-gown.

„O, neen, da's waar ook! Wat een gezanik, dat telkens verkleeden. Nou, gedáág! tot vanavond."

Toen Lodewijk dien middag thuis kwam, vond hij een zwijgzame Corry.

Wanneer hij haar iets vroeg, bleef ze het antwoord schuldig en stelde hij z'n vraag nog eens en op iets luider toon, dan schrok ze.

„Correkind, wat is er? Waar zit je zoo over te piekeren?" vroeg hij.

„M'n werk vlot niet," zei ze triestig. „Ik heb 'n gevoel, of ik nooit meer goed zal kunnen werken."

„Kom, wat 'n onzin. Laat het werk maar eens rusten. Als je er dan na een tijdje aan begint zul je zien, hoe 't weer vlot."

„Ik heb m'n werk al veel te lang laten rusten, dat is de zaak. Ik ben er uit! Dat komt nou van al dat bruiloftgedoe!"

„Je bent een mopperpotje. Zóó ken ik mijn

Corretje nog niet."

„O, je weet niet half, hoe'n naarling ik ben! Als ik niet werken kan, zul je spul met me beleven Loekie! dan word ik een onverdragelijk wezen."

„Dat ben je nu al," lachte hij. „Is me dat een snuit om je heer en meester te ontvangen? Gauw lachen, of ik ga weer naar „de Brem" terug."

Maar het pretje viel niet in goede aarde.

„O, daar zul je gauw genoeg naar terug verlangen. Mary heeft jullie zóó verwend en 't was alles zóó ideaal in „de Brem," daar kan ik toch niet tegen op concurreeren."

„Cor, je bent kinderachtig. Ga je maar gauw verkleeden, dan wandelen we naar het mannenheim. Maatje zal je wel weten op te kikkeren."

„Goeie hemel, alwéér verkleeden! Dat is de vierde maal vandaag. In Parijs bleef ik lekker den geheelen dag in dezelfde jurk, alleen maar m'n werkkie! erover heen bij het werk."

„Ja, in Parijs was alles veel heerlijker, dàt weten we nu al," zei hij een beetje bitter.

„Lootje," ze vleide haar hoofd tegen hem aan. „Itte heeft ve'driet!"

„Malle meid," zei hij verteederd. „Waarom dan?"

„Ik ben aan alle kanten ontevreden over mezelf."

„Een kriebelend geweten, geloof ik," plaagde hij.

„Ja!" viel ze uit. „Mary is m'n geweten! Als *die* hier komt, dan weet ik ineens al m'n tekortkomingen. Ik mag *niet* alles overlaten aan Lize en ik moet *wel* alles zelf regelen en o, Loekie, ik weet het wel, maar 't is zoo moeilijk. Ik snak naar m'n werk en . . . en ik voel *niets* voor al die huiselijke beslommeringen. Wat moet ik nou toch doen?

Zeg 't me nu toch eens?"

„Wat je moet doen," zei hij langzaam en z'n hand streek liefkoozend over haar korten jongensbol.

„Je moet je er aan gaan wennen, Corretje, je tijd te verdeelen tusschen de huishouding en je werk en 't eerste niet als zooiets vreeselijks te beschouwen. Niemand vergt van je, dat je je er heelemaal aan wijdt, maar je zou me toch wel héél blij maken, als je alles zelf regelde en het niet geheel aan Lize overliet."

„Ik zal m'n best doen," zei een berouwvol stemmetje. „Zóó voel ik me toch ook niet voldaan."

De eerstvolgende dagen vermeed Corry haar atelier. Ze vulde nauwgezet de boekjes van de leveranciers in, bepaalde het menu, dekte de tafel, voerde de eenden en schreef iederen avond getrouw haar huishoudboek bij.

Maar, ze kon haar dag met die bezigheden niet vullen en 's morgens om elf uur lag ze al met een mooi boek op de hei, voelde na de koffie alweer behoefte om te gaan rusten en zocht den divan op, waar ze zich met een stapel tijdschriften begroef.

„Dàt houd ik niet lang zoo uit," peinsde ze. „Ik ben langzaam aan het dood gaan."

Ze kreeg meelij met zichzelf. Zin om maatje of Mary te gaan bezoeken had ze ook niet. En 't ellendige was, vond ze, dat die ook niet bij haar kwamen.

Mary zat natuurlijk eeuwig bij maatje! Die twee konden 't zoo aandoenlijk goed met elkaar vinden.

En die saaipiet van 'n Bremer kwam ook al

niet. Bah! wat een vervelend leven had ze eigenlijk. Ze snakke naar Parijs, naar Montmartre, Beaux Arts en, de heele kliek daar!

O, wat hadden ze 't toch dol gehad. Was ze eigenlijk niet stapel geweest, om dat heerlijke leventje zoo gauw op te geven. Hadden ze 't haar niet allemaal afgeraden? Zèlfs maître Brulot had gezegd, dat ze nog best een jaartje kon blijven werken.

Maar zij, met d'r overhoopen kop, had natuurlijk weer doorgehield.

En nou zat ze hier en kon niet werken en ze lieten haar maar alleen en zaten daar bij maatje op een kluitje bijeen.

Warme tranen drupten op de kussens van den divan.

De klopper op de huisdeur viel met een harde bons neer.

„Hemel! visite!” schrok ze en ze droogde haastig haar tranen.

Ze maakte de deur open.

„O! wat gezellig! Zijn jullie daar, engelen! Kom binnen. Ik was net aan het krijten van landerigheid.”

De tweelingen, Elly en Dolly de Geer stapten naar binnen.

„O, Corry, wat heb je 't hier razend gezellig! We moesten in je buurt zijn en konden onze nieuwsgierigheid niet bedwingen! 't Is geen uur om te komen, hè?”

„Kinderen, je bewijst me een weldaad! Je redt me van een wissen dood! Ik had al plan om me in den eendenvijver het leven te benemen!”

De de Geertjes schaterden.

„Je bent me een type!” vond Elly.

„Fijn, dat je niets veranderd bent.”

„Niets veranderd!” brulde Corry, „Ik ben gewoon binnenste buiten gekeerd! Ik lééf voor me huishouden. Ik wéég het vleesch! Ik weet, dat Blauw, de groentenman twee heele centen meer voor een bloemkool rekent, dan z'n collega Boom. Ik word een huissloof en ik heb 'n afschuw van m'n atelier! *Een getrouwde vrouw, mag alleen maar aan haar huishouden denken.*”

„'t Is erg met je!” spotte Dolly. „Je bent 'n beetje melig, lijkt 't me. Waarom zit je ook zoo in huis te bakken?”

„Ik weet, 't niet. Ik geloof, dat ik 'n ziekte onder m'n leden heb. Misschien wel 'n heel erge!”

„Ja, dat geloof ik ook!” schaterde Elly. „Je ziet er uit als Neerland's welvaren! Vooruit! laat ons je heele hebben en houden zien en dan gaan we wat wandelen.”

Corry kikkerde heelemaal op en, ze genoot van de bewondering van het tweetal voor haar huis en have.

„Corretje, je bent een gelukskind,” zei Dolly, toen ze teruggekeerd waren en zich in de serre als poesen in de zon koesterden.

„Ja, dat, bèn ik,” gaf ze toe, „en Lodewijk is zoo'n geweldige schat voor me, maar... 't is hier wel stil, hè? en ik mis wel vreeselijk al m'n gezellige kornuiten van Montparnasse! Zeg, willen we met ons drietjes even naar Amsterdam wippen?” vroeg ze in een van die plotselinge opwellingen, die ze al dien tijd van haar getrouwd zijn

onderdrukt had.

„Bê-je nou heelemaal!” zei onthutst Elly.

„Toe maar,” overreedde Corry, „ik fuif jullie op alles. O, je zult eens zien *hoe* dol 't zal zijn. Juist dit onverwachte is zoo bar genoegelijk. Toe nou, wees nou niet zoo akelig bedachtzaam. We zijn vóór 't middageten weer thuis. Vooruit! moet je niet lang zeuren.”

De zusjes de Geer lieten zich anders niet zoo gauw overrompelen, maar Corry, die ze meer ver-eerden dan een van hun andere kennisjes, wist hen te overreden en voor ze 't wisten, zaten ze in den trein en hadden zoo'n schik in het dolle uitgangetje, dat ze al aan geen bezwaren meer dachten.

Juist op het moment, dat Corry het stoute plan opperde, keek Lodewijk uit de groote open ramen van zijn privé-kantoor en het lokkend zonnetje bracht hem op het idee vandaag eens wat vroeger op te houden en Correkind te verrassen. Hij wilde in den mooien, nieuwen wagen, aangeschaft toen hij ging trouwen, hier of daar met haar heen en een etentje met haar hebben in 't een of ander gezellig restaurant, iets, waar ze dol op was en dat haar heelemaal op zou fleuren.

Dus gaf hij nog eenige orders aan zijn boekhouder en reed blij gestemd naar huis.

Al dien tijd dacht hij er aan, hoe ze zou opspringen van vreugde, dol en uitgelaten zou doen, zooals haar gewoonte was als hij haar met iets verraste.

Bij het hek van de Perelaer gekomen, toeterde hij uit alle macht.

Hij verwachtte Corry uit het huis of den tuin te zien rennen, maar alles bleef stil.

Toen hij den wagen in de garage had gebracht, keek hij door de ramen. Geen Corry te zien. Hij koerste naar het atelier. Dat zag er uit, of er nooit iemand werkte.

Toen naar Lize, die aan het strijken was.

„Mevrouw is een uurtje geleden met twee dames uitgegaan,” berichtte deze.

Lodewijk ging naar de boerenkamer, belde maatje op. Daarna Mary. Neen, ze hadden haar niet gezien.

Hij liep den tuin eens in. Z'n prettige stemming begon te zakken. Hij had zich zooveel voorgesteld van de verrassing.

Hij ging naar z'n werkkamer, probeerde wat te werken, maar z'n blikken gingen telkens door het open raam naar het witte hek, waardoor hij hoopte Correkind te zien binnen komen.

Maar die amuseerde zich vorstelijk.

Ze hadden eerst gewinkeld, alle groote modemagazijnen afgeneusd, schoenen gekocht, herfsthoedjes gepast en Corry, die in een van haar uitgelaten buien was, had iedereen doen schateren.

„Nou gaan we fijn ergens zitten, waar muziek is,” stelde ze voor.

„Kunnen we dat doen, zonder heer?” vroeg bedachtzame Elly.

„Vlieg op, buitenknol! Je bent van een eeuw terug, zeg!” en Corry troonde hen mee naar een van die mondaine café's waar 's middags gedanst wordt.

„Drie thé's complets,” bestelde Corry. „Dat is

hier je reinste zaligheid," lichtte ze toe.

„'n Razend gezellige sfeer," vond Dolly.

De violist van het strikje kwam naar hun tafeltje, bleef er voor staan en kweelde een sentimenteel wijsje, waarbij hij smachtend naar Corry keek.

De zusjes de Geer schoven onrustig op hun stoel heen en weer, keken tersluiks of de menschen rondom hen dit vervelende doen van den violist niet dwaas vonden.

Maar niemand lette er op, alles zoemde door elkaar, at en dronk.

Corry, zoo rustig of er geen violist kwijnend voor haar stond, genoot van de thee en verschalkte de verschillende zoete zaligheden, die in verscheidenheid uitnoodigend voor haar stonden.

„Merci," zei ze, toen de vioolsolo ten einde was en ze keek achteloos langs de violist heen.

„O, Corry, wat eng was dat, die man die daar maar bleef spelen. Ik wist niet, waar ik naar toe moest kijken," zei Dolly.

Drie heeren, aan een tafeltje naast ze, hadden al eens naar hen gekeken, samen wat gesmoezeld en toen de eerste maten van een Valse Boston weerklonken, stonden ze op en bogen voor het drietal.

„Gos nee!" zei onthutst Elly.

„Toe nou," fluisterde Corry, „wat hindert dat nou. Ze doen 't allemaal in stad. Wees nou niet zoo'n hei-kneuter!"

Maar Elly bedankte en bleef alleen achter, toen Cor en Dolly lachend en pratend hun danseurs volgden.

Ze voelde zich onbehagelijk en de pret over het

onverwachte uitstapte begon te verminderen.

Hoe had ze ook zoo stom kunnen zijn om toe te geven. Dergelijke dingen doe je niet. *Zij* waren nu eenmaal niet zoo hyper-modern. En Corry, als getrouwd vrouwtje, moest zooiets toch ook niet doen. Wat zou Lodewijk er wel van zeggen? O, ze wou, dat ze weer thuis was.

Ze keek op haar horloge-armband. Al half zes! Afschuwelijk! Ze kwamen veel te laat thuis!

Toen Cor en Dol, warm en vol pret aan het tafeltje terug kwamen, ontving Elly hen met de mededeeling, dat ze direct moesten opstappen, want dat ze anders alleen ging.

„Is 't al half zes?” vroeg Corry één en al verbazing. „Weet je wat, ik bel Lo even op, dan kunnen we met hem in den wagen terug. Dat ik daar niet eerder aan dacht!”

Maar op kantoor vertelden ze haar, dat de patroon al vroeg was terug gegaan.

„O, hemeltje!” schrok ze. „Wat een baldadige toevalligheid!”

„Dat heb je er nu van,” zei stroef Elly.

„Als de fiedelewip naar huis, kinderen!” zei Corry en ze was plotseling één en al activiteit. „Ik zal den wind wel van voren krijgen!”

„Dat komt je dan ook echt toe,” lachte Dolly. „En denk er om, *jij* hebt ons verleid! We voeren het gewoon als excuus aan thuis.”

„Toe maar, ze zullen me wel uitkrijten! Glad maling aan, hoor!”

Maar Corry was van binnen niet zoo rustig als het uiterlijk liet aanzien.

Kassian Lo! Waarom zou hij vroeg terug zijn

gegaan? Misschien voelde hij zich niet zoo prettig. Vanmorgen had hij er ook niet te best uit gezien. Jakkie, wat duurde die reis lang! En 't was waarachies al bij half zeven! Ze kon niet vóór zeven uur thuis zijn. Stom, dat er ook zoo weinig treinen naar dien vervelenden uithoek gingen!

„Ik geloof, dat je nu zelf in den knoei zit,” plaagde Dolly.

„Bê-je mal schaap! 't Was toch dol gezellig! Of niet?”

„Ja, *ik* vond het razend leuk. Zeg, die danseur van mij, zag je hoe mal die z'n eene schouder optrok onder het dansen?”

„Ja, hij kronkelde zich als een aal en ik was doodsbenauwd, dat hij je, net als een slang om z'n prooi, al dansende mortibus zou drukken.”

„Die van jou was veel leuker.”

„Een dot gewoon! En zoo'n onderhoudend causeur! Hij zei twee keer, dat er zoo'n goede ventilatie was. Verder zweeg ie!”

Corry deed gewild vroolijk. Hoe dichters ze bij huis kwam, hoe onrustiger ze werd.

„Ik wou, dat ik m'n enkel verstuikte, of van de treeplank kuukelde en een gat in m'n bol viel. Zou lieve Lo direct één en al zorg voor me zijn,” dacht ze.

Maar noch 't een, noch 't ander gebeurde en na een vroolijk afscheid van de zusjes liep ze met het hart in de schoenen Perelaerwaarts.

„Oe — oe — hoe!” riep ze. Het was de gewone kreet, waarmee ze haar man verraste als hij zat te werken en zij van een wandeling thuis kwam.

Lodewijk, die in de boerenkamer onrustig heen

en weer liep, hoorde den kreet en een zucht van verademing ontsnapte hem.

Maar hij ging haar niet tegemoet.

Corry, het ondeugende hoofd door de halve deur stekend, pruilde:

„Hoor je me niet? Ik roep al een half uur oe — oe — hoe!”

De tafel stond gedekt en de groote staande klok wees zeven uur.

„Waar ben je zoo lang geweest?” vroeg hij, terwijl hij haar mantel af nam.

„Ik was naar Amsterdam met de de Geertjes. Ik heb je nog opgebeld, maar je was al weg.”

„Ja, ik ben al om twee uur weggegaan, ik dacht je te verrassen.”

„O, daerest!” zei ze berouwvol. „Hoe ellendig! Maar dat kon ik toch niet weten.”

„Had je boodschappen te doen?”

Daar kwam het! Corry voelde het naderen en ze vreesde het.

„Och neen, niet bepaald. We hebben 'n beetje gewinkeld, naar een najaarskiepie gekeken. Leuk, zoo'n beetje rond te hannessen in stad.”

„En heb je je daardoor zoo verlaat?” vroeg hij streng, want hij voelde iets, dat minder onschuldig was dan hoedjes koopen.

„Zeg, doe niet zoo frikkerig!” viel ze uit. „Ik ben geen kind van twaalf, dat zich laat kapittelen.”

„Willen we aan tafel gaan?” vroeg hij koel.

„Neen, ik heb geen eetlust! Ik heb een uitgebreide thee genoten! Nu weet je 't.”

Ze wilde haar hoed en mantel meenemen en naar boven gaan.

„Corry,” zei hij en z’n beheerscht gezicht zag bleek, „gedraag je niet als een bakvisch. Lize heeft lang genoeg gewacht met opscheppen, *nu* wordt er gegeten.”

„Ik moet me even opknappen,” mompelde ze.

Toen ze beneden kwam had Lize de schalen op tafel gezet en zat Lodewijk reeds aan.

Het maal werd zwijgend gebruikt, alleen als Lize binnen kwam, begon Lodewijk een gesprek.

Hetgeen niet voorkwam, dat Lize bij zichzelf constateerde: „ze hebben mot!”

Toen het maal geëindigd was, Lize de tafel had afgenomen, zei Lodewijk, en z’n stem klonk stroef:

„Kom je even in de serre zitten? Ik heb je iets te vragen.”

Corry, onwillig, slenterde bungelig achter hem aan.

„Wat heb je vanmiddag uitgevoerd, nadat jullie hoeden hebt gekocht? Ik wil het graag weten, Corry.”

„Je *mag* het weten!” zei ze uitdagend. „We zijn fijn naar een dancing geweest! ’t Was er dol. ’n Engel van ’n strijkje en ’n hoop mensen. Zalig!”

„Naar een dancing! En... en heb je daar gedanst?”

„Natuurlijk! Je gaat toch niet naar een dancing om toe te kijken. Wat zou dat dan?”

„Corry, je schijnt niet het minste begrip te hebben van wat een getrouwde vrouw wel of niet mag. En als je ’t dan niet weet, dan...”

„Hou op, frik! Sergeant-majoor!” riep ze nijdig. Zoo heb je Mary ook gedresseerd, hè? Daarom is

ze vaak zoo'n ouderwetsch begijntje!"

„Corry!" Hij was aan 't einde van z'n beheersching.

„Ja, Corry! Corry! En ik zal je dan maar zeggen, dat ik iederen keer weer naar Amsterdam zal gaan als ik me hier ongelukkig en naar voel."

Zijn bleek gelaat pijnigde haar en ze had hem wel berouwvol om z'n hals willen vliegen, maar Corry was nu eenmaal op hol geslagen en dan draafde ze door, zag ze geen goed of kwaad meer, net als een jong paard, dat nog niet gewend is aan den nieuwen meester.

Lodewijk was diep gegriefd. 't Was niet bij hem opgekomen, dat Corry zich in hun heerlijk nestje niet gelukkig zou kunnen voelen. Met zooveel liefde had hij alles uitgezocht, zooals hij dacht, dat zij 't graag had.

O, hij had wel vooruit geweten, dat zijn leven met Corry geen onbewogen meertje zou zijn, het alles heel anders zou gaan als thuis bij de merel.

Maar had niet juist dat vrije, ongedwongene van Corry, dat heel andere in haar wezen hem zoo machtig aangetrokken?

Een Corry, die zich echter na een maand al zóó zou vervelen, dat ze afleiding buitenshuis ging zoeken, had hij zich niet gedroomd. Wel een grillige Corry, vol spontane opwellingen, een heerlijk natuurkind, dat alleen maar af en toe eens geremd moest worden.

Hij streek vermoeid met z'n hand over het voorhoofd en Corry's hart kromp ineen.

Had ze nu maar naar hem toegegaan, even zachtkens over z'n hoofd gestreken...

De klopper viel op de deur neer.

„Visite!” zei Corry opgelucht. „Wie zou het zijn?”

Ze holde naar de voordeur.

„Dokter, u? Wat genoegelig! Komt u een beetje hannelsen?”

Dokter Bremer, z'n fiets voor het huis zettend, trad binnen.

„Ik kom me eindelijk van m'n belofte kwijten. Schikt 't meneer en u, of was u van plan uit te gaan?”

„Nee, hoor! We zaten net als twee dooije mus-schen bij elkaar. 't Is gewoon een uitkomst, dat u is gekomen.”

Dokter Bremer voelde direct de stemming die er was, verwenschte het onzalige moment, dat hem op het idee had gebracht de jongelui te gaan be-zoeken.

Lodewijk, een en al hoffelijkheid, zette sigaren neer, plantte hem in een grooten stoel, deed alles om hem op z'n gemak te zetten.

Corry, toch uit d'r evenwicht, deed jongensach-tiger dan ooit.

„Geef me een sigaret, Lo! Je vergeet me maar altijd. Ik smacht naar een rookertje.”

Lodewijk schoof haar de sigaretten toe.

Op den rand van een groote clubfauteuil ge-zeten, dampte ze uit alle macht.

„Dokter Bremer heeft zeker nog geen thee ge-dronken,” gaf hij haar een wenk.

„O, ja, da's waar ook. Uit louter gelukzaligheid, dat er tenminste één sterveling komt opdagen, ver-gat ik te schenken.”

Met een sprong was ze van den stoel en de sigaret tusschen haar lippen, begon ze thee te schenken.

„Dokter,” zei ze nonchalant, terwijl ze met het theeblaadje naar hem toe zeilde, „er is een rivier onder uw kopje, niet zoo héél erg, hè? bij het tweede zal ik beter oppassen.”

Lodewijk ergerde zich groen. Waarom had ze niet even een ander schoteltje er onder gezet?

Ze stak een tweede sigaret op, blies prachtige nulletjes de lucht in.

„Dokter! waar blijft die beloofde dans-avond?” vroeg ze.

„Heb ik u iets beloofd, mevrouw? Dat herinner ik me niet.”

„Toen u dien middag bij me was, vroeg ik u een dansavond in mekaar te draaien. Weet u niet meer?”

„U vroeg,” lachte hij, „maar *ik* beloofde niets. Ik heb 't de laatste twee weken heel druk. Er zijn 'n boel zieken op het dorp en dit is eigenlijk de eerste rustige avond.”

„Dan dansen we vanavond,” besliste ze. „Ik bel even 'n paar lui op. Zalig! Wie zullen we vragen? De de Geertjes en de Kaanter's, dat leuke stel en, hoe heet ie ook weer, hij danst hemelsch, Hans Forster. Als ze nu maar thuis zijn! Eenig, zoo'n geïmproviseerde huppel-partij! Ik bel ze even op.”

Dokter Bremer voelde zich zeer onbehagelijk en nam zich voor, de eerste drie maanden niet in de Perelaer te verschijnen.

„Als je Hans Forster inviteert, wil je z'n zuster zeker wel mee vragen,” zei kort Lodewijk.

„O, die lieveling van jou? Goed, hoor! Ze zal 't wel niet comme il faut vinden, dat ik haar op een hos-avond vraag, terwijl ik nog niet „ontvang” maar dat juffert niet!”

„Mevrouw, zouden we het niet tot een anderen avond uitstellen,” probeerde dokter Bremer den toestand te redden. „Ik geloof, dat Mary ook niet kan komen, ze heeft club-avond.”

„Koek en ei!” dacht Corry spottend. „Hij noemt 'r Mary!” en hardop zei ze:

„O, maar da's geen bezwaar. Mary is toch niet erg dol op dansen.”

„Maar ze zou 't wèl aardig vinden om er bij te zijn als je een gezellig avondje geeft,” zei Lodewijk en z'n stem klonk wat scherp. „'t Lijkt me ook beter, dat je zooiets doet als je je invitaties wat vroeger in zee kunt sturen.”

De toon irriteerde haar. Zoo had hij nog nooit tegen haar gesproken. Ze werd gewoon behandeld als een klein kind, dat terecht gezet wordt. En die vervelende dokter deed ook al zoo afgemeten. Die was natuurlijk wèg van Mary en beklagde Lodewijk, dat ie met zóó'n vrouw opgescheept zat. O, ze kon wel grienen! Maar nou juist zou ze ze vragen.

En Lodewijk's woorden negeerend, belde ze de verschillende menschen op.

„Elly en Dol komen niet,” kwam ze even later binnen, „die hebben zeker straf voor hun glippertje van vanmiddag. Maar Els en Henk en Hans Forster komen. Ze vinden 't dol! Ik ga even 'n dansgewaad aantrekken, in die dikke sjobbes kan ik niet rond huppelen. Ik ben zoo terug.”

In een ommezentje was ze weer beneden en ze zag er uit als een klein duiveltje, in een avondjurkje van vuurroode crêpe georgette, met een losse slip om den hals geslagen, die met een rood fluweelen bloem was vastgehecht.

„Vooruit, mannen, helpen!” dirigeerde ze hen. „Over een kwartiertje zijn ze er. Lo, help even het kleed oprollen en dokter, zet u de stoelen aan den kant. De gramfoon hier in dien hoek. De lamp naar boven. Fijnsmans! de boel komt voor elkaar. Wat moet ik ze te drinken geven Lo? Maak jij even wijnflesschen open?”

Ze marcheerde naar de keuken, gaf bevelen aan Lize en toen de gasten kwamen was alles klaar en het gastvrouwkje in een zoo vroolijke stemming, of er geen wolkje aan den hemel was.

„Wat een knal-idee van jou, om zoo hoop-stoop een dansfuij in elkaar te timmeren,” zei Els Kaanter. „Net iets voor jou!”

„Ja, heugst origineel,” beaamde Hans Forster. „M'n zuster laet zich excuseeren. Gaen we dansen, mevrouwjtje? De eerste cherleston met u.” Hij boog voor Corry.

Dokter Bremer leidde Els Kaanter ten dans, haar man en Lodewijk bleven praten.

„Jammer, dat we zoo weinig dames hebben,” zei Corry.

„Jemmer!” zei hij verontwaardigd, „Ik vind 't zaelig! Nu heb ik steeds het veurrecht om met u te dansen.”

„Hè, klier!” dacht Corry en ze keek wrevelig naar het ineengeperste mode-kereltje dat er zoo weinig mannelijk uit zag.

Lodewijk keek hem na, toen ze langs hem gingen en hij ergerde zich aan de belachelijke wijze waarop het modieuze kereltje met z'n vrouw danste.

Corry lachte juist op dat moment luidkeels en het gaf den indruk of ze zich kostelijk amuseerde.

De tweede dans deed ze met dokter Bremer en Lodewijk danste met mevrouw Kaanter.

„Zoudt u „de Brem” niet nog even opbellen,” stelde de dokter voor. „Mary en Walter hebben misschien wel zin om nog een tijdje te komen. Mary's clubkinderen gaan al om negen uur weg, herinner ik me.”

„Wat is u aandoenlijk goed op de hoogte,” spotte Corry.

Ze hoopte hem verlegen te maken, maar hij keek haar ernstig aan en zei:

„Ik kom er zoo vaak, natuurlijk ken ik hun gewoonten dan. Mevrouw Martens, u moet me geen bemoeial vinden, maar waarom komt u zoo weinig op de Brem?”

„Ze zien me daar liever niet, dan wel en buitendien, er komt bijna nooit iemand bij mij. Voor Maatje besta ik ook al niet meer.”

„Maatje heeft het zóó druk met haar beide pleegkinderen. Uw vader en dokkie hebben heel wat zorgen noodig en zoo vol toewijding als ze hen verzorgd. Ik heb 't nog zelden zoo gezien. Ze is een van de liefste vrouwen, die ik ken.”

„En Mary dan?” plaagde ze.

„Mary? Die kon een dochter van maatje zijn. Die kan zich zelf ook zoo heelemaal wegcijferen en alleen maar denken aan wat ze voor anderen kan doen.”

Het was olie op 't vuur en Corry's ontstemming werd hoe langer hoe grooter.

„Ja,” viel ze uit, „en nou zitten die brave engelen zeker dag in dag uit bij elkaar en roepen ach en wee over Corry, die uithuizige slons van 'n vrouw, zoo héél, héél anders dan lieve maatje en Mary, moeder en dochter!”

„Wat is u vanavond nerveus! Scheelt er iets aan?”

„Ik nerveus? Dokter, hoe kom je er bij! Ik amuseer me schoon en ik ben in een fluweelige bui!”

Hij dacht er het zijne van en was blij, toen de dans ten einde was en hij bij Lodewijk kon gaan zitten.

„Corry!” riep Els Kaanter, „kom even rustig zitten. Ik kàn gewoon niet meer!”

Corry was juist bezig voor Hans Forster een apachendans te demonstreeren, zooals ze dien in Parijs gezien had.

„Admirèbel!” moedigde Hans haar aan en Corry, hoe langer hoe overmoediger, danste als een waschechte apachenmeid.

„Corry!” Lodewijk's stem beefde. „Houd op met dat onzinnig gedans!”

Het hoofd uitdagend achterover, de armen op de borst over elkaar geslagen, zóó keek ze hem spottend aan.

De gasten wisselden blikken van verstandhouding en Lodewijk voelde het.

Daar sloeg de klopper op de huisdeur.

„Dat zal Mary wel zijn,” Corry zei het hoonend.

Maar 't was Walter, die nog even kwam op-

loopen en heel verbaasd was de familie aan het dansen te vinden.

„Je hadt me wel eens kunnen inviteeren, schoone-zus!” plaagde hij.

„Je komt anders ook niet,” zei ze stug.

„Ik heb nogal veel tijd! Ik zit voor een miserabel tentamen en werk, dat de stukken er af vliegen.”

Corry ging bij hem zitten.

„Mary heeft 't zeker ook te druk,” zei ze verbeten.

„Zeg es, mevrouw Martens, de liefde kan niet van één kant komen. Jij verschijnt ook nooit. Maatje klaagt steen en been.”

„O, missen ze me nog, de engelen. Valt me nog mee van ze.”

Walter keek haar eens oplettend aan.

„Wat is er met jou, Correkind?”

De hartelijke toon maakte haar direct week en ze kampte met opkomende tranen.

„Ik ben zoo'n ellendelaar, Walti,” fluisterde ze.

„Dat heb ik in de gaten. En Lodevicus ziet er ook niet fleurig uit. Waarom heb je hier zoo'n bende? En die vervelende Hansje! Laat ze opkrassen, dan kunnen we eens samen parlefinken, meisje.”

„Walti, ik ben zoo'n nietsnut. Ik kan niet meer schilderen en voor het huishouden deug ik ook niet en ik maak Lo dóód en dóód ongelukkig.”

„Och, cheer up, malle Mie! je hebt 't te kwaad met den omkeer in je leven en daar moet je even tegen op vechten. Komt allemaal best in orde, mevrouw Martens! doe nou maar niet zoo overmoedig en steigerend, want daar meen je toch

Ademloos volgde ze het zwarte krijt, waarmee Corry haar schets begon.

geen klep van. En ga nou asjeblijft niet grienen, want je gasten denken vast, dat zich een drama op de Perelaer afspeelt. Snuit je neus en zit niet zoo onaesthetisch te snuffen!"

Corry, half lachend, half huilend, zocht naar haar zakdoek.

„Walti, geef me even je zakdoek, ik vind den mijne niet."

„Die zal wel ergens op den grond zwerven," lachte hij, terwijl hij haar zijn zakdoek gaf. „Als je bij ons bent geweest, vindt Mary steevast een van je miniatuur neus-doekjes. Maar den laatsten tijd vond ze er geen een meer!"

„Denk je heusch dat 't door de overgang komt?"

„Wat? Je natte neus?"

„Hè, mispunt, je weet wel wat ik bedoel."

„Natuurlijk. Niets anders. Jij, met je rijke fantasie, hebt je heelemaal ingebeeld, dat je nergens voor deugt en eigenlijk een dood ongelukkig schepsel bent, dat heel noodig afleiding moet hebben, nu je ver van je Montmartre-kornuiten bent, anders sterf je van verveling."

„Walti, je *moet* psychiater worden."

„Dat zeg ik toch altijd. Ik voel onmiddellijk waar 't kwaad zit in 's menschen hersènpàn!"

Hij vertelde haar niet, dat hij een uur geleden Elly de Geer had gesproken, die hem vertelde van hun escapade naar de stad en hoe ze Corry dien middag eerst landerig en daarna overmoedig hadden gevonden.

„En zou je me nu niet eens wat te drinken geven en je verder aan je gasten wijden?"

„Toe, helpen jullie me toch een beetje. Maatje

en Mary hebben me zoo geniepig in den steek gelaten, juist nu ik ze zoo noodig heb."

„Ik denk, dat de brave zielen je liever je eigen boontjes laten doppen en daar hebben ze groot gelijk aan. Denk maar eens over je gedrag van den laatsten tijd na, Coriolanus en kijk dan eens waar de fout ligt."

Ze keek berouwvol en verslagen.

„Je bent zoo'n kostelijk nummer, Correkind, tracht jezelf weer te vinden en... raspeerdje, probeer in 't gareel te loopen! En gééf me nou wat te drinken en snuit m'n zakdoek niet heelemaal nat!"

Corry danste dien avond niet meer, hoeveel moeite Hans ook deed om haar tot dansen te krijgen.

Ze was dolblij, dat eindelijk, om twaalf uur, de gasten naar huis gingen.

Lodewijk zag er bleek en vermoeid uit.

Corry zag het en 't deed haar pijn.

Hoe gezellig hadden ze 't kunnen hebben, Lo vroeg thuis, een zalige, zonnige dag en nu?

Ze ruimde de glazen op, liet in haar nervositeit een van de mooie kristallen glazen vallen.

„Scherben sind Glück!" zei ze verlegen lachend.

„Laat 't Lize morgenochtend liever doen," zei hij koel.

Ze wilde juist een snibbigen uitval doen, toen ze zag, hoe hij met de hand over het voorhoofd streek, een beweging, die ze van hem kende, als hij oververmoeid was.

„O, wàt moet ik doen," dacht ze, „hij is zoo moe en ik wil zoo graag nog even met hem praten."

Maar Lodewijk liet er haar geen tijd voor en

ging naar boven.

De volgende dagen was er een ongewone en onaangename sfeer in de Perelaer.

Lodewijk was stil en teruggetrokken en Corry, na allen overmoed en onverschilligheid van de vorige dagen, was nu verlegen en vreemd.

Verschillende keeren stond ze op het punt, om op de leuning van zijn stoel te gaan zitten en haar berouwvollen bol tegen zijn wang te vlijen. Maar hij stond in die dagen zoo ver van haar af.

„Ik kan niet tegen dien ijsberg op,” huil-snikte ze, toen Lodewijk op een morgen vertrokken was en ze lang den wagen had nageöogd.

„Wat moet ik beginnen? Ik ga maar eens naar Mary,” besloot ze.

Toen ze op „de Brem” aankwam, hoorde ze daar, dat juffrouw Mary niet thuis was.

„Tsjonge, jonge, die is al vroeg uit!” spotte ze in zichzelf. „Niks huishoudelijk!”

Ze slenterde den weg op naar dokkie's huis.

„Zou ik? Eigenlijk moest ik 't niet doen. Ze komen haast nooit bij mij.”

Toen ze voor het huis stond, liet ze den schellen roep hooren waarmee ze haar komst gemeenlijk annonceerde.

Twee mannenhoofden gluurden door de gordijnen.

„Dag ontaarde vader,” kwam ze naar binnen gestapt. „Leven jullie nog?”

„Hetzelfde kunnen we jou vragen, kindje,” zei vader zacht.

„Ik heb me huishouden!”

Dokkie lachte cynisch.

„Weet je al, hoeveel een bloemkool kost?”

plaagde hij.

„Vijf en veertig spie en dan is ie nog niet eens vast!”

„Allemachtig, je valt me mee.”

„Waar is maatje?”

„Die is met Mary aan het wekken,” zei haar vader. „Ga ze maar wat helpen.”

Alle zon was plotseling uit Corry's gezicht geweken.

Had ze 't niet geweten! Die waren natuurlijk weer bij elkaar. Ze had grooten lust om 'm maar weer te piepen.

„Maatje zal blij zijn, dat je weer eens verschijnt, ga maar gauw naar haar toe.”

„Och, ze kunnen me missen als kiespijn, denk ik.”

„Corry, kom eens bij me,” zei dokkie. „Laat me je pols eens voelen, je bevalt me niet.”

„Zie ik er slecht uit? Ik verval als sneeuw voor de zon!”

Dokkie, heel ernstig, voelde haar pols.

„Steek je tong eens uit, mekind.”

Corry liet een ferm, rood, lap zien.

„Een bitteren smaak in je mond?”

„Heelemaal niet,” zei ze verwonderd.

„Vreemd!” Z'n ondeugende oogen tintelden.

„Ajakkas, wat doet u griezelig. Wat scheelt me dan?”

„Je hebt... een tikje... Febris Jalouzitica en dat gaat gepaard met een bitteren smaak,” lachte hij.

„Die zit, meisje!” lachte haar vader.

„Wat zijn jullie geestig!” zei een beetje in haar wijk geschoten, Corry. „Nou, ik ga maar eens

naar de Weckerlingen!"

Ze stevende keukenwaarts.

„Wat een beweging!" hoonde ze, toen ze binnenkomend, maatje en Mary in witte jassen met talrijke flesschen en gummiringen in de weer zag. „En wat een weeïg zoete lucht hangt hier!"

„Kindje," begroette maatje haar met een hartelijken kus. „Gezellig, dat je er bent. We zijn gauw klaar. Blijf je een boterhammetje bij ons eten? Mereltje blijft ook."

„Twee dochters is teveel," viel Corry uit.

„Dan zal ik wel verdwijnen," zei Mary.

„Correkind, doe niet zoo idioot. Je hebt nu lang genoeg geboudeerd, ondeugend nest," zei luchtig maatje.

„Waarom lieten jullie me zoo in den steek!" barstte Corry plotseling in een huilbui los.

„Lieve schat," zei maatje, terwijl ze het weerbarstige hoofd vast tegen haar witte jas aandrukte. „Je was den laatsten tijd zóó onaardig. 't Leek me heusch beter te wachten tot je weer eens jezelf werd."

„En Mary, die engel van goedheid, was 't natuurlijk roerend met u eens, die vermeed ons huis ook maar."

En toen Mary hier niets tegen inbracht, snauwde Corry:

„Waarom kom jij nooit en zit je eeuwig bij maatje? Je doet maar alsof er geen Corry bestaat."

„Ik heb eenige keeren toen ik bij je was den indruk gekregen, dat je me liever niet ziet en in de veronderstelling was, dat ik alleen maar kom om te kijken of alles wel goed gaat in je huis-

houden en ik verzeker je, dat dit niet in m'n bedoeling lag."

„Och, ik ben een naarling! een ontevreden schep-sel en die arme Lo zal het wel vreeselijk betreuren, dat hij zóó'n vrouw heeft getrouwd," snikte ze en dan opeens met een schrik: „Waar zijn jullie gediensstigen?"

„O, die zijn boven bezig, stort jij gerust je hart maar eens uit, liefje."

Dàt was weer de oude maatje's toon en Corry, als een poes, wreef zich dicht tegen de witte jas aan.

„'t Was allemaal zoo vreemd in het begin, zoo heel anders dan m'n vrije leventje van vroeger. Ik moet nu in het gareel loopen en u weet wel van vroeger, maatje, dat kàn ik niet! En met m'n werk ging het ook al niet meer. Gewoon een wan-hoop! Nou en toen ben ik de dolste dingen gaan doen en er is nu zoo'n vreeselijke afstand tusschen Lo en mij. 't Kan nooit meer goed worden, *nooit* meer!"

Maatje en Mary wisselden oolijke knipoogjes.

„Kom, kom, overdrijf niet zoo, opgewonden standje! Je ziet nu zelf in, dat 't een onhoudbare toestand is en je hebt ook zelf gevonden, wat er de oorzaak van is. Je zult heusch wel een weg vinden om alles weer te krijgen zooals 't was toen jullie pas getrouwd waren. Ik ken mijn Corretje, ze moet het allemaal even uitvechten en dan pas krijgt Lo een vrouwtje zooals hij zich z'n Corre-kind gedroomd heeft."

„Geloof jij dat ook, Mary?" vroeg Corry, de be-traande oogen naar haar schoonzus opgeheven.

„Ik weet het heel, heel zeker” zei deze hartelijk. „Misschien maakt ieder jong vrouwtje wel zoo'n tijd door waarin ze haar evenwicht voor een kort poosje kwijt is.”

„Merel, schattebout, je steekt me een heel dozijn riemen onder m'n hart. Toe, ga met me mee naar huis. Ik drink iederen dag in m'n eentje koffie, ik vind 't zoo bar genoegelijk een gezicht over me te hebben als ik m'n „bammetjes” naar binnen werk.”

Een knipoogje van maatje deed Mary onmiddellijk besluiten mee te gaan.

Op de Perelaer werd ze in een grooten stoel bij de schouw geplant en ze mocht „geen vin verroeren.”

Corry dekte gezellig, met mooigerand tafelgoed en het fijne ontbijtservies, dat niet iederen dag gebruikt werd en bloemen op tafel.

Ze stond helle-angsten uit, dat ze iets niet goed zou doen, want 't was totnogtoe *niet* haar dagelijksch werk geweest.

Mary zat stil en blij toe te kijken.

Toen ze aan tafel zaten, de zon genoegelijk door de kleine glas- in- lood ruitjes tuurde, de eenden kwaakten, stak Corry plotseling van wal, vertelde Mary alles van haar onzinnig gedrag en de verkoeling tusschen Lo en haar.

„Mary, wijze engel, op wie ik dood en dood jaloersch was, zeg me toch eens wat ik doen moet? Ik *wil* zoo graag anders worden, toe help me een beetje.”

„Dat zal ik, als ik kan,” zei Mary, die alle oude sympathie voor haar terug voelde komen. „Weet je

wat je moest doen, Corretje? Je moest voor Lo twee groote portretten maken van vader en moeder. Hij heeft niets anders, dan die kleine portretten."

„Mary!" Ze keek verheugd op. „Zou ik dát kunnen?"

„Natuurlijk. Heb je niet een bijzonder mooi portret van je vader gemaakt? Wie het ziet is er verrukt over."

„Ja, maar toen kon ik nog teekenen."

„Loop heen! je kunt het nog en als je *nu* begint wordt het veel beter nog, omdat je het doet voor Lo."

„Kind, ik ga het vanmiddag direct probeeren. Toe, lieverd, blijf bij me zitten als ik den opzet maak."

„Best! en ik kom iederen dag kijken en je zeggen, *hoe* precies de trekken waren. O, wat zal Lo gelukkig zijn!"

Heel stil zat Mary dien middag in het atelier, toen Corry, naar de foto van hun moeder, de pastel opzette.

Ademloos volgde ze het zwarte krijt, waarmee Corry haar schets begon.

„Het wordt goed," zei Mary telkens weer. Zwijgend, met een kleur als vuur werkte de jonge vrouw door.

Na twee uur zonder ophouden gewerkt te hebben, zei Corry blij:

„Het wordt goed, mereltje, ik ben er nu niet bang meer voor."

Vier dagen achtereen kwam Mary op de Pereaer. Al wat ze aan verstelwerk had, werd meege-sleept en zoo zat ze uren lang te zwijgen, met

alleen af en toe een korte op- of aanmerking.

Op het einde van den vierden dag stond ze fel bewogen voor de beide portretten, die leefden.

„Je hebt jezelf overtroffen, Correkind,” zei ze en haar stem klonk ontroerd. „Ik kan Lo er om benijden. Het is of ze naar het leven geschetst zijn.”

Corry, dol gelukkig, beloofde: „Als jij trouwt, lieverd, zal ik probeeren voor jou pastels te maken, die je ook bevredigen.”

Mary lachte een half verlegen, half schelmsch lachje.

„Kind, wat is er?” vroeg Corry, die, zooals ze naderhand beweerde, rook, dat er een geheim in de lucht zweefde.

„Weet wat je belooft, Corretje,” zei Mary en heel haar lief, vredig gezichtje werd met een blos overtogen.

„O, er is wat! Zeg het me! Ik sterf van nieuwsgierigheid. Wie is het?”

„Kun je 't niet raden?”

Corry dacht even na, liet de kennissen-rij van Mary de revue passeeren.

„Ik weet het! Dokkie twee natuurlijk!”

Mary knikte.

„Goeie genade, wat een stiekemerds zijn jullie toch,” zei Corry 'n beetje boos. „Dat is maar allemaal achter me om gegaan.”

„Vlieg nu niet direct weer op. Hij heeft me pas gisteravond gevraagd en we wilden jullie vanavond het heugelijk nieuws komen vertellen.”

„Wist maatje het?”

„Zou je me nu eerst niet eens wat hartelijks

zeggen?" lachte Mary.

Corry sloeg haar beide armen om Mary heen.

„Heel, heel hartelijk gelukgewenscht, zusterlijn. Ik vind jullie een stel, dat geschapen is voor elkaar en je zult je man nooit het leven zoo zuur maken als ik het den mijne doe.”

„Maar ik zal m'n man bij oneenigheden, die in ieder huwelijk wel eens voorkomen, nooit met zoo'n verrassing weer milder kunnen stemmen, als jij het daar straks Lo zult doen.”

„Zeg merelebeest, dat wordt een reuze fête vanavond. Eerst aanbieding van de portretten plus m'n boetedoening en dan als clou jullie huwelijksplannen. Ik denk, dat ik het muziekcorps van het dorp laat aanrukken en ze een fanfare bij toorts-verlichting laat schetteren.”

„'t Zou heelemaal in je lijn zijn, dollie Dries! Maar, nu ga ik. Tot vanavond, zusje.”

„Ren maar naar huis! Dokkie twee zit natuurlijk al naar je te smachten. Omhels 'm vast voor me!”

Mary was om half vijf weggegaan en om half zeven zou Lodewijk pas thuis komen.

Al dien tijd ging Corry met zichzelf te rade, hoe en wanneer ze de portretten zou geven.

„Als ik ze nou es neerzette en dan een eindje om ging spankeren!” dacht ze. „Ajakkie neen, zie ik z'n gezicht niet als ie de portretten in 't vizier krijgt. Eerst eten en dan als dessert? En als ie nou zoo ijzig is als de laatste dagen! Dan bevries ik weer en kan van de bibberatie niet met m'n verrassing op de proppen komen. Eerst van Mary en d'r sweetheart vertellen? O, ik wéét het

niet, ik laat 't maar aan het toeval over."

De tijd kroop om en Corry vond allerlei werkjes uit om den tijd te korten.

„Ik ga m'n nagels eens opdoffen, lang niet gebeurd," ze ging naar de slaapkamer, zette zich voor de toilettafel en manicuurde of haar leven er van afhing.

„Jakkie, wat gaat dat gauw! Nou is 't nog pas vijf uur! Ik ga nog eens even naar de portretten kijken, of ze heusch wel heelemaal goed zijn. Neen, ik doe 't niet, want als ik er nog langer aan door werk ga ik ze verknoeien. Wacht, ik weet wat! Ik ga een uitgebreide hors d'oeuvre maken, is Lo dol op en ik vertel er direct bij, dat ik het zelf deed, is ie heviglijk verteederd."

Ze sprong op de fiets, haalde alles wat ze er voor noodig had en toog naar de keuken, waar ze de verbaasde Lize mededeelde, dat ze zelf een hors d'oeuvre zou maken.

„'t Ziet er uit om rauw in te happen!" dacht ze, toen de kristallen schaal met de kleine bakjes, alle gevuld met de verschillende „hartige voorspijsjes" gereed was.

„Ik denk, dat Lo na dit kunstgewrocht een knieval voor me doet, wat me zeer welgevallig zou zijn, want ik zie er bepaald tegen op om 't voor hem te doen."

Half zeven!

De claxon toeterde en Lo draaide het hek in.

„Nou ga ik 'm wèl tegemoet," besloot ze, „er moet een zekere climax in m'n boetedoening zijn."

Dus slenterde ze den tuin in, den wagen tegemoet.

„Dag! je bent vroeg, hè?”

„Niets vroeger dan anders.”

„Als nog maar onder vriespunt,” dacht ze. „Zou ie m’n feestelijk gewaad niet zien?”

Ze had een van de aardige jurken aan, die maatje met zooveel zorg voor haar uitzet gekozen had.

Ja, hij zag het wel en hij had haar wel zoo in z’n armen willen nemen, want ze zag er uit om te stelen. Maar hij wilde niet zwak zijn en wachten, zooals hij al die dagen al gedaan had, tot ze naar hem zou komen.

„Schiet je een beetje op met je toilet, ik heb een engel van ’n hors d’ oeuvre in mekaar gedraaid.”

„O.”

„Hu!” rilde Corry. „Nou, maar hij heeft ’m nog niet gezien.”

En Lodewijk, terwijl hij vlug naar boven liep, dacht overgelukkig:

„Dat gaat goed! Het Correkind haalt bakzeil.”

De tafel was door Corry met veel zorg gedekt, hij constateerde het met vreugde, toen hij plaats nam. In het midden prijkte de schaal.

„Zeg nou eens, dat het er goed uit ziet,” zei ze en keek hem pal in z’n al niet meer zóó ernstige oogen.

„Werkelijk een kunststuk. Als het net zoo lekker smaakt...”

„Begin dan maar gauw,” noodde ze en ze dacht: „temperatuur iets zachter!”

„Druk geweest vandaag?” vroeg ze.

„Ja bar! Heerlijk is die hors d’ oeuvre. Moet je meer doen.”

„Wat rijmt op doen?” vroeg ze schalksch en ze hield haar mond op.

Maar hij vond de overgang blijkbaar te snel en stak een stukje kip in z'n mond.

„Hoen dus!” lachte Corry en hij schoot mee in den lach.

„Die lacht is overwonnen,” dacht ze blij. „Nou moet ik oppassen met m'n tempo. 't Kwaje is, dat ik 'm razend graag even zou knuffelen, dien ellendelaar van een ijspegel van me.”

„Ik heb de laatste dagen weer fijn kunnen werken,” zei ze.

„Vandaar de lankmoedigheid,” dacht hii en 't stemde hem onprettig.

„Waar ben je mee bezig?”

„Zal ik je straks wel laten zien, 't is al af.”

„Ik wou, dat ie opschoot met eten,” dacht ze vol ongeduld. „Hij eet anders nooit zooveel. Ik geef geen fruit na, dat scheelt weer.”

Natuurlijk vroeg Lodewijk, die het nu weer genoegelijk aan tafel zitten wilde rekken:

„Krijgen we geen fruitje toe?”

Ze kon het niet langer uithouden, toen hij langzaam een appel in partjes sneed.

„Lo,” smeekte ze, „schiet een beetje op, ik wil je zoo dolgraag m'n werk laten zien.”

„O, had dat maar eerder gezegd,” zei hij koel.

Hoe kon ze nu dit eerste weer genoegelijk samen zitten verstoren. Het werk bleef toch maar nummer een bij haar.

„Kom dan maar,” zei hij, toen hij haar hunkerende oogen zag.

Ze holde hem voor naar het atelier, waar ze de

pastels zoo gezet had, dat hij ze direct moest zien, als hij binnen kwam.

Ze knipte het licht aan, schoof de gordijnen voor de ramen.

„Kom maar!” riep ze en haar stem trilde.

Zoo argeloos stapte hij het atelier in en...

„O! Correkind!”

Het was de oude toon en ze voelde zich rijkelijk beloond.

Hij kon er niet genoeg van krijgen, het was of hij z'n blikken niet kon afwenden van die twee lieve gezichten, die leefden.

Dan eindelijk rukte hij er zich van los, sloot haar zwijgend in z'n armen.

Zoo veilig voelde ze zich weer in de warme omstrengeling van zijn armen. Ze had het gevoel of het nu met alle dwaasheid en overmoed voor goed gedaan was en op het kinderlijke toontje, dat ze altijd aannam, wanneer ze, zooals zij het uitdrukte „als een poes spon” zei ze:

„Itte zal nooit meer tout zijn.”

„Dat spreekt als een kind en maakt zulk werk!” zei hij trotsch. „Zul je je nu eindelijk eens gaan gedragen als een kunstenaresse als jij betaamt en niet als een overmoedige bakvisch?” vroeg hij, haar knijpend in het rose oortje.

„Ik zal me gaan gedragen als het de vrouw van het hoofd van de firma Martens, im- en export betaamt,” zei ze waardig.

„Duveltje!”

„IJspegel! En nu naar binnen,” zei ze, draaide het licht voor z'n neus uit en troonde hem mee het huis in. „Er wacht je een tweede verrassing.”

„Moest ik vanmiddag Bremer niet ontmoet hebben,” lachte hij.

„O, weet je 't al, schurk! Wat zeg je er wel van?”

„Nou, ik ben niet zoo bovenmatig verrast. Ik heb 't zaakje wel zien aankomen en ik niet alleen.”

„Ben ik dan zoo'n sufferd geweest? Ik heb niets gemorreken.”

„Hoeveel maal ben *jij* dan op „de Brem” of bij maatje geweest, ontrouw wezen?”

„Jij toch ook niet!”

„Ai!” hij krabde zich verlegen achter de ooren.

„Wat is er? biecht op!” gebod ze, terwijl ze op de leuning van z'n stoel ging zitten.

„Niets, kind,” lachte hij.

„Wil je me de waarheid zeggen, of ik strop je!” en ze omklemde met bei haar handjes z'n hals.

„Genade! Ik zal 't je zeggen, op gevaar af, dat je weer in al je oude zonden terug valt. Ik ging iederen middag alvorens te retourneeren in ons alles behalve gezellige home, even bij maatje of Mary aan. Ze hebben die ellendige dagen heelemaal met me meegeleefd en je weet niet, hoeveel liefs me daar steeds van je verteld werd.”

Maar hij zei haar niet, hoe ze hem aangeraden hadden te volharden in z'n booze, zwijgzame houding.

„Jullie zijn 'n kliek samenspanners!” lachte Corry. „Ik ben zóó blij, dat alles tusschen ons weer goed is, dat ik me nu niet dik ga maken over het feit, dat er achter m'n rug geknoeid is, maar, dat ik me bloedig op jullie zal wreken, dat kun je gelooven! Ik geef een feest-diner voor het verloofde

span en daar zullen we de heele kluit op inviteeren en dan zal ik ze allemaal verستeld doen staan over m'n huishoudelijke talenten."

„Da's een pracht idee! Ik geef je een extra toelage voor het feest!"

„Ik ga in de toekomst concurreeren tegen de jonge mevrouw Bremer!"

„Als je dan maar je atelier niet vergeet, Correckind. 't Is bij jou altijd hollen of stilstaan!"

„Geen nood, meneer! Ik ben uitgeraasd! Je hebt een lam inplaats van een vrouw. Ik zal het weten te bestaan, dat ik een juweel van 'n huissloof word plus een niet al te onverdienstelijk klodderaarster! Ik zal, o, edele heer en meester, in het gareel loopen als een mak peerdebeest!"

„Als je altijd blijft zooals je nu bent, dan voel ik me een millionnair!"

„Nou, Croesus, ik ga thee zetten, maar geef me eerst nog 'n zoen, want ik heb er nog heel wat te goed van de laatste weken."

„Je krijgt ze," lachte hij, „en... met interest!"

Prijs: In prachtband à f 1.75, Ing. in gekl. omslag à f 1.—.

TILLY EN HAAR VRIENDINNEN. Geïllustreerd door NETTY HEYLIGERS, 2e druk. (Leeftijd 10—14 jaar.)

Tilly en haar Vriendinnen is een goed voorbeeld van een boek voor meisjes „tusschen mal en dwaas”. (Dat de volksmond zooveel uitdrukkingen voor dezen leeftijd weet te vinden, is wel het bewijs, dat de geest der volwassenen er zich ernstig mee bezig houdt, nietwaar?) Het is een aardig samengesteld verhaal, aantrekkelijk en eenvoudig geschreven, met wetenswaardige bijzonderheden over het logeeren in een „kamphuis”; en de karakters der drie meisjes, de hoofdpersonen, zijn elk afzonderlijk goed geteekend en volgehouden. Er komen genoeg „avonturen” in voor, om de jeugdige lezeressen te boeien en toch is er in den gang van zaken niets onnatuurlijks. Tilly en haar vriendinnen zullen haar weg wel vinden. De platen van Netty Heyligers zijn lief, vooral slaagt zij goed in het teekenen van vergezichten en landschappen.

(De Holl. Lelie.)

VOOR 'T EERST VAN HUIS, 2e druk. Geïll. door ANNIE HOMAN. (Leeftijd 10—14 jaar.)

HET NESTKUIKEN, 2e druk. Geïllustr. door NETTY HEYLIGERS. (Leeftijd 10—14 jaar.)

DE VAN DALENTJES, 2e druk. Geïll. door SIJTJE AAFJES. (Leeftijd 10—14 jaar.)

Prijs: In prachtband à f 1.20, Ing. in gekl. omslag à f 0.75.

DINA'S REISAVONTUUR, 2e dr. Geïll. door SIJTJE AAFJES. (Leeftijd 8—12 jaar.)

NETTY'S EERSTE SCHOOLDAG. Geïllustr. door NETTY HEYLIGERS. (Leeftijd 8—12 jaar.)

EEN DURE LES. Geïll. door NETTY HEYLIGERS. (Leeftijd 8—12 jaar.)

Vraagt Catalogus!

MEISJESBOEKEN VAN FELICIE JEHU

Prijs: In prachtb. à f 2.50, (Leeft. 10—15 jaar.) Ing. à f 1.60.

TREESKE, DE WILDEBRAS, Geïllustr.
door Henri Pieck.

Treeske is een wildebras. Ze is een kind uit een groot gezin. De familie gaat verhuizen naar „Het Oude Kasteeltje”, een oud buitentje in Gelderland. Haar vader, een kunstschilder, heeft het geërfd. Het gezin vertrekt uit den Haag, om het buitentje, dat tamelijk eenzaam gelegen is, te gaan bewonen. Hun leven daar en wat ze er ondervinden, maakt den verderen inhoud van het boek uit.

DE DRIELINGEN, Geïllustreerd door
Frans van Noorden.

WAT NOORTJE BELEEFDE, 2e druk. Geïllustreerd.

DE CLUB VAN ZES, Geïllustreerd door Frans van Noorden.

NEL'S DOCHTERTJE, Geïllustreerd door Is. van Mens.

DE KINDEREN VAN HAAR JONGEN, Geïllustreerd.

DE „JONGENS” VAN PROF. VAN LEUVEN, Geïllustr.

VAN ZEVEN MEISJES, 3e druk. Geïll. door H. M. Krabbe.

NETTIE VAN DER SLEE, 3e druk. Geïll. d. Adri Ladenius.

BLIND ZUSKE, 3e druk. Geïllustreerd door Netty Heyligers.

HET CIRCUSKIND, 2e dr. Geïll. door Frans van Noorden.

AGNES SLAWONSKI, 2e druk. Fraai geïllustreerd.

EEN VERWAARLOOSD TROEPJE, 2e druk. Geïllustr.

SIGRID, Geïllustreerd door Frans van Noorden.

(Leeftijd 10—15 jaar.)

ZONNEKIND, Geïll. door W. Heskes.

Prijs: In prachtb. f 3.50, Ing. f 2.50.

In huis, op school en onder haar vriendinnen is Zonnekind de gelukkige, vertroetelde, en een bevoorrecht wezen. Maar geen geluk is bestendig. Vader moet, in verband met zijn zaken, die minder goed gaan, vijf jaren naar Indië. Moeder met de kinderen en juf verhuizen nu naar een bescheiden woning in Den Haag, waar Zonnekind op de H.B.S. een moeilijken tijd doormaakt door jaloersche vriendinnen. Het leven brengt haar dan teleurstellingen en lasten, waartegen ze veel te kampen heeft. (Nieuwsbl. v. h. Noorden.)

Vraagt Catalogus !

LIES EN LOEK- SERIE van TINE BRINKGREVE-WICHERINK:

DE ZUSJES BRESMA, 4e druk. Geïllustreerd door
NETTY HEYLIGERS. (Leeftijd 8—12 jaar.)

Prijs in prachtb. f 1.20, Ingenaaid in gekleurd omslag f 0.75.

Dit werkje is het stamverhaal, waaruit de vier grootere verhalen over Lies en Loek voortgevloeid zijn. De zusjes Breesma hebben aller hart veroverd.

Het boek ademt een prettigen, rustigen, soms humoristischen geest; we leven mede met de geheele familie, met de jonge mevrouw Breesma, met Tante Mops, met den dokter, die later tante Mop's man wordt, met de oude tante, en met Bet, de trouwe gediensstige voor de familie. De kinderen zelf, Liesje en Loesje, zijn ook levende kinderen voor ons geworden, hoewel wij niet uit hun oogen zien, maar uit die der schrijfster. Tine Brinkgreve is hier op een zuiver standpunt blijven staan, en heeft ons geen verminkte kinderen gegeven, door een onvolledige verpersoonlijking. (De Holl. Lelie.)

LIES EN LOEK OP DE H. B. S., 4e druk. Geïll.
door **NETTY HEYLIGERS.** (Leeftijd 10—16 jaar.)

Prijs: In prachtband f 2.90,

Ingenaaid f 2.—.

Lies en Loek, de zusjes Breesma, zijn in dit boek al H.B.S.-scholierstjes geworden. Zij trappen langzaam maar zeker de kinderschoenen uit en naarmate zij ouder worden, brengt de tijd ook in het gezin Breesma groote veranderingen.

Terwijl Lies en Loek van hun schoolavonturen genieten, gaat hun moeder, de officiersweduwe, noodgedwongen kamers verhuren. Mijnheer Dalfsen, every inch a gentleman, verschijnt ten tooneele, en het slothoofdstuk, een alleenspraak van Betje, de oude gediensstige, voorspelt een huwelijk tusschen huurder en verhuurster. (Alkm. Courant.)

Vraagt Catalogus !

**LIES EN LOEK'S BAK-
VISCHTIJD**, 3e druk. Geïllustr.
door **NETTY HEYLIGERS**.

Prijs in prachtb. f 2.90, Ing. f 2.—.
(Leeftijd 10—16 jaar.)

't Is een verrukkelijke tijd voor de jongedames Breesma, die een lief stiefbroertje, een sympathieken stiefvader en een goede moeder hebben. Er komt veel in van bakvisch-conversatie en voor wie de bakvisch-jaren reeds ontgroeide, is het lezen van dit frissche boek nog prettig tijdverdrijf. Loeki wordt een gewichtigheidje, Lies blijft meer zich zelve en Bet is en blijft de juweelige keukenprinses — vin ze maar es zóó, tegenwoordig — die zelfs raadsverslagen blijkt te lezen en niet buiten d'r mevrouw en het gezin kan.

(Alg. Handelsblad.)

HOE HET LIES EN LOEK VERDER GING, 2e dr.
Geïll. door **NETTY HEYLIGERS**. (Leeftijd 10—16 jaar.)

Prijs in prachtb. f 2.90, Ingenaaid f 2.—.

We hebben Lies en Loek eerst op de H.B.S. gezien, vervolgens in hun bakvischtijd; in dit derde boek uit de trilogie over de beide opgeruimde zusjes maken we haar verdere jongemeisjes-jaren mee.

Mevrouw Brinkgreve-Wicherink is een prettige vertelster en Lies en Loek zijn een paar heel sympathieke meisjes, die ook op rijperen leeftijd haar heerlijke originaliteit hebben bewaard.

De uitgave is keurig geïllustreerd en in zijn prachtband moet het boek, dat we met genoegen aanbevelen, een weelde zijn voor het meisjeshart.

(De Maasbode.)

LIES EN LOEK VERLOOFD, 3e druk. Geïll. door
NETTY HEYLIGERS. (Leeftijd 10—16 jaar.)

Prijs in prachtband f 2.90, Ingenaaid f 2.—.

Dit verhaal, dat weder als een vervolg op de drie voorgaande beschouwd kan worden, doch tevens als afzonderlijk verhaal geheel compleet is, brengt ons de verdere lotgevallen van Lies en Loek, die, beschreven op de wijze zooals we dat van Mevr. Brinkgreve-Wicherink gewoon zijn, onze jonge meisjes ten zeerste zullen interesseeren.

Beiden raken ze thans op gelukkige wijze verloofd en hebben daarmee het jongemeisjes-ideaal bereikt.